ARNOUD VAN HALEN's
PAN POËTICON
BATAVÛM
VERHEERLIJKT.

N. v. d. Meer jün. del. & fec.

ARNOUD VAN HALEN'S
PAN POËTICON BATAVÛM
VERHEERLIJKT DOOR
LOFDICHTEN EN BIJSCHRIFTEN;

Grootendeels getrokken uit het STAMBOEK van

MICHIEL DE ROODE;

En nu eerst in 't licht gebragt door het GENOOTSCHAP, onder de Spreuk:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN.

TE LEYDEN,
Voor het GENOOTSCHAP.
MDCCLXXIII.

VOORREDEN,

AEN DE

BEMINNAEREN

DER

VADERLANDSCHE

TAEL- EN DICHTKUNSTE.

Ziet hier, Waerde Kunstminnaers! het beloofde Werk onder ulieder oogen gebragt, naemelijk de Lofdichten op het PAN POËTICON BATAVÛM, en de Bijschriften op veele Afbeeldingen der voornaemste Nederlandsche Dichteren en Dichteresfen, in het zelve te vinden.

Mogelijk zoude dit Genootschap nimmer besloten hebben deezen Bundel van Bijschriften, zo als dezelven voor het grootste gedeelte door de Dichters eigenhandig zijn geschreeven in het Stamboek van wijlen den Heere *Michiel de Roode*, hoewel dezelve Bundel eene wezenlijke waerdij in zich heeft, ter drukpersse te leggen, en dus den Liefhebberen gemeen te maeken; doch, de geduurige aenporringen van veelwaerdige Kunstvrienden deeden het zelve, eindlijk, besluiten dat geene te volvoeren, 't welk deszelfs Bestuurderen, meêr dan eens, verzekerd is, dat de

Heer *Michiel de Roode* reeds in 't oog gehad heeft, terwijl men, opdat dit Werk niet in prijs mogte verminderen, gelijk niet zelden met andere Boeken geschied, door de veelheid der gedrukte *Exemplaeren*, te raede werd, alleenlijk zo veelen te doen drukken, als door de Liefhebbers zouden worden besteld, het welke dan ook alleenlijk gedaen is.

Hier van meerder te zeggen word bij ons gansch onnoodig geacht, zo wel als die geenen te wederspreeken, die een Werk van deezen aert der drukpersse onwaerdig mogten oordeelen; dit is zeker, dat men in deeze Verzameling verscheidene Dichtstukken van waerde zal aentreffen; gelijk ook de zulken, welke, door derzelver Dichteren denklijk verlooren, niet in hunne Werken te vinden, echter alhier der vergetelheid onttrokken, zijn. Behalven nog, dat sommige Beöefenaers der schoone Dichtkunst, reeds verstorven, door deeze uitgaeve, zullen bekend worden bij zulken, welke, mogelijk, van dezelven nimmer iets, dan de naemen alleen, hebben hooren noemen.

De overweeging hier van, gevoegd bij het reeds gezegde, heeft deeze uitgaeve bevorderd, en wij durven ons vleiën, dat de nog leevende Dichters, over de uitvoering van dit Werk, niet te onvreden zullen zijn, terwijl wij vertrouwen, dat dezelve, wegens het plaetsen hunner beroemde Naemen in deezen Bundel, zich niet behoeven te schaemen.

Het

Het PAN POËTICON BATAVÛM, over 't welk dit tegenwoordig Werk eenigzins handelt, is zijnen oorſprong verſchuldigt aen den wakkeren, vlijtigen, en door zijne nooit vermoeide Kunstliefde onſterflijken, ARNOUD VAN HALEN, dewelke een reeks van jaeren, met ongemeene zorg en onbegrijplijk geduld, geſpild heeft, om de Flonkerlichten van den Nederlandſchen Pindus der Nakomelingſchap, in hunnen vollen luiſter, te vertoonen; waertoe hij niet alleen zijnen voornaemſten lust te kosten gelegd, maer zelfs zijn eigen Kunstpenſeelen en verwen beſteed, heeft, dus alles, door eigen vernuft en hand, uitvoerende, 't geen voor hem, waerſchijnlijk, nooit uitgedacht was.

IJder, die, met een opmerkend oog, dit ſchoon Kabinet beſchouwt, moet zich verwonderen over de juiſte ſchikking en t'ſamenvoeging der Afbeeldſels van zo veele beroemde Mannen, welke reeds voor veele jaeren in het ſtof des doods rustten. Verre zij het van ons, zulk eene tael te bezigen, alleen omdat wij ons mogen beroemen Bezitters van dit Kunstſtuk te zijn; maer wij achten ons daertoe verpligt, om de asſche des geſtorven Grondleggers van dit Gebouw de verdiende eere aen te doen, welke hem, zonder de afſchuuwlijkſte ondankbaerheid, van geenen waeren Dichtminnaer ooit mag onthouden worden. Waerlijk, het komt ons bijna onbegrijplijk voor, en het heeft, tot heden toe, veelen Liefhebberen met de ui-

terfte verwondering aengedaen, dat één mensch, alleen in zijne fnippeꝛuuren, zulk een groote zaek heeft te wege gebragt, dewijl hij toch alle hoeken heeft moeten doorfnuffelen, om in zijn prijslijk oogmerk te flaegen.

Op welk een' tijd deeze wakkere Man dit Kabinet heeft aengevangen, kunnen wij nog met geene zekerheid bepaelen; echter fchijnt het ons, uit de omftandigheden, toe, dat zulks niet lang na den aenvang deezer eeuwe is geweest, althans wij vinden, dat dit Kabinet reeds in 't jaer 1719. in een volle orde was; welk Kabinet, naer de tekening van den beroemden *Schijnvoet*, zeer kunftig gemaekt, pronkt met drie Beelden, door de hand van den gemelden *van Halen* geboetfeerd, op dewelken wij het jaer 1719. gemerkt vinden, terwijl de Dichtkundige Befchrijving van het zelve, door den Heere *Lambert Bidloo*, in het jaer 1720., in openbaeren druk te voorfchijn kwam, wanneer men in dit Kabinet alreede twee honderd Dichterlijke Afbeeldingen vond.

De Tweede Bezitter van het *Pan Poëticon* was de Heer MICHIEL DE ROODE, een door zijne edelmoedigheid nooit genoeg gepreezen Kunstmeçeen, welke daervoor niet alleen eene aenzienlijke fomme gelds befteed heeft, maer zelfs, na den aenkoop, die, zo het ons toefchijnt in het jaer 1732., of daer omtrend, moet gefchied zijn; verfcheiden Afbeeldfels, door den Aenlegger gefchilderd, naer beter gelijkende fchilderijen

of

of tekeningen, door den grooten *Quinkhard*, en andere voornaeme Meesters, hier na te noemen, op nieuw heeft doen afmaelen, en nog een ongêmeen aental van andere Afbeeldsels daerbij gevoegd, zo naer het leeven als naer *origineele* schilderijen of tekeningen gevolgd, zonder daeraen tijd of kosten te spaeren, waerdoor dan ook welhaest deeze aenzienlijke verzameling van keurige schilderijen eene vermeerderde edelheid van gedaente verkreeg, en het getal van twee honderd, tot dat van drie honderd en vierentwintig, aengroeide, terwijl de Heer *de Roode* aen geene Afbeeldsels plaets gaf, dan alleen van zulke Dichteren, wien hij, na het beöordeelen hunner werken, die eer waerdig achtte, niet verkiezende, gelijk de eerste Bezitter, daerbij te voegen Beeldtenisfen van Mannen, welke slechts weinig in de Dichtkunst hadden uitgevoerd, schoon anders beroemd door hunne werken.

Ook heeft de Heer *de Roode* in het jaer 1738., door den alömberoemden Kunstschilder *J. de Wit*, een schoon Tafreel doen maelen, verbeeldende de vereeniging der Dicht- en Schilderkunst; en het zelve geplaetst in den binnenkant der groote deur van het Kabinet: welk Tafreel den lof van alle Kunstkenneren wegdraegt.

Deeze groote Man, die, met het volste recht in de werken der voornaemste Poëten van zijnen tijd, met bijzondere achting gemeld word, is, zo door de ongemakken die hem kwelden, als door zijne klimmen-

de jaeren, eindlijk genoodzaekt geweest, den moed te laeten zakken, om de verdere volkomenheid aen dit Kunstgesticht te geeven; doch, wij mogen niet nalaeten, ten blijke van zijnen geheel ontbaetzuchtigen ijver, en waere genegenheid tot het voltooien van dit Kunstgebouw, alhier aen te tekenen: dat hij, in deze zijne zwakke lighaems gesteldheid, aen zekeren vriend, uit wien wij zulks van goeder hand meenen te weeten, aenbood, hem, bij zijne uiterste wille, deezen schat, welke hem een aenmerklijke somme gelds gekost had, eigen te maeken, alleen met dit verband, dat deeze vriend, van tijd tot tijd, die verzameling zoude aenvullen: in de daed eene edelmoedigheid zulk eenen Meçeen waerdig: maer deeze, uit hoofde hij geenen bijzonderen trek tot eene zodaenige liefhebberij had, heeft daervoor heuschlijk bedankt, waerdoor dan dit Kabinet, eenige jaeren geslooten geweest zijnde, na den dood van deezen braeven Kunstbevorderaer, bij openbaere veiling den Liefhebberen werd aengeboden; doch, vermits deszelfs waerde, of niet genoeg bekend, of om reden verduisterd, was, onverkocht bleef, en eindlijk overging in 't bezit van den Kunstlievenden Heere ARNOUD DE JONGH, die, zo wij meenen wel te weeten, van de maegschap des overledenen, en tevens redderaer in deszelfs Boedel, was.

Deeze Kunstbeminnaer heeft dit Kabinet slechts een korten tijd mogen bezitten, (in welken hij echter proeven van zijnen ijver en achting voor de Kunst gegeeven heeft, zo door het aenvullen der Afbeeldsels, als door

door het verbeteren der zodaenigen, welke, geduurende de zwakke gesteldheid van zijnen voorzaet, *de Roode*, eenige beschadiging ondergaen hadden) naerdien hem de Dood te ras uit dit leeven wegraepte: door welk sterfgeval dit Genootschap gelegenheid kreeg, deezen Tempel der Dichteren in eigendom te bekomen.

Na dus kortlijk eenig bericht van den oorsprong en voortgang van het PAN POËTICON BATAVÛM gegeeven te hebben, achten wij noodig, volgens onze gedaene beloften, alhier te laeten volgen de Naemen der Dichteren en Dichteresſen, welker Afbeeldingen in het zelve berusten; waerin wij deeze orde zullen houden, dat wij eerst zullen noemen die geenen, welke door den Heer *van Halen* zijn geschilderd, waeruit men dus met een' opslag van 't oog zal kunnen gewaer worden, in welk een' staet het zelve in handen van den Heere *de Roode* gekomen is; waerna wij zullen melden, welke Afbeeldsels door deezen Bezitter, op nieuw, naer beter gelijkende schilderijen of tekeningen vervaerdigd, in het Kabinet zijn geplaetst, en, voorts, welke hij zelfs heeft opgespoord en daerbij gevoegd; zullende wij, in de derde plaets, opgeeven, met welke Afbeeldsels, na dien tijd, zo door den Heere *de Jongh*, als door dit *Genootschap*, de verzameling is vergroot.

Wij hebben best geöordeeld de rangschikking der jaeren hier ter zijde te stellen, en de Dichteren volgens het Alphabeth op te geeven; en, op dien voet, maeken wij hier eenen aenvang met de

NAEMLIJST

Der AFBEELDSELS *in het* PAN POËTICON BATAVÛM, *door den Heere* ARNOUD VAN HALEN *geschilderd.*

Samuel Ampsing.
Hermanus Angelkot.
Hermanus Angelkot, de Jonge.
Reinier Anslo.
Joannes Antonides vander Goes.
Kornelis van Arckel.
Jacobus Arminius.
Joan van Arnhem, Heer van Roosendael.
Petrus Baert.
Laurens Bake.
Casparus Barleus.
Willem Baudært.
Dominicus Baudius.
Balthasar Becker.
Petrus Bertius.
Goverd Bidloo.
Lambert Bidloo, Tweemael in onderscheidene Leevensstanden.
Cornelis de Bie.
Joan Leonard Blasius.
Abraham Bogaert.
Pieter Bor, Christiaensz.

Mar-

Marcus Zuerius van Boxhorn.
Tieleman van Bracht.
Gerard Brandt.
Gerbrand Adriaensz. Bredero.
Gesina Brit.
Johan van Broekhuizen.
Mattheus Brouërius van Nidek.
Johan de Brune.
Hendrik Bruno.
Diederik Buysero.
Pieter Burman.
Dirk Rafaelsz. Camphuisen.
Jacob Cats.
Johan Cools van Tetrode.
Dirck Volkertsz. Coornhart.
Laurens Coster.
Samuel Coster.
Jeremias de Decker.
D. van Disselburg.
Johan Douza, de Oude.
Johan Douza, de Jonge.
Adriaen Egbert Drost.
Heiman Dullaert.
Jacob Duim.
Jacob Eyndius.
Desiderius Erasmus.
W. G. van Focquenbroch.
Petrus Francius.
Simon Abbes Gabbema.

Mar-

Margaretha Godewijks.
Jan Goeree.
Willem Goeree.
Theodorus Graswinckel.
Claude de Grieck.
Sibilla van Griethuizen.
Huig de Groot, in zijne jeugd.
——————— *dezelve*, in den middelſtand zijns leevens.
Nicolaes Grudius.
Johannes Gruterus.
Tobias Gutberleth.
Abraham de Haen, de Jonge.
Joan de Haes.
François Halma.
Martinus Hamconius.
Johannes Haverkamp.
Willem van Heemskerk.
Jacob Heyblocq.
Daniel Heyns.
Nicolaes Heyns.
Pieter Heyns.
Zacharias Heyns.
Willem vander Hoeven.
Petrus Hoogerbeets.
Pieter Cornelisz. Hooft.
David van Hoogſtraten.
Frans van Hoogſtraten.
Jan van Hoogſtraten.

Samuel

Samuel van Hoogstraten.
Adriaan Hoppestein.
Jan van Hout.
Arnold Houbraken.
Johan Baptista Houwaert.
Balthasar Huydecoper.
Anthony Jansz.
Gysbert Japiks.
Franciscus Junius.
Hadrianus Junius.
Cornelis Ketel.
Caspar van Kinschot.
Jan Hermansz. Krul.
Pieter Langendijk.
Jasper Lemmers.
Katharijne Lescailje.

Ter gedachtenisse deezer begaefde Dichteresse heeft de Heer *van Halen* alleen een Gedenkstuk geschilderd, dewijl hij het Afbeeldsel niet konde magtig worden.

Diderik Liebergen.
David Lingelbach.
Adam van Lintz.
Justus Lipsius.
Jan Luiken.
Carel van Mander.
Hadrianus Marius.
Philip van Marnix, Heer van St. Aldegonde.

Everard

Everard Meister.
Paulus Merula.
Matthijs van Merwede van Clootwijck.
Joannes Meursius.
Aubertus Miræus.
Arnold Moonen.
Alexander Morus.
Cornelis Musius.
Reinerus Neuhusius.
Johan van Neyenburgh.
Guiliam van Nieuwlandt.
Johan vander Noot.
Jan Norel.
G. Ogier.
Margaretha van Oostenrijk.
Volkerus van Oosterwijk.
Joachim Oudaen, Fransz.
Gerard Outhof.
Arnoud van Overbeeke.
Cornelis van Oversteege.
Johan van Paffenroode.
Adrianus Pars.
Andries Pels.
Dirk Pietersz. Pers.
Bonaventura Peters.
Christoffel Pierson.
Franciscus Plante.
Johannes Polyander van Kerkhoven.
Huibert Cornelisz. Poot.

Erycius

Erycius Puteanus.
Catharina Questiers.
David Questiers.
Pieter Rabus.
Jan de Regt.
Adrianus Reland.
Jacobus Revius.
Theodorus Roodenburgh.
Jan van Rosiere.
Lucas Rotgans.
Petrus Paulus Rubbens.
Jacob de Rijck.
Johannes Rutgersius.
Claudius Salmasius.
Joannes Sambucus.
Adam Sasbout.
Joseph Scaliger.
Jan Jansz. Schipper.
Simon Schijnvoet.
Cornelis Schoneus.
Florentius Schoonhoven.
Johannes Schorellus.
Theodorus Schrevelius.
Petrus Scriverius.
Joannes Secundus.
Jan Six.
Hendrik Smetius.
Ludolph Smids.

Hendrik

Hendrik Laurentsz. Spiegel.
Willem Spiering.
Joannes Stalpart vander Wiel.
Jan Jansz. Starter.
Laurens Steverſloot.
Melis Stoke.

Ter gedachtenisſe van deezen Man, van wien geen Beeldtenis bekend is, heeft de Heer *van Halen* een Gedenkſtuk geſchilderd.

Pieter vander Straten.
Matthijs Gansneb' Tengnagel.
Petrus Tiara.
Salomon van Til.
Levinus Torrentius.
Adriaen Tymens.
Gysbert Tijsſens.
Marcus van Vaernewyck.
Jan vander Veen.
Otto van Veen.
Cornelia vander Veer.
Theodorus Velius.
Adriaen vande Venne.
Pieter Verhoek.
Karel Verlove.
Anna Roemers Visſcher.
Maria Tesſelſchade Roemers Visſcher.

Van deeze en de voorige Dicteresſe heeft de Heer *van Halen* ook geen Afbeeldſels kunnen magtig worden, en heeft daerom, voor ijder van haer, een Gedenkſtuk gemaeld.

Roemer

Roemer Visscher.
Joannes Vollenhove.
Joost van Vondel.
Henricus Vos.
Jan Vos.
Gerard Joannes Vossius.
Simon de Vries.
Bonaventura Vulcanius.
Jacob Westerbaen.
Daniel Willink.
Pierius Winsemius.
Jacob Campo Weyerman.
J. C. Wystrat.
Jacob Zeeus.
Jan Zoet.
Hieronymus Zweerts.

AFBEELDSELS

Welke de Heer MICHIEL DE ROODE *heeft doen verbeteren.*

Nota: in de volgende Lijsten betekent de Letter

M. *Hieronimus vander Mey.*
N. *Dionijs van Nymegen.*
O. *Onbekend.*
P. *Hendrik Pothoven.*
Q. *J. M. Quinkhard.*
S. *Aart Schouman.*
V. *N. Verkolje.*

Laurens Bake. Q.
Caspar Barleus. Q.

Tieleman van Bracht. Q.
Johan van Broekhuizen. Q.
Pieter Burman. Q.
Dirck Volkertsz. Coornhart. Q.
Joan de Haes. N.
Johannes Haverkamp. Q.
Daniel Heyns. Q.
Nicolaes Heyns. Q.
Pieter Cornelisz. Hooft. Q.
Jan van Hoogſtraten. Q.
Balthazar Huydecoper. Q.
Adriaen Hoppeſtein. Q.
Pieter Langendyk. Q.
Arnold Moonen. Q.
Johan vander Noot. Q.
Jan Norel. Q.
Simon Schynvoet. Q.
Theodorus Velius. Q.
Henricus Vos. Q.
Jacob Westerbaen. Q.

AFBEELDSELS

Door den Heere MICHIEL DE ROODE *op nieuw in het* PAN POËTICON BATAVÛM *geplaetst.*

Reinier Anſlo. door V. naer 't origineel, dat te Rome geſchilderd is.
Matthijs Balen. Q.

Cornelis

Cornelis de Bevere. S.
Pieter Boddaert Cornelisz. Q.
Anſelmus Boëtius de Boot. Q.
Cornelis Boon van Engelant. Q.
Willem vander Borcht. Q.
Bernardus de Bosch. Q.
Johannes van Braam. Q.
——— *dezelve.* S.
Henrik van Bracht. S.
Caspar Brandt. tweemael. Q.
Jan Brandt. Q.
——— *dezelve.* V.
Johan vanden Broucke. S.
Lambert vanden Broek, anders *Paludanus.* Q.
Claes Bruin. Q.
Nicolaes Bulius. Q.
Hermanus vander Burg. tweemael. Q.
Matthijs de Castelein. Q.
Jan de Cerff. Q.
Pieter le Clercq. Q.
Petrus Datheen. Q.
Simon Doekes. Q.
Philippus d'Orville. Q.
Willem d'Orville. Q.
Simon Eikelenberg. Q.
Sijbrand Feitama. Q.
Leonard de Fuiter. Q.
Joost van Geel. Q.
Hendrik Graauhart. Q.

Franciscus Godijn. Q.
Frans Greenwood. Q.
——— *dezelve*, door zijn' Zoon.
Johan Frederik Gronovius. Q.
Jan de Groot. Q.
Pieter de Groot. N.
Willem de Groot. Q.
Jan van Gijzen. Q.
Frans de Haes. N.
Anthony Hartsen. Q.
Adrianus Hofferus. Q.
Romein de Hooghe. V.
Arnold Hoogvliet. Q.
Constantijn Huigens. tweemael. Q.
Anna Insma. Q.
Robbert Keuchenius. Q.
Govert Klinkhamer. Q.
Joost Lambrechts. Q.
Jan Lemmers. Q.
Jacob Lescailje. Q.
Cornelis Liens. Q.
Gerard van Loon. Q.
Jetske Reinou vander Malen. O.
Philip Malfait. Q.
Jan de Marre, tweemael. Q.
Jan Jacob Mauricius. Q.
Alexander de Muincq. Q.
Jaques van Musschert. Q.
Edo Neuhusius. Q.

Pieter

Pieter Nuits. Q.
Christina Leonora de Neufville. V.
Arnoud van Overbeeke, in jongeren leeftijd. Q.
Nicolaas Willem op den Hooff. Q.
Lucas Pater. Q.
Georg Hendrik Petri. Q.
Christoffel Plantijn. Q.
Willem vander Pot. Q.
Cornelis vander Pot. N.
Jason Pratensis. Q.
Laurens Reaal. Q.
Anna Rethaan. Q.
Frans Rijk. Q.
Pieter de la Ruë. Q.
Julius Cæsar Scaliger. Q.
Petrus Schaak. Q.
Dirk Schelte. Q.
Hendrik Schim. N.
Petrus Scholirius. Q.
Jacobus Schotte. Q.
Anna Maria van Schuurman. tweemael. Q.
Everard Syceram. Q.
Dirk Smits. N.
Theodorus van Snakenburg. M.
François Snellings. Q.
Jacob Steendam. Q.
Joan Steengraft. Q.
Frans van Steenwyk, de Jonge. Q.
Jacobus Storm. Q.

Cornelis Udemans. Q.
Cornelis Valerius. Q.
Joan Vermeulen. S.
Nicolaes Versteeg. N.
Ysbrand Vincent. Q.
Pieter Vlaming. Q.
Adriaen vander Vliet. N.
Joost van Vondel, in zijnen laetsten leeftijd. Q.
Hubert Gregorius van Vrijhof. Q.
Kornelis Westerbaen. Q.
Francina Jacoba van Westrem. Q.
Jacob Willemsz. Q.
Jacob de Wit. S.
Johan de Wit. Q.
Nicolaas Simon van Winter. P.
Hendrik vander Zande. Q.
Joannes van Zuren. Q.
Cornelis Zweerts. Q.
Philip Zweerts. Q.

AFBEELDSELS

Door den Heere ARNOUD DE JONGH *bij de bovengemelde gevoegd.*

Abraham Blussé. O.
Johan Pieter Broeckhoff. O.
Elizabeth Wolff, *geboren Becker.* P.

Bij

Bij welke dit GENOOTSCHAP, eenen aenvang maekende met de vermeerdering van deeze keurige verzameling, reeds heeft gevoegd de Afbeeldingen van Dos. *Joännes van Spaan*, en van Jufvrouwe *Katharijne Lescailje*, welke laetste door den Heere *N. Verkolje*, voor het Stamboek van wijle Jufvrouwe *Joanna Koerten*, meesterlijk afgetekend is; en welke tekening thans berust in de verzameling van den Kunstminnenden Heere *Willem Kops*, te Haerlem, die, door eene edele zucht tot de vereeuwiging deezer Dichteresse gedreeven, ons, op ons verzoek, deeze tekening wel heeft willen mede deelen, dewelke dan ook, door het meesterlijk penseel van den Leydschen Kunstschilder *Nicolaes Reyers*, thans Opzichter over, en Schilder van, het *Pan Poëticon Batavûm*, in volmaekte orde gevolgd is; door wiens Kunstpenseel, insgelijks, de Beeldtenis van den Heere *Johannes le Francq van Berkhey*, naer het leeven is afgemaeld: welke Beeldtenis, door den gemelden Kunstschilder, alhier goed gunstig geschonken, en ook door ons in dit uitmuntend Kabinet geplaetst, is.

Het GENOOTSCHAP heeft heden, ten meerderen luister van dit *Pan Poëticon*, het Kabinet zelf versierd met een kunstig in 't graeuw geschilderd bovenstuk, 't welk verbeeld een lucht met kindertjes, draegende de vier wapenschilden van die Heeren, welke, op den 7. van Wijnmaend laetstleeden, tot BESCHERMHEEREN VAN HET GENOOTSCHAP zijn verkoozen; naemelijk:

Den

Den WelEdelen Gestrengen Heer Mr. JOHAN VAN-DER MARCK, *Æ. Z. Raed en Oud Burgemeester, Hoofd-Officier der Stad Leyden; Rentmeester van het Capittel ten Hooglande, Memorien en Getijden; mitsgaders Rentmeester van 's Lands Universiteit te Leyden.* enz. enz. Overleeden den 9. van Wintermaend 1772.

Den WelEdelen Gestrengen Heer Mr. DANIEL VAN ALPHEN, *Oud-Raed en Schepen, thans Griffier der Stad Leyden; President van de Maetschappij der Nederlandsche Letterkunde aldaer; Directeur van het Zeeuwsche Genootschap der Weetenschappen te Vlissingen.* enz. enz.

Den WelEdelen Gestrengen Heer Mr. JAN VAN ROIJEN, A. Z. *Raed en Oud-Schepen der Stad Leyden; mitsgaders Bewindhebber van de geoctroieerde Generaele Oost-Indische Maetschappij der Vereenigde Nederlanden ter Kamer Amsterdam.* enz. enz.

Den Hoogëerwaerdigen Hooggeleerden Heer JAN JACOB SCHULTENS, *Doctor en Hoogleeraer in de H. Godgeleerdheid en Oostersche Taelen, aen 's Lands Hooge Schoole te Leyden; Regent van het Staeten Collegie aldaer.* enz. enz.

Welk kunstig Schilderstuk door den gemelden Opzichter van dit Kabinet, met eene meesterlijke hand is uitgevoerd.

Ook bevlijtigt zich dit GENOOTSCHAP, behalven tot het vermeerderen der geschilderde Afbeeldsels, nog tot het ver-

verzamelen van alle in 't koper gegraveerde Beeldtenissen der Nederlandfche Dichteren en Dichteresfen, die het zelve zal kunnen bekomen, en waervan het bereids een goed aental in bezit heeft.

Dit achten wij genoeg alhier te melden wegens de Afbeeldingen van dit PAN POËTICON. Nu zouden wij, volgens onze eerfte gedachten, een verhael moeten doen van zodaenige Leevensbefchrijvingen der Dichteren, als het GENOOTSCHAP heeft; doch, onderftellende, dat, hoe naeuwkeurig die ook mogen te boek gefteld zijn, echter eenige andere Beminnaers der Dichtkunst iets bijzonders kunnen bezitten, 't geen wij ontbeeren; hebben wij liefst van dit oogmerk willen afzien, en verzoeken, bij deezen, allen waeren en getrouwen Kunstvrienden, ons de behulpzaeme hand te willen bieden, en mede te deelen alle zodaenige Afbeeldfels, als in de voorgaende Lijsten niet genoemd zijn; gelijk ook zulke Leevensbefchrijvingen en bijzonderheden, welke hun, nopens Neêrlands Dichterdom, mogten bekend zijn, ten einde het oogmerk van dit *Genootfchap* moge bevorderd worden; het welk, verre van eigen belang in deezen te bedoelen, geen ander oogwit heeft, dan om een volledig Werk, behelzende de Leevensbefchrijvingen der voornaemfte Dichteren en Dichteresfen van ons Vaderland, immers zo volledig als het vermogen van arbeidzaeme lieden kan te wege brengen, in het licht te geeven; terwijl wij, in der tijd, niet zullen nalaeten, onzen Medewerkeren den verdien-

 den

den lof te doen erlangen. Intusſchen bieden wij hun onze hulp, waer die noodig is, insgelijks aen, en zullen niets, van het geen hun ten dienſte kan zijn, terug houden, dewijl dit *Genootſchap* niets anders, dan de bevordering der Kunst, bedoelt.

Nu keeren wij weder tot het tegenwoordig Werk, waervan wij nog kortlijk zeggen, dat wij, in deeze uitgaeve der Lofdichten en Bijſchriften, zo veel doenlijk, de oorſpronglijke Handſchriften der Dichteren en Dichteresſen zelve gevolgd, of ons naer de verbeteringen, in hunne gedrukte Werken te vinden, gedraegen, gelijk ook hunne bijzondere ſpelling in 't oog gehouden, hebben: indien echter, hier of daer, door ons eenige feil mogte begaen zijn, verzoeken wij daervoor verſchooning, en beveelen ons en ons *Genootſchap* in de aenhoudende Kunstliefde en toegenegenheid onzer Voorſtanderen, en wenſchen ijder, gelijk onszelven, welvaert en zegen.

Uit naem van het GENOOTSCHAP,
onder de Spreuk: KUNST WORDT
DOOR ARBEID VERKREEGEN.

CORNELIS HEYLIGERT,
SECRETARIS.

LEYDEN *den*
20. *van Bloeimaend.*
1773.

ALPHABETISCHE
NAEMLIJST
DER
HEEREN LIEFHEBBEREN,

Welke dit Werk met hun WelEd^s. inschrijving hebben gelieven te vereeren.

Mr. *Daniel van Alphen*, Oud-Raed en Schepen, thans Griffier der Stad Leyden; President van de Maetschappij der Nederlandsche Letterkunde aldaer; Directeur van het Zeeuwsche Genootschap der Weetenschappen te Vlissingen. enz. enz.

P. van Ameyden, te Leyden.

Adrianus van Assendelft; Predikant te Leyden.

Willem Abrahams, Boekhandelaer te Middelburg.

Joannes Badon, Oud-Burgemeester der Stede Vlaerdinge en Ontvanger der Convooien en Licenten.

Jan Bartelink, Kamerbewaerder van Hunne Ed. Mog. de Heeren Gecommitteerde Raeden in Westfriesland en het Noorderkwartier; te Hoorn.

Gerrit Beijer, in 's Graevenhaege.

A. H. vanden Berg, Præceptor der Latijnsche Schoole te Amsteldam.

Mr. *Martinus Carolus van Beurden*, te Leyden.

Abraham Blussé, te Dordrecht.

Abraham Blussé en *Zoon*, Boekhandelaers te Dordrecht; *twee Exemplaeren*.

Her-

Herman Boonen.
Frans de Boofer.
Willem Boot, Boekdrukker en Boekhandelaer te Leyden.
Pieter vanden Bosch, Leeraer der Remonſtranten, te Leyden.
Jan Bosch, Boekhandelaer te Haerlem.
Pieter van Braam, Boekhandelaer te Dordrecht; *twee Exemplaeren.*
Petrus Brantsma, Jur. Utr. Stud.
G. *Brender a Brandis*, te Leyden.
J. de Bruin.
M. de Bruin, Boekhandelaer te Amſteldam.
Mr. *H. van Castrop*, te Hoorn.
Mr. *Cornelis Pieter Chastelein*, Rentmeeſter van het Capittel ten Hooglande, Memorien en Getijden; te Leyden.
Arnoud Clignet, Oud-Bailliuw en Schout van Warmond; te Leyden.
J. Colla, in 's Graevenhaege.
Het Leesgezelſchap *Concordia*, te Hoorn.
Asſendelft de Coningh, Schepen der Stede Vlaerdinge.
J. A. Cramer, te Leyden.
Hendrik Cuypers, Med. Stud. te Leyden.
Mr. *Jan Hudde Dedel*, Oud-Burgemeeſter, en thans Voorzittend Schepen van 's Graevenhaege. enz. enz. *twee Exemplaeren.*
Hendrik Albert Dibbetz. Hoofd-Commis van het generael Post-Comptoir te Leyden.
Jan van Dijk.
F. de Does, P. Z. Boekhandelaer te Leyden.

F. de

J. S. Dornſeiffer, Hoog- en Nederduitsch Boekhandelaer in 's Gravenhaege.

Adrianus Drabbe, Luitenant van de Schutterijë der Stad Leyden.

Gijsbertus van Egmond, Præceptor der Latijnſche Schoole te Delft.

Pieter Jan Entrop. Boekhandelaer te Amſteldam. *zes Exemplaeren.*

Paulus Conſtantijn la Fargue, Kunstſchilder.

R. Forsten, Med. Stud. te Leyden.

Johannes le Francq van Berkhey, Med. Doctor; Lector in de Natuurlijke Hiſtorie aen 's Lands Hooge Schoole te Leyden.

Hendrik Franke.

Mr. *Herman Gerlings*, Raed in de Vroedſchap en Schepen der Stad Haerlem.

Ægidius Gillisſen, Doctor en Hoogleeraer in de H. Godgeleerdheid aen 's Lands Hooge Schoole te Leyden.

Willem de Goeije, Koopman te Leyden.

Cornelis van der Grijp, Apothecar te Zirikzee.

C. Groeneveld.

Juliaan van Groenewegen.

Mr. *Jan de Groot*, Advocaet voor den Hove van Juſtitie in 's Graevenhaege.

C. N. Guerin, Boekhandelaer te Amſteldam; *twee Exempl.*

P. v. H.

Henricus Haſebroek, Predikant te Haeften.

R. van Heemskerk; Rector der Latijnſche Schoole te Leyden.

Corne-

Cornelis Heyligert, Boekhandelaer te Leyden.
D. M. G. Heldewier, Jur. Utr. Stud. te Leyden.
Anthony de Hen, te Leyden.
J. van Hengel, te Leyden.
Dirk Hoogenſtraaten, te Leyden.
Henricus Franciscus l'Honoré, Rustend Predikant der Walſche Gemeente van 's Graevenhaege; te Leyden.
Cornelis van Hoogeveen, *Junior*, Boekhandelaer te Leyden; *tien Exemplaeren.*
Johannes Arnoldus van Hoogeveen Langerak, te Leyden.
Johan van Hoogſtraten, Koopman in 's Graevenhaege.
Johannes Regnerus Hopman, Jur. Utr. Stud. te Leyden.
Hendrik Houtam, Gerechtsbode en Concherge van 't Stadhuis te Gouda.
Johannes Albertus Huygens, te Leyden.
Jan Ingeneger, Notaris en tweede Clercq ter Secretarijë der Stad Leyden.
J. Jordens.
Johan Iſebree, Raed en Regeerend Burgemeeſter der Stad Goes.
Mr. *Ludovicus Timon de Kempenaer*, Kapitein van de Schutterijë der Stad Leyden.
Lodewijk Gabriël Floris Kerroux, Taelmeeſter te Leyden.
W. van Keſſel.
Abraham van Ketwich.
M. A. van Kindt.
Mr. *A. Klaver*, te Alkmaar.
D. Klippink, Boekhandelaer te Amſteldam; *drie Exemplaeren.*

Adri-

Adriaan Kluit, Lector Eloquentiæ & Linguæ Græcæ & Rector Schol. Medioburg.

Willem Kops, Directeur van de Hollandsche Maetschappij der Weetenschappen te Haerlem.

A. vander Kroe, Boekhandelaer te Amsteldam.

Kunstgenootschap onder de Spreuk: *Kunstliefde spaart geen vlijt*; in 's Graevenhaege.

V. P. L.

Mr. *Adriaan vander Lelij.*

A. vander Lelij.

'T Leesgezelschap, onder de Spreuk: *Lust tot Weetenschap*, te Dordrecht.

Mr. *Johan vander Marck Æ. Z.* Raed en Oud-Burgemeester, Hoofd-Officier der Stad Leyden; Rentmeester van 't Capittel ten Hooglande, Memorien en Getijden; mitsgaders Rentmeester van 's Lands Universiteit te Leyden. enz. enz. *Overleeden den 9. van Wintermaend 1772.*

Mr. *Johan Hieronymus vander Marck*, Raed en Oud-Schepen der Stad Leyden.

Mr. *Joh. Mauritz*, Raed en Burgemeester der Stad Vlissingen; en Rentmeester der Domeinen van Zijne Doorl. Hoogh. den Heere Prinse van Oranje en Nassau. enz. enz. enz.

Mr. *Pieter de Mey*,

Pieter Meyer, *Junior*, Luitenant van de Schutterije der Stad Leyden.

Pieter Meyer, Boekhandelaer te Amsteldam; *twee Exemplaeren.*

Joh.

Joh. Menſert, Boekhandelaer in 's Gravenhaege.

G. v. Minninghen, Raedsheer in den Ed. Hove van Holland, Zeeland en Friesland.

Mr. *Benjamin Mylius.*

Tonco Modderman, Jur. Utr. Cand. te Groningen.

F. W. de Monchy, Med. Cand.

Mr. *Bartholomeus de Moor van Immerzeel*, Raed en Burgemeeſter der Stad Gouda.

Wigbold Muilman, *Willemsz.* Predikant in 's Gravenhaege.

Mr. *Willem Nijsſen*, Heer van Waarden; mitsgaders Rentmeeſter der Exploiten van den Raede van Vlaanderen; en Rekenmeeſter der West-Indiſche Compagnie, ter Kamer Zeeland; te Middelburg, enz enz.

H. Noteman.

S. O.

Rudolf van Olden, Jur. Utr. Stud. te Leyden.

B. Onnekink, te Leyden.

Willem Haringh Oudkerk, Predikant te Bruchem en Kerkwijk.

Karel de Pecker, *P. Z.* te Leyden.

Cornelis de Pecker, *C. Z.* Boekhandelaer te Leyden.

Marcus van Peene, Veertig in Raeden der Stad Leyden.

Mr. *Jacobus Christiaan Pielat*, te Vlaerdinge.

Bernard Johan Pielat van Bulderen, Jur. Utr. St. te Leyden.

Mr. *T. J. Pigeaud*, Raed in de Vroedſchap, en Oud-Schepen der Stad Schiedam.

Pieter Adriaan Pla, Griffier van de Kamer van Juſtitie, en Leenhove van Vianen en Ameide; mitsgaders Hoogheemraed 's Lands van Vianen.

Olivier

Olivier Porjeere, Predikant te Delfshaven.
Jan Post, *J. Z.* Apothecar te Leyden.
Cornelis vander Pot, Koopman te Rotterdam.
D. C. F. de la Pottrie, Jur. Utr. Stud. te Leyden.
Johannes Prins, te Leyden.
Mr. *Gijsbertus Prins*, te Leyden.
Nicolaes Reyers, Kunstſchilder te Leyden.
Johannes Remmers, Koopman te Amſteldam.
Johannes Remmers, *Junior*, Koopman te Amſteldam.
J. A. Repelaar.
Paulus du Rieu, te Leyden.
Daniel Hendricus Righout, te Leyden.
J. A. Rijcken, Officier van den Dorpe en Heerlijkheid 's Princen Hage.
Mr. *Jan van Roijen*, *A. Z.* Raed en Oud-Schepen der Stad Leyden; mitsgaders Bewindhebber van de geoctroieerde Generaele Oost-Indiſche Maetſchappij der Vereenigde Nederlanden ter Kamer Amſteldam, enz. enz.
S. C. van Romondt.
Mr. *Joost Romswinckel*, Veertig in Raede der Stad Leyden.
Mr. *Pieter Roscam*, Advocaet in 's Graevenhaege.
Mr. *J. W. Roscam.*
Mr. *Johan Willem van Roſevelt*, Raed der Stad Goes; en wegens dezelve Stad Gecommitteerde Raed; en Raed ter Admiraliteit van Zeeland.
Willem Hendrik de Rouville, Vendrig onder het tweede Bataljon van den Luitenant-Generael, Prinſe van Holſtein Gottorff.

* * *. *A. S.*

A S. Rueb.
Bartholomeus Ruloffs, Organist te Amſteldam.
Mr. *Lourens van Santen*, te Leyden.
Cornelis Schade, Procureur te Rotterdam.
Petrus Joännes Schardam, Litt. Hum. Stud.
Doe Schim, Koopman te Maesſluis.
Govert Schim, Notaris te Haestrecht.
Pieter Schim, Predikant te Leyderdorp.
J. van Schoonhoven en Comp. Boekhandelaers te Utrecht; *twee Exemplaeren.*
Johannes Schouten, Predikant te Uitgeest.
Petrus Schouten, Boekhandelaer te Amſteldam.
Jan Jacob Schultens, Doctor en Hoogleeraer in de H. Godgeleerdheid en Ooſterſche Taelen, aen 's Lands Hooge Schoole te Leyden; Regent van het Staeten Collegie; Lid van de Maetſchappij der Nederlandſche Letterkunde aldaer. enz. enz.
Elie Seignard, te Leyden.
Willem Sinclair, Koopman te Middelburg.
Egbert vander Smout, Boekhandelaer te Delft.
Mr. *Joännes Jacobus Sniet*, in 's Graevenhaege; *drie Exemplaeren.*
Gelinus van Spaan, Koopman te Rotterdam.
Joännes van Spaan, Predikant in 's Graevenhaege.
Mr. *Pieter van Spaan*, Griffier van den Raede van Braband, in 's Graevenhaege.
Reinier van Spaan, Jur. Utr. Stud. te Leyden.
Jacob Spex, Klerk ter Stadhouderlijke Secretarijë, in 's Graevenhaege.

Paulus

Paulus van Spijk, te Leyden.
Michaël Jacobus van Staden, Præceptor der Latijnsche Schoole te Leyden.
Dirk vander Steen, Koopman te Rotterdam.
Mr. *Pieter Steyn*, Raed-Pensionaris; mitsgaders Groot Zegelbewaerder en Stadhouder van de Leenen van Holland en Westfriesland; Curator van 's Lands Universiteit te Leyden, Hoogheemraed van Rhijnland. enz. enz. *Overleeden den 5. van Slagtmaend* 1772.
Johannes van Sterling, te Langer-Aar.
Lambertus Stoppendaal, Procureur te Nimwegen.
Mr. *Joan Hugo van Strijen*, Oud-Bailliuw der Stad Oudewater.
Mr. *Cornelis Jacobus Swalmius.*
Willem Hendrik Louis Taay, Procureur te Tiel.
Philippus Taddel.
Mejufvr. de Wed. *O. van Tholl en Zoon*, Boekhandelaers in 's Graevenhaege.
P. O. vanden Thoorn, Boekhandelaer te Zirikzee.
J. Turion, te Leyden.
L. V.
M. V., te Leyden.
N. V.
Adrianus Goverinus Verheft, te Geertruidenberg.
Pieter Verleus, Koopman te Leyden.
Johannes Bernardus Vintcent, in 's Graevenhaege.
De Wed. D. Vis en Zoon A. Vis, Boekhandelaers te Rotterdam.

Carolus Vlieg, Apothecar in 's Graevenhaege.

Jacob Vosmaer, Contrarolleur van des Gemeenelands Middelen over Holland en Westfriesland, en Commis ten Comptoire van des Gemeenelands Middelen, in 's Graevenhaege; *drie Exemplaeren.*

Pieter Vreede, *Junior*, te Leyden; *drie Exempl.*

Elbert Waller, te Leyden.

Andries van Warendorp, *J. Z.* te Leyden.

Johannes Westplate, Commis ter Griffie van de Rekenkamer van Zeeland.

Gijsje van Wetering.

Hermannus Wielkeeſen, in 's Graevenhaege, Secretaris van het Kunstgenootſchap, onder de Spreuk: *Kunstliefde ſpaart geen vlijt.*

O. B. de Wilde, Leverançier in 's Graevenhaege.

Dirk Willink.

Leonardus de Witt, Jur. Utr. Stud. te Leyden.

Mejufvr. *Elizabet Wolff*, geboren *Becker.*

Ernst Zeydelaar, Fransch en Nederduitsch Kostſchoolhouder te Amſteldam.

François Zoutmaat, Koster der Nieuwe Kerk in 's Graevenhaege.

PAN

PAN POËTICON BATAVÛM.

KABINET VAN MEEST ALLE DE NEDERLANDSCHE DICHTEREN,

Konſtig geſchilderd door den Heer

ARNOUD VAN HAALEN.

VAN HAALENS kunstpenſeel en vingeren
Doen mynen geest verſlingeren
Op 't eêlſte werk, dat oit te voorſchijn kwam
In 't prachtig Amſterdam.
Myn' ziel, verrukt en opgetoogen,
Gelooft haare eigene oogen
Ter naauwer nood: en, rondom ziende, ſchroomt,
Dat zy niet waakt, maar droomt.
Indien ik waake, en moog' vertrouwen
Het geene ik kom te aanſchouwen,

A Zo

Zo roept vry uit, ô Dichters, nevens my,
Apollo woont aan 't Y.
Of ben ik, op een nevelwagen,
Den Zangberg opgedraagen,
Daar Febus zelf, wen hy zyn' ſnaaren roert,
De ziel ten hemel voert?
Daar ik den Rei van zyne Zoonen,
Geſierd met lauwerkroonen,
Na hunne dood, en 't misſen van deez dag,
Met eerbied groeten mag?
Daar de onbevlekte zanggodinnen
Myn' dwarrelende zinnen
Betovren, door 't zielroerende geluid
Van cyther, harp en fluit?
Daar zy, Mnemoſyné, den drempel
Van uwen heil'gen tempel
Doen davren, op den lieffelijken klank
Van zuiver maatgezangk?
De aloude Dichters, glad van tongen,
En zoet van woorden, zongen
Hoe in den kring van deezen Tempelbouw
De kunſten, deugden, trouw

Ver-

Vereeuwigd worden, nimmer ſterven,
En eenen naam verwerven,
Wiens zoete geur, ook zelfs in deezen tijd,
Een vroom gemoed verblijdt.
Niets, dat de deugd zo kan verſterken,
Als lof van vroome werken.
Verkreegen roem vermaant, en zet ons aan,
Dien weg mede in te ſlaan.
Hier pronkt de Wijsheid, niet vermetel,
Maar zedig, op een zetel
Van marmerſteen, dat, even ſchoon en hard,
Een reeks van eeuwen tart.
Hier zien wy eene rij van Helden
Die 't leeven lichter ſtelden
Dan eer en pligt en dierbaar vaderland,
Bekleeden d'eenen kant.
Het Dichtvuur, ſchoon en blank van weezen,
Uit Hemelsch zaad gereezen,
Pronkt hier, gelijk eene onbevlekte duif,
Sneeuwit van penne en kuif.
De godheid van deez Tempel gunde
Der Beeld- en Schilderkunde

Hier mede een' plaats, naar waarde van de kunst,
Niet uit eene yd'le gunst.
Want daar de Dichtkunst wordt gepreezen,
Zal 't ook de Beeldkunst weezen,
Als kinderen, in éénе en zelfde dragt
Te zaamen voortgebragt;
Sints Naarbootſeering, rijk van vonden,
Zich naauwer hadt verbonden
Aan vrouw Natuur, de ſchoonſte moeder van
Het ſchoonſte tweelingſpan.
Deez' ſtreelt het oog met kunstpenſeelen
Op kleurige panneelen,
En leidt den geest, met een' geleerde hand,
Aan eenen zijden band:
Die, door een hemelsch vuur gedreeven,
Ver boven ons verheven,
Voert onze ziel, op goddelijk geluid,
Door 't oor ten lighaame uit.
ô Zusters, even kuisch van zinnen,
Beide even waard te minnen,
Wat noopt gy my, te weiden in uw lof,
Voor mij te zwaar een' ſtof?

Geeft

Geeft my 't penſeel van uw VAN HAALEN,
Om u naar eisch te maalen,
Of Vondels pen, en lieffelijken toon:
Zo vlecht ik u een' kroon
Van eeuwiggroenende lauwrieren,
Om uwe kruin te ſieren;
Zo vlecht ik u een krans van myrteblaên,
Die nimmer zal vergaan.
Wat twijffelt gy, ô ſtervelingen,
Aan 't geen de Dichters zingen,
Of Venus zoon, Eneas, voor zyn' dood
Oit tradt in Charons boot?
Of Orpheus, ſpeelende op zyn' ſnaaren,
Voor 't einde van zyn' jaaren,
Den afgrond oit, en de onderaardſche goôn
Deedt luiſtren naar zyn toon?
VAN HAALEN, dien de Zanggodinnen
Als haaren zoon beminnen;
VAN HAALEN, dien Apollo, als zyn kind
En lieveling, bemint;
Heeft, dat noit iemand is gegeeven,
In 't bloeien van zyn leeven,

Den Tempel der Geheugenisse stout
Doorkeeken en beschouwd.
Daar hieldt de Aloudheid eerst zyne oogen
Verrukt en opgetoogen,
Vertoonende, in één opslag, alles wat
Zy schoons en loflijks hadt.
Niet door een' scheemring of in 't duister;
Maar rijk van glans en luister:
Niet, als op aarde, in een bedwelmd vertoog;
Maar schoon en klaar van oog.
Want daar men jaaren telt noch uuren,
Daar zelfs de Tempelmuuren
Ter eeuwigheid gewijd zijn door de goôn,
Blijft alles even schoon.
't Weetgierig oog vloog heene en weder,
Nu opwaarts, dan weêr neder,
Nu hier, dan daar, tot dat het, in 't verschiet,
Zyne eigen' landsliên ziet.
VAN HAALEN, meld my, welk een' weelde
In uwe zinnen speelde,
Toen gy de bloem der Helden onzes lands
Zaagt schitt'ren in dien glans;

Poëeten, Schilders, Kunſtenaaren
En Helden, in gevaaren
Beproefd, tot heil en welzijn van den Staat,
En Catoos in den Raad.
Noit kon uw' vreugd, ſchoon u de goden
Aan hunne tafel noodden,
En voedden met hun Nectardrank en wijn,
Zo groot, als deeze, zijn.
Der Dicht'ren god, uw leidsman, ſpeurde,
Wat in uw' ziel gebeurde,
En voelende, hoe fel zyn' liefde ontſtak,
En te uwaarts brandde, ſprak:
Geen ſterveling is by zyn leeven
Oit dit gezigt gegeeven,
Dan u alleen, dien ik met harte en zin,
Gelijk myn zoon, bemin.
't Berouwt my niet, nu 'k uit uw weezen
Uw' dankbaarheid kan leezen:
'k Zal meerder doen, eisch wat gy wilt van my;
Thans ſtaat u alles vry.
Ik zweer 't by Styx . . . doch breek myne eeden,
Indien uw' driftigheden

Ook vorderen, als eertijds Faëton,
Het mennen van de Zon.
Myn Schilder boog zich driemaal neder;
Bedankte Apollo teder,
En, kusſende den grond, daar hy op ſtondt,
Ontſluit aldus zyn mond:
Is 't my gebeurd, ô bron en ader
Van 't lieflijk licht! ô Vader
Der Dichteren! te zien, 't geen niemand zag,
Of oit aanſchouwen mag:
Is 't my gebeurd, den marm'ren drempel
Van uw gewijden Tempel
Te naderen, te treeden door en om
Uw koor en heiligdom:
En wiltge, om my gansch te vernoegen,
Hier noch die gunst byvoegen,
Dat gy my wel wilt toeſtaan, deeze reis,
Al 't geene ik van u eisch:
Laat u myn iever niet mishaagen,
Zo ik te veel mogt vraagen.
Ik vorder niet het mennen van de zon,
De ſtraf van Faëton

Stelt

Stelt my te duidelijk voor oogen,
Hoe 't menſchelijk vermogen,
Wanneer het meêr, dan 't uit kan voeren, kiest,
Zich zelven licht verliest.
Ik vorder niet, my in de plasſen
Der Hengſtebron te wasſchen,
Te proeven 't nat, dat Dichters maakt, en 't hart
Bevrydt van zorge en ſmart.
Ik eisch geen' kennisſe van kruiden,
Die 't Oost ons geeft, of 't Zuiden,
Om 't zwakke lijf te helpen in den nood,
Te hoeden voor de dood.
Uw' Zoons, wen hun de Zanggodinnen
Ontvonken geest en zinnen,
Vertoonen ons in dichtwerk ſomtijds iet,
Van 't geen myn oog hier ziet.
Zy melden, als zy zich verheffen,
En 't menschlijk overtreffen,
De ſchoonheid van deez Tempel, en zyn' pracht,
Aan 't ondermaansch geſlacht:
Doch onvolmaakt; dewijl de meeſten
Die hoogverlichte geeſten,

Wanneer hun vaart zich opgeeft recht om hoog,
Verliezen uit het oog.
Dus is myn' wensch, den ſtervelingen,
Veel klaarer, dan het zingen
Der Dichteren, te ſchetſen, mag 't geſchiên,
Wat ik hier heb gezien.
Apollo, niet heel wel te vrede,
Weérhieldt zyn' verdre rede,
En, zuchtende, ſprak met een zwakken toon;
Wat eischt gy? ach myn Zoon!
O onbedacht en ſchielijk zweeren!
Hoe vaak zult gy my deeren?
Gy bragt weleer den ganſchen werreldkloot
Door 't Hemelsch vuur in nood;
Toen Faëton, te zwak van krachten,
Myn' bede dorst verachten,
En runnen langs het onbekende ſpoor,
Daar hy zich zelf verloor.
Een ander, my niet minder waardig,
O Noodlot onrechtvaardig!
Dwingt my, uw wil, en 't vast beſluit der goôn
Te breeken. ach! myn Zoon!

Be-

Begeert gy, 't geen gy my deedt hooren,
Ik heb het u gezwooren,
Ik moet het u vergunnen, welk een kwaad
Ons ook te wachten ſtaat.
Ik zie Mnemoſyné alrede
Verſtoord, en gansch te onvrede,
Van verre my, denk wat ·ik voor u doe,
Toegrimmen, droef te moê.
Haar' Dochteren, de Zanggodinnen,
Benaauwd, en bang van zinnen,
Betreuren reeds uw' ſtoudheid, en myn eed,
Dien ik te ſchielijk deed.
Zy zijn het, die der Dicht'ren pennen,
Die zy zulks waardig kennen,
Slechts toeſtaan, 't een of 't ander in hun dicht
Voor 't menſchelijk gezigt
Te ontdekken van 't geen gy aanſchouwde.
Och of het u berouwde,
Gy uw verzoek bepaalde; of, ben ik 't waard,
Veranderde van aard!
Jupyn zelf in den raad der Goden
Heeft ons al t'zaam geboden,

Wy hem beloofd, te dekken voor het oog
Der menſchen, 't geene om hoog
De Goôn betreft, en hunne altaaren:
Of, zowe iets openbaaren,
Dat zulks ſlechts aan Geleerden zy, en niet
Aan 't volk, dat ſchemerziet.
Denk dan, wat lot u ſtaa te wachten.
Ik ben te zwak van krachten,
Om u alleen te helpen, als de goôn
Zich wreeken van dien hoon.
VAN HAALEN, meerder ingetoogen
Dan Faëton, bewoogen
Door Febus bede, en vaderlijke ſtem,
En vriendſchap, antwoordt hem:
't Zy verre, ô Vader, u te hoonen;
Ondankbaarheid te toonen
Na eene gunst, die duizendmaal den wensch
Voorbyvliegt van een mensch.
'k Weet hoe Prometheus ligt te klaagen;
Wat ſtraffe hy moet draagen,
Om 't Hemelsch vuur, uws ondanks en onwaard,
Door hem gebragt op aard.

Geen'

Geen' minder wraak zou my verbolgen
Niet zonder reden volgen,
Zo ik, als hy, het heil'ge van om hoog
Vertoonde aan 's menfchen oog.
Schoon gy by Styx my hebt gezwooren,
Myn' bede te verhooren:
Uw' gunst kan my behaagen, mits die vry,
En ongedwongen zy.
Ik wil myn iever dan bepaalen;
Myn hoogmoed weêr doen daalen;
En eifchen iets, dat ook, zo 't u mishaagt,
Niet weêr zal zijn gevraagd.
Een' fchaduw flechts van 't geen myne oogen
Zo zeer houdt opgetoogen:
Een kleine ftip, een naauwlijks zigtbaar deel
Van een zo fchoon geheel.
Het Dichtvuur, dat der Schilderkunde
Steeds zyne vriendfchap gunde,
En haaren roem, op zuiver perkement,
Voert tot aan 's werrelds end;
Het Dichtvuur, uw vermaak en weelde,
Het geen uw brein zelf teelde,

Het geen den mensch, mits hy u waardig is,
Zet aan der Goden disch;
Het geen hem, op onzigtbre ſchachten
Van Hemelſche gedachten,
Doet dringen door de wolken, daar uw licht
Hem flikkert in 't gezigt;
Lust my, ô Vader, mag 't geſchieden,
En wilt gy 't niet verbieden,
Te ſchetſen, als iets Goddelyks en ſchoons,
In uw beminde Zoons.
Niet die in Grieckeland voordeezen
De volkren onderweezen
In hunnen pligt, de waarheid ſcherp en nors
Bedekkend met een ſchors
Van fabelen en beuzelingen,
En lijfsveranderingen,
Om 't bitter van dien balſem des gemoeds
Te dekken met wat zoets:
Niet die weleer aan 's Tybers boorden,
U met hun zang bekoorden,
Daar Vorst August, beſchermer van uw' kunst,
Hen kroonde met zyn gunst:

Niet

Niet alle, die in deeze dagen
Uw keurig oor behaagen,
U vieren, elk met een gelijk onthaal,
Doch in byzondre taal:
Geen overzeeſchen Engelander,
Die, heet naar bloed, doch ſchrander
En kloek van brein, u toezingt, ſchor van keel,
Op zyn bebloed Tooneel:
Geen Spanjaard, in wiens deftig weezen
En werken is te leezen,
Hoe fier een hart, dat ootmoed kent noch toont,
In zynen boezem woont:
Geen' Franſchen, die met vlugge veêren
'T Gebied van Venus eeren;
Maar 't ſchouwſpel aan den zoom der Seine ook weêr
Doen leeven als weleer:
Geen' brein en vondrijke Italjaanen;
Geen' ſtrijdbaare Germaanen;
Noch die men met verwond'ring heeft gehoord
In 't kille en barre Noord:
Maar ſtaa my toe, myn' Batavieren
Te kroonen met laurieren;

Dat klein gedeelte uws Tempels naar myn wensch
Te toonen aan den mensch.
Zy, die vol moed en dapperheden
Eerst voor hun vryheid ſtreeden,
Vereerden u, na 't eind van dat gevaar,
Met Tempel en altaar.
Zy ſtrijden, alsze ſtrijden moeten;
Maar zetten hunne voeten
Veel liever in uw Tempel, 's oorlogs wars,
Dan 't bloedig veld van Mars.
Dat tuigen Leidsch en Stichtsch Atheenen;
Daar eertijds ſtarren ſcheenen,
Wier flonkerlicht, en luiſter van om hoog
Noch ſchittert in ons oog.
Dat tuigen zy, die, in deez' dagen,
Uw koor noch onderſchraagen,
Dien gy alreeds, na hunne ſterflijkheid,
Hier eene plaats bereidt:
Het zy hun Zangnimf, als een' bye,
In Roomſche lekkernye
Gaa weiden; of haar Dichtwerk, eêl als goud,
Beſproei' met Attisch zout;

En,

En, ſtreevende voorby de paalen
Der hedendaagſche taalen,
De Aloudheid, haar ter eere, niet ten hoon,
Durf ſteeken naar de kroon:
't Zy zy, in naauwer perk beſlooten,
Alleen hun landgenooten
Te vooren zinge; en in hun moederſpraak
Haar' vreugd vinde en vermaak.
Zaagt gy hen oit aan, als uw' Zoonen,
Die nederig hun toonen
En ſnaargeluid verheffen, u ten prijs,
Op een' Bataafſche wijs:
Apollo, ſloegt gy oit uwe oogen,
Door gulle gunst bewoogen,
Op 't brokje lands, dat, in zyn omtrek klein,
Uw lof zingt, kuis en rein:
Zo 't u tot noch toe niet berouwde,
Dat ik u hier aanſchouwde;
Verhoor myn' bede, en ſtaa my gunſtig toe,
Dat ik myn wensch voldoe.
Doch laat uw eed u niet mishaagen;
Zo ik te veel mogt vraagen,

Ik zal 't noch eens bepaalen; want begeer
Uw' rouw niet, maar uwe eer.
Wie zal uw' zedigheid, VAN HAALEN,
Naar haar' verdienfte maalen?
Apollo knikte, en riep u minlijk toe;
Het geen gy eischt dat doe.
De kuisfche rei der Zanggodinnen,
Nu lustiger van zinnen,
Verhefte een toon, wiens nagalm op de kruin
Van Pindus ftuitte, en fchuin
Den berg afrollend naar beneden,
De vlekken en de fteden
Vervulde met een lieffelijken klank
Van hemelsch maatgezangk.
VAN HAALEN, nu vol vreugd en ftouter,
Knielt neder voor het outer
Des Heiligdoms, dat een zo dierbren fchat
In zynen kring omvat:
Staat op, en treedt der Dichtren Vader,
En negen Zusters nader;
Toont nederig zyn' dankbaarheid, en bidt
Om zegen in zyn wit.

De

De Tekenkunst, die de eene zijde
Des Tempels ſiert, treedt blijde
Haar Schilder te gemoete, en looft met vreugd
Zyn' wijsheid en zyn deugd.
Daar hing, in 't middelpunt des Tempels,
Recht over 't oog des drempels,
Een kunstpenſeel dat alle kunst verdooft.
Men zegt, en 't wordt geloofd,
Dat zy 't Apelles zelf vereerde,
Toen hy Natuur bootſeerde
Op een panneel, wiens glans en kolorijt
Geen' jaaren ſchroomt noch tijd.
Zy kreeg 't van daar het hing te praalen,
En ſchonk het aan VAN HAALEN,
Om 't Dichterdom van 't ned'rig Nederland
Te ſchetſen met zyn' hand.
De vreugd deedt 't hem byna ontglippen.
Hy brengt het aan zyn' lippen;
Hy kust het met veele eerbied, en beſchouwt
Dien ſchat, aan hem vertrouwd.
Waarheen, myn' Zangnimf? ſtaak uw yver.
Wat mensch, wat ſterflijk ſchryver

Vertoont naar eisch, en waarde van de zaak
Zo groot een zielsvermaak?
Ik weidde in deeze ſtoffe breeder,
Zo Febus my de veder
Van Nazo gaf, of daar Anacreon
Den lauwerkrans meê won.
Zo zou myn inkt, op 't wit der blaêren,
Uw' verwen evenaaren.
En ſchetſen met een' zinnelijke hand
De Dichters van ons land.
Nu laat myn' Zangnimf zich weêrhouwen,
Zich ſtreelende in 't aanſchouwen
Van deezen ſchat, die zo veel ſchatten ſluit;
En roept volmondig uit:
ó Mensch, wat ſtaat gy opgetoogen,
Wanneer uw' ſtaarende oogen
Dit werk bezien, zo kunstrijk, fraai en ſchoon?
't Is 't werk van veele Goôn.

B. HUYDECOPER.

KUNST-

KUNSTKROON

VOOR DEN HEERE

ARNOUD VAN HALEN.

Ut Pictura Poëſis erit. HOR.

'T Is eindlijk mij vergunt uw Kunstzaale in te treeden,
Te weiden met het oog in al de uitmuntenheden,
Zoo meeſterlijk gewrocht door bijtel en penceel:
'T Is eindlijk mij vergunt een nederig Tafreel,
Een flaauwe ſchets van al dees wonderheên te maalen!
Bezielde mij uw geest, gelukkige VAN HALEN!
Hoe zou mijn Zanggodin, op onbedwongen trant,
De werken roemen van uw welbegaafde hand!
Hoe zwierig zouze uw hoofd met friſche lauwren kroonen!
Met wat bevalligheid den lieven leest vertoonen,
'T Genoegen melden, en de blijſchap van haar hart,
Toen 't Pan Poëticon voor haar ontſloten werdt!

Nog eens: hoe zou haar toon ten hoogen hemel rijzen,
En 't overzalig lot der braave Dichtren prijzen,
Dien gij, beroemde Man! zoo ſchoon een Tempel bout,
Datge uwen naam daardoor in eere en achting houdt!

Ei duld de tedre zucht die 'k in mijn borst voel blaaken.
Sta toe, dat ik me een wijl in 't bijzijn moog vermaaken,
In 't vrolijk bijzijn van den Zanggodinnenſchaar.
Vertoon de Helden, die, door 't klinken van hun ſnaar,
In 't Nederlandsch gewest op alle tongen zweeven,
En in uw Kabinet een onvergangklijk leven
Genieten, daar geen nijdt hunn' luiſter doet te kort,
Die door uw kunstpenceel met roem vereeuwigd wordt.

'tGaat wel: uw heuscheid boet mijn rusteloos verlangen,
En onverwacht mag ik de zoete gunst ontfangen
Van 't heerlijk werk te zien, door uw vernuſt geteelt.
Ik zie de hoop voldaan, die me altijd heeft geſtreeld,
Sints ik de waarde van uw eedle gaaven kende.
't Gaat wel: gij gunt aan mijn nieusgierig oog in 't ende
Zijn deel, van 't geen ik lang beſchout heb met het oor.
Uw hand ontſluit mij zelf Apolloos Tempelkoor.
Daar groet ik met ontzach de deftige Poëeten,
Die Hemeltelgen, van God Febus geest bezeten,

Wier

Wier gouden lier, met kunst behandeld en gedrukt,
Mijn ziel zoo meenigmaal verwondert en verrukt.
Daar mag ik, na hun doot, hun loflijk beeld aanſchouwen.
Daar mag ik mij met HOOFT en VONDEL onderhouwen.
Daar lacht mij 't wezen toe van grooten KONSTANTIJN.
Daar blinkt ANTONIDES in heuchelijken ſchijn,
Met andre Fenixen, van vroege en laater jaaren;
Te groot van lof, dan dat de klank van mijne ſnaaren,
Zoo dof, zoo ongeacht, dien hooger hoeve in 't licht
Te ſtellen, en een' glans te geeven door een dicht,
Dat keurige ooren ſlechts zou hindren en verveelen.
Wij weeten, dat wij niets dan losſen wiltzang kweelen,
En zulk een grootsch beſtaan vereischt een zwaaneſtem.
Dit 's HUYDECOPERS werk. Apollo heeft voor hem,
Als voor zijn' lieven zoon, zijn heiligdom ontſlooten.
Ook maalde BIDLOOS pen Parnasſus echte Looten:
Die wakkre Grijsaart heeft uw ſtomme Poëzij
Naar eisch vereeuwigd in zijn ſpreekende Schildrij;
Zoodat, VAN HALEN! ons niet ovrig is gebleeven,
Als zwijgende onze ſtem aan uwen lof te geeven.
Doch naauwlijks heeft mij nog het kunstpenceel voldaan,
Of 't ijzer doet mijn' geest op nieu verwonderd ſtaan.

 't Is

't Is niet genoeg, dat gij de kennelijke trekken
Van 't schrander wezen door uw verwen weet te ontdekken:
O neen! gij doet die ook herleeven op papier,
En druktze in zwarte kunst, of snijdtze, vol van zwier,
Uit hard ijvoor; maar hoe! mag ik mijn oog gelooven?
Dit wonderwerk gaat al uw wondren ver te boven.
Wanneer men het gezicht op held Alcides sla,
Of 't heerlijk beeld beschouw' van schoone Andromeda,
Dan kan, dan kan men u geen' waaren roem misgunnen,
Noch twijflen, dat gij slechts moet willen om te kunnen:
Dat tuige uw proefstuk, neen, ik zeg uw meesterstuk.
Hoe weinig Kunstenaars verkreegen 't blij geluk,
Door lange moeite en vlijt, tot zulk een' top te raaken!
Hoe veelen moesten hunn' vergeefschen arbeid staaken,
Hun lot beklaagen, en den tijd, onnut verspild!
Maar gij, VAN HALEN! gij kunt alles wat gij wilt.
Natuur was uw meestres, haar borst hebt gij gezoogen,
Zij schonk uw stoute hand dat edele vermogen,
En reikte u vriendlijk toe den bijtel en 't penceel,
Het ijzer en de pen; dus schildertge op 't panneel,
Dus schildert gij met inkt. Alsge uwe lier wilt spannen:
Dan kan uw blijde kunst alle ijdle zorg verbannen.

Het

Het zijge een' nieuwen glans geeft aan LAIRESSES lof:
Het zijge ons minlijk leidt in Floraas weelig hof,
Daar gij VAN HUYZUMS hoofd bekranst met frisſche bloemen:
Het zij 't u lust de kunst van MOUCHERON te roemen,
Of groene lauwerblaên te plukken voor den Held
Die 't fiere Namen rukte uit Lodewijks geweld,
Eene overwinning die door HUCHTENBURG zal leeven:
Het zij uw MELPOMEEN, door bittren rou gedreeven,
Het ſterflot van 't ſieraad der Doopsgezinde Kerk
Beklaagt, en traanen ſtort, als de onvermurwde zerk
NOORDIJK de lippen ſluit: het zijge in Puntgedichten,
Of ſierlijk Bijſchrift, wilt een zegeteken ſtichten,
't Geheugen toegewijdt van Neêrlandsch Dichterdom.
Dan juicht het al van vreugde, of wordt van droefheid ſtom.
Dus kan uw ſchrander vaars, zoo zacht van trant en toonen,
Het hart tot bangen druk of zoete blijſchap troonen.
Dus leidtge, als Orfeus, ons waarheen het u behaagt.
Wij lachen als gij lacht, en klaagen als gij klaagt.

VAN HALEN! groote geest! waarvoor ſtaat gij verlegen!
Wat voert uw hand niet uit! wiens tong kan ons te degen
Vermelden, wie u 't meest bejeegent met haar gunst,
Of Dicht- of Schilder- of Graveer- of Beeldthoukunst?

Vier Kunſten, die u doen eene eeuwige eer verwerven;
Waarin gij eindeloos zult leeven na uw ſterven!
Vier Kunſten, die uw hoofd lauwrieren, blij van zin,
Veel beter dan de klank van mijne Zanggodin.
Lang bloeie uw Kunstvernuft! nog lang doen uwe vingren
De waare Minnaars op haar heerlijk werk verſlingren!
Breng grooter wondren voort, met onvermoeiden lust.
Rust nimmer, of wiltge u verkwikken door de rust,
Het zij om naderhant, met nieuherbooren krachten,
Bekwaam te weezen tot verheevenen gedachten.
Dus blijftge, rijk van lof, de glori van uw' tijd;
En wordt gij onderwijl bevochten door den nijd,
Geen nood, geen nood, zulks moet eene eedle ziel verdraagen,
Zoo veel te ſchooner zal uw gouden Kunstzon daagen,
En breeken door den damp van allen laster heen.
Uw fiere pooging kan dat monſterdier vertreên.
Hoe heerlijk is het ook, aan Momus felle ſchichten
Gerust ten doel te ſtaan, en niet daarvoor te zwichten!
Beſchou den Adelaar, die, boven in de lucht,
Het werelts oog genaakt, en, in zijn ſteile vlucht,
Het minder pluimgediert hoort met verachting ſchreeuwen.
Geen ezelsſtem verſchrikt de moedigheid der leeuwen.

Dus

Dus doov' geen bittre tong, met winderig geluid,
En woest en heesch gebalk, uw heldre kunstvlam uit,
Zoo zultge ons oor en oog nog menigmaal betovren.
'
't Behaage u onderwijl om dees geringe lovren,
Uit eene tedre drift, door Febus minſten zoon,
Tot uwen roem geplukt, te vlechten in de kroon,
Die wij zoo glansrijk zien op uwen ſchedel pronken;
Totdat mijn Zanggodin, met heuchelijker vonken
Bezield, wenze eens op nieu verkiest zoo ſchoon een ſtof,
Een aangenaamer wijs moog kweelen tot uw' lof.

MDCCXXIX.

AAN

AAN DEN HEERE

ARNOUD VAN HALEN,

Op zijn Eds. KONSTKABINET

Der Afbeeldingen van de

HOLLANDSCHE DIGTERS.

Hoe zeer de Nijt, en Laster ſmaalen
Op 't Konstwerk van den Heer VAN HALEN,
Ik prijs zijn oogmerk, konst en vlijt,
Die, door eene eedle zugt gedreeven,
Die Letterhelden doet herleeven,
Die ons ontrukt zijn, door den tijd.

Hier ziet men Phoebus groote Zoonen,
Die, met hun hoog verheeven toonen,
Geſnaard op hunne gouden lier,
Het hert verrukten, door onze ooren,
En door het ſwerk der wolken booren,
Bezwangerd van een Hemelsch vier.

Die

Die Helden zweeven voor onze oogen,
Dus wordt de geest als opgetoogen,
  Wen men hun beeltenis befchout,
Zij leeven hier, zelfs na hun fterven,
VAN HALEN hoedt hen voor 't verderven;
  Een fchat, veel waardiger dan goud.

Hoe roemt men op een ouden ftempel
Van Romens praalgebouw, of Tempel,
  Of van eens Veldheers zegepraal;
Van Roomfche Keizers, Griekfche Wijzen,
Van Helden, om hun deugd te prijzen,
  Zoo hoog geroemd door Digtrentaal.

Daar kan men wel de flaauwe trekken
Van een' of andren Held ontdekken,
  Die cierlijk op het koper praalt;
Doch veel door roest en tijd verfleeten,
Wordt meest gegist, en minst geweeten
  Wiens beeld daar op was afgemaald.

Maar

Maar hier mag zig het oog vermeijen
In waare beelden, Schilderijen,
  Geſchetst naar 't leeven, daar hun mond
Zelfs, na hun dood, nog ſchijnt te ſpreeken,
En 't lijf ter grafzerk uit komt breeken,
  Als of het leevend voor ons ſtond.

'k Verdwaal in al die Letterhelden,
Wiens deugden waardig zijn te melden;
  In Bidlo's PAN POETICON
Zoo net, zoo cierlijk ons beſchreeven,
Dat hun gedagtenis zal leeven,
  En blinken als de Middagzon.

Gaa voort met verwen en penceelen,
Voltooi uw fraaie tafereelen:
  En voeg 'er hout en bijtel bij,
Om Beelden, die den tijd verduuren,
Te maaken, in uw leedige uuren,
  Zoo duur VAN HALENS roem aan 't IJ.

I. V. V.

BIJ

BYSCHRIFT
OP DE
AFBEELDING
VAN DEN
VOORTREFLYKEN ZEDEDICHTER,
DEN HEERE
CLAAS BRUIN,
Berustende in het
PAN POËTICON BATAVÛM.
Thans behoorende aan den Heere
MICHIEL DE ROODE.

Zo trof *van Blommen* 't Licht der Zedepoëzy,
Den Duitſchen Seneca, den Cebes van het Y,
Den onvermoeiden BRUIN, die ieders hart en ooren
Met zich ten hemel voert in de opperſte englenchoren.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

OP

OP DE

BEELDTENIS

VAN DEN BEROEMDEN DICHTER

DEN HEERE

ARNOLD HOOGVLIET,

Naar 't leven geſchilderd door den
Kunstrijken Heere

JAN MAURITS QUINKHARD.

Dus maalde *Quinkhards* hand in HOOGVLIETS Beeldtenis
Den grooten Maas-poëet, wiens geest te ontdekken is
Uit Neêrduitsch maat-gezang van Naſoos Feestgetijën,
Uit Abrams Levens-loop in helden-ſchilderijën,
En uit zijn rijk treſoor van Keur- en Mengel-ſtof.
Die eed'le Letter-ſchat verëeuwigt 's Dichters lof.

E FONTE SINCERO.

MDCCXXXIII.

OP

OP DEZELFDE

AFBEELDING.

Kus, Neêrland! in dit Beeld den Maro onzer dagen,
Den Aartspoëet der Maas, wiens liefelyke tong,
Door Nafoos geest bezield, de Roomfche Feesten zong,
En Terahs vromen Zoon voerde op den zegewagen;
Den fchrandren HOOGVLIET, die, door Godlyk Heldendicht,
Gelyk uw *Vondel* u voor eeuwig heeft verpligt.

ANDERS.

Den grooten HOOGVLIET, die in eeuwig Letterwerk,
Door Godsheld Abraham, door Nafoos Feestgezangen,
Den Duitfchen Helikon houd aan zyn' toon gevangen;
Dien Christen Maro, dus in aller Dichtren Kerk,
Door *Quinkhards* puikpenfeel op 't kunstältaar verheven,
Word daar, by *Vondels* Beeld, de hoogfte plaats gegeven.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1733.

OP HET BEVALLIG
HISTORY EN PORTRETSCHILDEREN
VAN DEN HEERE
JAN MAURITS QUINKHARD.

Natuur, verbaasd door 't zien van Neêrlands kunsttafreelen,
Riep uit: „ ô Pallas! duld ge in deez' of dien Promeeth,
„ Dat hy, die ons gezag en zynen pligt vergeet,
„ Uw' vader 't hemelsch vuur, my 't leven poog' te ontſtelen?"

Minerve, om deze wond der Schilderkunst te heelen,
Sprak: „ Hoe! vergeet gy zelf, dat wy, voor al haar zweet,
„ Haar gunden, datze, altoos met onzen glans bekleed,
„ Ons beider éélſte kracht veréénе op haar panneelen?"

Wie twyfelde of Natuur, Minerve, en Schilderkunst
Diones Maagdenrei, door deze dubble gunst,
In ſchoon- in minzaamheid en luiſter evenaren;

Beſchouw door *Quinkhards* hand, dees drie Bevalligheên
In ieder wonderſtuk gedommeld onderéén,
Daar zy haar aller lof met dien des Meeſters paren.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1733.

O P

OP HET

AFBEELDSEL

VAN DEN HEERE

ARNOLD HOOGVLIET.

Het Zangchoor ſpiegelt zich in dit volmaakt tafreel,
Het Beeld eens Fenix, die, geſchoeid op hooge laarzen,
's Aardvaders leven zong in grootſche heldenvaarzen:
'tIs HOOGVLIET, afgemaald door *Quinkhards* kunstpenſeel.
Zo lang als deugd en kunst den mensch tot roem verſtrekken,
Zal 's Mans begaafdheid elks verwondring naar zich trekken.

ANDERS.

Natuur, die in geene Eeuw een' grooter Dichter teelde,
Beducht dat HOOGVLIETS naam mogt ſterven met zyn' dood,
En willende ons doen zien hoe mild zy hem bedeelde,
Riep Druk- en Schilderkunst om byſtand in dien nood.
Hier maalt de laatſte ons nu de trekken van zyn weezen,
's Mans geest en ſchranderheid, te zien uit zyn gezigt,
En de eerſte laat aan elk zyne eedle vaarzen leezen:
Apol is evenveel aan alle drie verpligt.

LUCAS PATER.

1733.

DANKOFFER

AAN DEN HEERE

EDUARD FEITAMA,

VOOR ZYN E. BYSCHRIFT

OP MYNE BEELTENIS,

Onder de Zinſpreuk:

E FONTE SINCERO.

Heb dank, ô gryze Helt, wien 't lust myn Beeltenis
Met een vergulde lyst van letterloof t'omringen,
Met gouden vaerzen, die zoo wel uit Kaſtalis
Als uit de zuivre bron der ware oprechtheit ſpringen.
'k Waerdeer uw gunst, myn Heer, offchoon uw zwak gezicht
Myn' lof te groot ziet door 't Vergrootglas in uw dicht.

ARNOLD HOOGVLIET.

1734.

O P

OP HET

AFBEELDSEL

VAN DEN HEERE

SYBRAND FEITAMA.

Hierzietge, Aanſchouwers! een' van Febus grootſte Zoonen,
Den ſchrandren FEITAMA, die door verrukkend Dicht
En eedle Treurſtof, zich een zuil op Pindus ſticht,
Alwaar de Muzen hem met veil en Lauwren kroonen.
Men eer' de Beeldtenis van Neêrlands *Fenelon*,
Door *Quinkhards* hand gemaald in 't *Pan-Poëticon.*

1733. LUCAS PATER.

WEÊRKLANK

AAN DEN HEERE

LUCAS PATER,

Ter beantwoording van zyn E. Byſchrift op
myn Afbeeldſel.

Waar heen, ô PATER, Eer van Febus jongſte Zonen!
Waar heen verrukt u 't vuur van uw te vleijend Dicht
Dat ge in uw Byſchrift my zo trots een Praalzuil ſticht?
Spaar voor een waarder Beeld, dan 't myne, uw lauwerkroonen.
't Vernoege ons dat men my, als Tolk van *Fenelon*,
Uit gunst oogluikend dulde in 't Panpoëticon!

1733. STUDIO FOVETUR INGENIUM.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN KUNSTLIEVENDEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

Bataaffche Dichters, ziet uw' Voedfterheer DE ROODE,
Die 't Panpoëticon, uw' Tempel, yvrig fticht,
Zo kunftig hier gemaald als u zyn gunst vergoodde.
Hem zy in 't Choor der Eere een Praalbeeld opgericht:
Uw' aller geest doe hem met recht die glorie winnen.
Vereeuwigt dus om ftryd dien Vrind der Zanggodinnen.

OP DE

BEELDTENIS

VAN DEN HEERE

JAN PUNT, JUNIOR.

Dus maalde *Quinkhards* hand het zeldzaamst Kunstjuweel,
Den jongften Fenix, de Eer, den Luifter van 't Tooneel.
Had Amftels Treurgodes, voor 't rypen van de jaren,
Aan eenig Lievling all' haar gaven nooit vergunt?
Befchaamde een Lentebloem * nooit gryze kunftenaren?
Dat wonder echter wrocht ze in haar' volmaaktften PUNT.

* In zijn XXIIfte Jaar.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1733.

OP

OP DE

BEELDTENIS

VAN DEN HEERE

FRANS RYK.

Thalië en Melpomeen, beide even dier verbonden
Aan haren Gunstling RYK, die Amſtels Schouwtooneel
Stoffeert, en geeſtig ſiert met Vrankryks eélſte vonden,
Vergoodden dus zyn Beeld door *Quinkhards* kunstpenſeel.
Vlied, Midas Neven, die vergeefs haar' Lof wilt ſmooren;
Vlied, of dees Martiaal ontdekt uw ezelooren.

OP MYNE

AFBEELDING

KUNSTIG GESCHILDERD DOOR DEN HEERE

J. M. QUINKHARD.

Terwyl ik, 't Heldenwerk van Mentor *Fenelon*
Aan Neêrlands Letterkoor opöffrende in myn dichten,
Myn' geest bezwangerd voele, en weggerukt in 't ſtichten
Van Treurtooneelen; geeft de Apel van Helikon
My in dees Beeldtenis meêr geest, meêr vuur en leven,
Dan myn te zwak vernuft kan aan myn zangen geven.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1733.

OP DE

BEELTENIS

VAN DEN HEERE

SYBRAND FEITAMA.

Dit's 't beelt van FEITAMA, den Duitſchen Letterhelt,
Die 't Neêrduitsch Schoutooneel doet in de handen klappen,
Die Prins Telemachus in all' zyne eigenſchappen
Met woordenverven heeft in ſchooner dagh geſtelt:
Kon wyze Fenelon het hooft ten zerke uitſteken,
Hy hoorde dezen mont nogh dichtörakels ſpreken.

ANDERS.

Apelles *Quinkhard* doet aldus helt FEITAMA,
Den roem van't ſchoutooneel, in't koor der dichtren pronken,
Wiens Dichtkunst, veiligh voor der tyden ongenâ,
Zyn' grooten Naam heeft met d'onſterflykheit beſchonken:
Elk juicht hem toe, ook juicht de geest van Fenelon,
Zyn' Helt ziende opgehult met ſtralen van die Zon.

ARNOLD HOOGVLIET.

DANK-

DANKOFFER

AAN DE HEEREN

JAN MAURITS QUINKHARD,

EN

ARNOLD HOOGVLIET,

Toen hunn EE. my geliefden aftebeelden.

ô QUINKHARD, waardste Apel, die in uw tafereelen
Der Dichtren geest en vuur doet spelen!
Beroemde HOOGVLIET, in wiens godgewyden inkt
De ziel der stomme Dichtkunst blinkt!
Wat vriendendrift mogt u het oog zo laag doen dalen,
Om my zo kunstig af te malen?
Doorluchte Meesters! is een Leerling zo veel waard,
Dat gy om hem uw Kunsten paart?
Hoe! kan zyn Melpomeen, zyn Kallioop' uwe ooren
Door treur- of heldenzang bekoren?
Neen; zy verdienden nooit, dat uw te teedre gunst
Een' zwakken Jongling in de kunst.

Verhief in 't Letterkoor, by Pindus heldre Lichten,
En kloeke Mannen in het dichten.
Moest zyn vermeetle drift, om uw' verheven zwier,
Uw' geest, uw kunstryk yvervier
Te ſchildren, in zyn dicht, met onvolmaakte trekken,
U-beide, als hem, ten dwaallicht ſtrekken?
Vervoert uw yver u veel verder dan hemzelf,
Datge, aan der Dichtren Praalgewelf,
Uw' lof, dien hy vergeefsch uit achting wil vermeêren,
Dus tot zyn ſchaamte op hem doet keeren?
Nadien uw heusheid my met grooter kunst verbeeld
Dan zich myn dichtäêr voelt bedeeld,
Doet my de zedigheid met billyk misvertrouwen
Die overmatige eer' beſchouwen,
En toont my, wat ik poog', dat my onmooglyk is
Den roem ooit waard te zyn van zulk een Beeldtenis.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1733.

AAN

AAN DE HEEREN

SYBRAND FEITAMA,

EN

LUCAS PATER,

Toen 't hun geliefden myne Beeldtenis, geschildert in het

PAN POËTICON BATAVÛM,

Met Byschriften te veréëren.

Quum te aliquis laudat, Judex tuus esse memento.

CATO.

Of *Quinkhards* Kunstpenseel my naar het leven treff';
Of my *de Roode*, die Mecenas der Poëten
In zyne Kunstzaal op het Dichterkoor verheff';
Ik ben myns zelven door die eere niet vergeten,
ô Kunstgenooten, die my met uw gunst veréért,
En myne Beeltenis op 't schoonste wilt doen pryken
Met woordenverven; ja met losvernis begeert
De meesterstreken van uw Dichtkunst t' overstryken;
'k Zie hoe de Schilderkunst met naauwer onderscheit
Op vaster regels weet te treffen naar het leven:

'k Zie

'k Zie in den ſpiegel van mijzelven, die niet vleit,
My d'eigenſchappen van een ander toegeſchreven.
Uw geeſtigh Dichtpenſeel treft 's Agrippyners beelt,
Den Fenix onzes tyts, Parnasſus eenigh wonder;
Den grootſten door natuur in hondert jaar geteelt;
En gy, ô Vrienden, ſtelt; ik ſchrik! myn' naam daar onder!
Zag dit de nyt, hoe zoude, in zulk een zee van lof,
Niet myne eenvoudige eer te deerlyk ſchipbreuk lyden!
Wat gaf die ſchipbreuk niet aan ſchampren Momus ſtof!
Hoe zou zich d'afgunst in myn onheil dan verblyden!
Ai weer dat ongeluk, ô Letterhelden, af.
Uw Byſchrift blyf verpant aan 's grooten Fenix bondel,
Aan wien Apol 't bezit dier eeretijtlen gaf:
Des ſchryf in uw gedicht alleen voor *Hoogvliet*, *Vondel*:
Maar ſchildert gy my weêr in Poëzy; men ſtell'
Dien Fenix op den troon; my aan zyn voetſchabel.

ARNOLD HOOGVLIET.

1734.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

PIETER LE CLERCQ.

Minerves waerdste Tolk, die elk doet watertanden
Naar 't geurigst ooft der Britsche en Gauler Boekwaranden;
De Apol des Ysselstrooms, Geleerdheids Roem, LeClercq;
Die stoute Apelles van de vreugd der Huwlykszalen
Wierd, toen hy zedig schuwde in Beeldtenis te pralen,
Door *Quinkhard* dus gewyd in aller Dichtren Kerk.

OP DE

BEELDTENIS

VAN DE WELEDELE JUFFROUWE

FRANSINA JACOBA VAN WESTREM,

ECHTGENOOTE VAN DEN WEL EERW. EN GELEERDEN HEERE

FREDRIK CHRISTIAN COETS,

PREDIKANT TE ARNHEM.

Zo word van WESTREMS Telg, die Godgewyde Plant,
Die schrandere Wederhelft van Arnhems Boetgezant,
Vrouw COETS, in 't Eerekoor der Dichtren blyde ontfangen:
Niet tot eene ydle praal; neen, deze Kunstheldin
Voert hen in 't englenhof, wanneerze, uit hemelmin,
Den *Roem* van 't *Heilgeloof* verheft in keur van *Zangen*.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1734.

OP

OP HET

PAN POËTICON BATAVÛM,

Weleër opgerecht door den Heere

ARNOUD VAN HALEN,

Thans grootſcher verſiert en vermeerdert
door den Heere

MICHIEL DE ROODE.

ô Zanggodinnen van den hoogen Helikon,
Vergunt me in uw bosſchaadje een' lauwertak te plukken,
En dien, met droppelen uit uw gewyde bron
Beſproeit, een' Minnaar van uw kunst op 't hooft te drukken:
Het blinkend lauwerloof hebtge eeuwigh toegewydt
Aan wakkre Helden van grootdadige bedryven!
't Gaat wel. ik voel dat gy myn opzet gunſtigh zyt,
En myne dichtveêr komt met uwen invloet ſtyven.
Hoe lag de Poëzy, die heerelyke Kunst,
In vorst Augustus tyt tot zulk een eer en luiſter

Ver-

Verheerlykt, en verëert met keizerlyke gunst;
Niet derelyk verflenst, vervallen in het duifter,
Begraaven in een' nacht van dikke onwetenheit,
Voor ruim twee eeuwen, toen de Wetenfchappen treurden,
En, daar de Waarheit, door 't aldwingend onbefcheit,
Als balling zwerven moest, fchier nergens 't hooft opbeurden!
Hoe werd het blaau gewaat, met ftarren ryk bezet,
Dier fchoone Kunstgodin, niet door onreine handen
Te dwaas bezoedelt, en haar' gordelriem befmet,
Als waar ze een fpeelpop voor onëdele Verftanden!
Tot zich de Wysheit, die uit zulk een dikke lucht,
Uit zulk een duifternis dier nare winterdagen,
Van enkel hartzeer, naar den Hemel was gevlucht,
Om aan de Godtheit al dien hoon en fmaat te klagen;
Erbarmde, en nederkwam met eenen nieuwen gloet
Van ftralen, aan den glans van 't eeuwigh Licht ontftoken.
Straks rees een dageraat in 't menfchelyk gemoet,
Door all' de nevelen en dwalingen gebroken.
De zon der Waarheit klom uit zulk een diepe zee,
En gaf heur fchynfel aan de nutte Wetenfchappen,
Die Zuster Dichtkunst weêr, naa zoo veel ach, en wee,
Getrou de handen boôn om fchoon hervoort te ftappen.

Het

Het zy daar *Desideer*, in taalkunde uitgeleert,
Haar Heiligdommen wascht van bastaardyësmetten;
'tZy daar *Secundus* haar een nieu gewaat vereert,
En 't Roomsche hulsel fier durft op de hairen zetten,
Zoo kostelyk doorwrocht met paerlen en fyn gout;
Zoo grootsch verheerlykt met Latynsche Kunstjuweelen,
Die alle d'eeuwen door, van 't kundigh oog beschout,
Met evenveel sieraat en heldren luister spelen.
Geen wonder dat de Kunst, door dien herboren glans
En nieuwen gloet, als in verrukking voortgedreven,
Toen in het gadeloos vernuft diens grooten Mans
Haar' Roomschen *Nazo* en *Tibullus* zag herleven;
En dat ze *Marius* en *Grudius* met gunst
Belonkte om zynent wil, en vriendelyker stralen
Verspreide op d'oeffenaars van haar Latynsche kunst,
Uit oude liefde, dan op die van andre talen:
Dat tuigen *Heinsius*, de *Dousaas*, *Scaliger*,
En andre Helden, reeds tot eeuwige eer geklommen;
Terwyl de rymkunst van den Nederlander ver
Bleef zweven buiten haar gewyde heiligdommen.
Totdat men eindelyk 't natuurlykschoon gelaat,
Den aangenamen zwier, en levende ommetrekken

Der

Der Duitſche Taalnimf, in een zuiverder gewaat
Bevalligh uitgedoscht, allengs begon t'ontdekken;
Toen *Spiegel*, *Korenhart*, door hare min geblaakt,
En *Koster* aan het Y, 't Genootſchap deden bloeien,
Waardoor die Schoone, van de bastaardy geſlaakt,
Haar eer en aanzien by de Dichtkunst aan zag groeien.
De Taalgeleertheit geeft nu moedigh haar de hant:
De Kunstgodin omhelst ze, en blaast haar kracht in d'aderen;
Erkent haar, en vergunt, om op den Duitſchen trant,
Ook 't binnenſte van haar geheimvertrek te naderen.
Nu ſtygt de groote *Groot*, dat gadeloos vernuft,
Ten ſteilen Pindus op, en plukt zich lauwerieren,
En 't Ridderlyke *Hooft*, dat voor geen wysheit ſuft,
Beſtaat, al ſchryvende, de Duitſche taal te ſieren,
Te klimmen met zyn Dicht in Febus heiligh koor.
Maar wie, wie leert my nu naar 't leven af te malen
De Goutëeu van de Kunst, die, op hun loflyk ſpoor,
Ryst uit den yzren tyt, ten trots van andre talen?
Wie leert de *Maroos* van onze eeu myn Zangeres,
De *Naſoos*, *Flakkusſen*, en *Juvenalen* melden;
Den grooten *Vondel*, en den helt *Antonides*;
De *Dekker*, *Anſloo*, *Bake*, en andere Letterhelden,

Als *Vollenhove*, *Zeeus*, en *Monen*, en *Oudaan*,
Broekhuizen, en een trits van diepgeleerde *Branden*,
En van *Hoogſtratens*, *Poot*, *de Haas*, en *Westerbaan*,
En ſchrandren *Dullaart*, alle uitmuntende verſtanden?
Maar myne Zangſter zwicht in zulk een zee van ſtof,
Onmaghtig om zooveel doorluchtige Poéëten
Te noemen naar hunn' rang, en den verdienden lof,
En glori, yder naar zyn waarde toe te meten.
Apol deelt lauren uit, ten prys, met eigen hant.
Maar wenscht ge, ô Lantgenoot, te zien met eigene oogen,
De ry der Dichtren van het kunstryk Nederlant:
Zoo gy den honig uit hun bloemen hebt gezogen,
Gezworven en gezweeft, van yverdrift geport,
Door letterbeemden van hun geeſtige gedichten,
En nu, uit eedle min, door lust bevangen wordt
Parnasſus Helden uit den trek der aangezichten
Te kennen; hen te zien naar 't leven afgemaalt;
Welaan: ik zal u in het Kunstvertrek geleiden,
Waar 't kostlyk Eerekoor van Neêrlants Dichtren praalt;
Waar een gulhartige Meçeen u zal verbeiden.
Van Halen rechtte eerst zelf dien Eeretempel op,
En trof met zyn penſeel de Helden naar het leven,

Wel

Wel tweemaal hondert, die hy ſierde, en dus, ten top
Van eeuwige eer, heeft in een heerlyk Pan verheven.
De doot, die 't al verſlint, verbrak dat loflyk werk.
Maar vraagt gy, Lantgenoot, waarom geen dankbre pennen
Dien wakkren Prieſter van Apolloos glorikerk
Met lykgedichten doen aan volgende eeuwen kennen?
De Kunstgodin, indien 't gerucht de waarheit meldt,
Deedt, door een' gouden prys gebelgt, dien arbeit ſtaken,
En doofde 't edel vuur, 't welk, niet te koop voor gelt,
Het brein bezielt, en doet het hart der Dichtren blaken:
Zoo edelmoedigh is de ſchoone Poëzy.
Maar om dien tempel van haar eedle Kunſtenaren
Met ſchooner luiſter te doen pronken aan het Y,
Blies zy DE ROODE een' gloet van liefde in hart en aâren,
En troonde deze gunst der Dichtren vader af;
Daar ze aan zyn voeten lag met d'oogen neêrgeſlagen:
Opdat hy Majaas zoon zend met zyn' ſlangeſtaf,
Om aan DE ROODE die bezitting op te dragen.
Straks werd de Teikenkunst op hoog bevel geport,
Dat zy het kunſtigh Pan verſier' naar d'eigenſchappen.
Begaafden *Punt* werd fluks een yver ingeſtort:
Punt, die den Schouburg doet in duizent handen klappen,

Wanneer hy Helden op het groots tooneel verbeeldt.
De Schilderkunst zendt ook haar' *Quinkhard*, die het leven,
Wanneer zyn puikpenseel de beeltenissen teelt,
Van later Dichtren, aan het koper weet te geven;
Opdat de Poëzy door geen vergulde gunst,
Maar naar verdiensten, zou zyn schilderfaam verheffen,
Zoo ver de sprekende tafreelen zyner Kunst
De Beeltenissen van *van Halen* overtreffen.
Men zegt, en 't wordt gelooft, dat vader Febus zelf
Toen't Zanggodinnendom deedt plechtigh feestdagh hou'en,
En dat hy, dalende van 't blinkende gewelf,
Die Zusters d'eere van zyn Zonen deedt beschouwen,
En liet den naam DE ROODE, in 't kunstigh feestgedicht
En reigezangen den Parnassus overklinken:
Ja dat hy, ryzende ten hemel, dubbel licht
Liet in de schadu van de lauwerbosschen blinken,
Terwyl de naam DE ROODE, als Amstels Kunstmeçeen,
Tot staâgen aanwas in de schorsen wierdt gesneên.

ARNOLD HOOGVLIET.

Vlaardingen
1734.

O P

OP HET

AFBEELDSEL

VAN DEN

WELËDELEN GROOTÄCHTBAAREN HEERE

DEN HEERE

JAN SIX,

In zyn WelEds. leven Heer van Wimmenum en Vromade, Burgemeester en Raad der Stad Amsterdam, enz. enz. enz.

Gy, die de Poëzy durft hoonen en versmaaden,
Wykt af, op 't aanzien van deez' achtbren Burgerheer!
't Is SIX, op Pindus top omtuild met eeuwige eer;
Een Paerel aan de Kroon der zes- en-dertig Raaden.
Zyn Beeld en Dicht, dat hy den Nazaat achter laat,
Toont dat een eedle kunst geen' eedlen Man misstaat.

LUCAS PATER.

1734.

OP HET
AFBEELDSEL
VAN DE WELËDELE JUFFROUWE
MEJUFFROUWE
FRANSINA JACOBA VAN WESTREM,
ECHTGENOOTE VAN DEN WELEERW. EN GELEERDEN HEERE
FREDERIK CHRISTIAAN COETS,
Bedienaar des H. Evangeliums te Arnhem.

Door den beroemdem J. M. QUINKHARD geſchilderd.

Zie hier van *Westrems* Beeld door *Quinkhards* hand gemaald;
De Godsvrucht, deſtigheid en deugd blinkt uit dit weezen
Niet minder dan haar Geest, aan die haar' ſchriſten leezen,
Waarom haar Beeldtenis in 't Choor der Dichtren praalt.
De Zangberg heeft met recht haar Poëzy te danken,
Wyl zy de ziel vergast op zuivre hemelklanken.

DIRK CLOES LUTKEMAN.

1734.

O P

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

Zonderling Beminnaar der Tooneeldichtkonst,

Door J. M. QUINKHARD geſchilderd, omtrend zijn XLVII. Jaar.

AAN DEN BESCHOUWER.

Schoon 't Vorstenwerk is, Konst te ſtrekken tot een ſtut,
Zij wierd door Burgeren ook menigmaal beſchut,
't Bewijs is bij de hand, jaa voor u; wilt niet vraagen
Of dit DE ROODE zij, door *Quinkhard* dus verbeeld;
ô Jaa! hij is 't, die Konst beſchermt, loont, eert en ſtreelt;
Dus kunnen Burgers zich regt Vorſtelijk gedraagen.

OP DEN ZELVEN

MET DEN TOONEELSPEELDER

JAN PUNT, JUNIOR.

Door J. M. QUINKHARD in één ſtuk geſchilderd.

DE ROODE achtzelv' zo hoog de Dichtkonst van 't Tooneel,
Dat hij, onmachtig zulks met woorden uit te drukken,
Zich met den *Fenix des Tooneels*, op één Paneel
Door *Quinkhard* ſchildren deed! zie hier drie wonderſtukken!
Een Speelder, Schilder, en hun beider *Konstmeçeen!*
Hoe veele weêrgaas heeft elk hunner hier? Niet één!

H. VANDER BURG.

OP DE
AFBEELDING
VAN MIJNEN VRIEND;
DEN HEERE
DIRK SMITS;

Door DIONIJS VAN NYMEGEN geſchilderd.

'T Penſeel van *Dionijs* wilde eer iets groots betrachten,
Des maalde 't SMITS, met all' de trekken der Natuur:
'tVernuſt van mynen Vriend, grofzwanger van Gedachten,
Blinkt uit in de oogen by zijn hemelsch yvervuur:
De ſchoone Dichtkunst zag haar' grooten Zoon geſchilderd,
En riep, verwonderd, uit: „ De Kunst ontfang haar' loon!
„ Dees Dichter ſtreelt en roert de zielen, hoe verwilderd;
„ De Schilder tart Natuur; men vlecht' hun elk een kroon!

WILLEM VANDER POT.

1734.

OP

OP HET

AFBEELDSEL

VAN DE WELEDELE JUFFROUWE

MEJUFFROUWE

FRANCINA JACOBA VAN WESTREM,

ECHTGENOOTE VAN DEN EERW. EN GELEERDEN HEERE

FREDERIK CHRISTIAAN COETS,

Bedienaar des Goddelyken woords te Arnhem.

Das schetste *Quinkhards* hand *van* WESTREMS weezen af,
Die aan d'Eerwaarden COETS haar hand en liefde gaf;
Wier deugdzaame yver, door Godvruchtige Gedichten,
Een' heilgen Zangberg leert in Aarnhems wallen stichten;
FRANCINA, die elks oor door Englenklanken streelt:
Het Kunstchoor praalt te recht met zulk een deftig Beeld.

LUCAS PATER.

1734.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

Nevens die van den Heere QUINKHARD in 't verschiet.

Hoe, *Quinkhard*! schetst gy ons de ROODE in 't flaau verschiet,
Raakt u de liefde en deugd van dien Meçeen niet nader,
Dien kunstaankweeker en der Dichtren tweden vader?
Wisch uit, maal hem met goud of schets dat wezen niet:
Maar 't is onnodig hem een Beeltenis te geven,
Wiens Naam voor eeuwig met der Dichtren roem zal leven.

OP HET

SCHILDERIJTJE

Waarin de Heeren DE ROODE, PUNT, *Junior*, met het Afbeeldsel van J. VAN VONDEL in een klein ovaaltje gezien worden.

Zie hier drie wonderen geschest door 't kunstpenceel,
d'Apol van Nederland, door heilig vuur gedreeven;
Meçeen de ROODE die de Dichters doet herleven;
En *Punt*, den luister en de ziel van 't Schouwtooneel:
Kost gy ô *Quinkhard!* by elks Beeld hun gaven malen,
Wat schatten zouden zulk een Schildery betaalen?

JAN DE MARRE.

Den 25sten September.
1734.

OP

OP DE

AFBEELDING.

VAN DEN HEERE

ARNOLD HOOGVLIET.

'T Penſeel van *Quinkhard* leeft in HOOGVLIETS braef gelaet,
Noit hoorde een hollands oor volmaekter klank en maet
Dan 't godlijk feestmuzijk van zijn verheven toonen.
Men poog' met Lauwerblaên 's mans ſchedel niet te kroonen;
Want deze letterkrans past om zijn ſchilderij:
DE FENIX ZIJNER EEUW DER HELDENPOËZIJ.

ANDERS.

De Nazoos Feestdicht zong in neêrduitsch maetgedicht;
Die Terahs grooten zoon, op 't klinken van zijn ſnaren,
In 't hemelsch dichtren koor, een Eerzuil heeft geſtigt,
Aen d'Eeuwigheid gewijd, waarop zelfs d'Englen ſtaren;
Die door het heiligst vuur der Dichtkunst werd beſtraelt;
Is HOOGVLIET! door 't penſeel van *Quinkhard* dus gemaelt.

J. VAN MUSSCHER.

OP

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
SIJBRAND FEITAMA.

Waer vindt uw Kunstpenſeel, ô *Quinkhard*, wederga!
Zie ik hier Pallas niet, in Mentors ſchijn herleven,
Die Prins Telemachus....? ô neen! 'k ſpreek onbedreven.
Het Beelt zelf roept mij toe: gij dwaelt, 'k ben FEITAMA.

ANDERS.

Dees zong in maetgedicht, Telemachus! uw daên.
't Geen noit al 't Dichterdom in Vrankrijk dorst beſtaen
Volwrocht mijn FEITAMA. Men kan in 't ſchrander wezen
Den geest van *Fenelon*, ja zelfs van Mentor lezen.
Ai zegt me, ô kenners, zo der Tael als Poëzij;
Vliegt hij d'Aertsbisſchop na, of ſtreeft hij hem voorbij?

ANDERS.

Dus toont zich FEITAMA door *Quinkhards* kunstpenſeel.
Gansch Neêrland ſtaet verbaest, en alle Dichters zwichten
Voor zijnen Heldentoon, en grootſche Treurgedichten:
Dat tuigt Telemachus, en 't hooge ſchouwtoneel.
Laet af, Apelles zoon, zijn Beeltnis ons te geven;
Hij heeft zichzelf volmaekt in Poëzij beſchreven.

J. VAN MUSSCHER.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN KUNSTLIEVENDEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

Bataeffche Dichters! die, door uw verheven klanken,
d'Onfterflijkheid verworft; maer door DE ROODES vlijt
In 't *Panpoëticon* op nieuws verëeuwigt zijt:
Gij moet 's mans edle gunst en nyvren geest bedanken.
Plukt elk het fierlijkst blad der Lauwren uwer eer,
En vlecht die om de kruin van uwen Voedfterheer',

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JAN MAURITS QUINKHARD.

Met die van den Heere M. DE ROODE in 't verfchiet.

ô QUINKHARD! in het koor der Schilderkunst verheven
Door uw volmaekt penfeel! dus troft ge uzelf naer 't leven:
Met regt maelt ge in 't verfchiet DE ROODE aen uwe zij;
Gij zet 's mans kabinet een' dubblen luifter bij:
Voltooi dat Kunstgebouw, begonnen door VAN HALEN;
Vaarvoort, ô Schildergeest! met Dichters af te malen.

J. VAN MUSSCHER.

Den eerften der Wijnmaend.
1734.

OP

OP DE

AFBEELDINGEN

VAN EENIGE NEDERLANDSCHE

DICHTEREN,

Als van de Heeren:

PIETER BURMAN.

De groote BURMAN, wiens bekwaamheid in 't welſpreeken
Vermaard is overal daar wijsheid wordt bemind,
Zingt als een Orfeus of Arion, onbezweeken:
Dees, Pallas wakkre Zoon! is ook den Muzen vrind.
Men leere uit dit gezicht, vol viers, 't verſtandig peinzen.
O hooggeleerde geest! dat u de Schilder maal',
Daar VAN DER DOEZEN, daar DE GROOT, geleerde HEINZEN,
En VOSSEN zich in verf vertoonen op metaal.
Want waarom zoude uw beeld niet bij hun beelden pronken?
Daar reeds de faam hunn' roem ook heeft aan u geſchonken.

BAL-

BALTHAZAR HUYDECOPER.

Hoe luiſtren, met vermaak de fijnſte en keurigſte ooren,
O edele Baljuw! naar 't ſlaan van uwe luit!
Al wien een zuivre klank in 't Neêrduitsch kan bekooren,
Bekent, dat gy vooräl 't verbastren hebt geſtuit.
Wie perst ooit meêr dan gij, de traanen uit onze oogen,
Wanneer uw zangheldin op 't hoog ſtellaadje ſchreit?
Met recht wordt dan uw Beeld den nazaad niet onttoogen,
Maar blijft gelijk uw naam, tot in de onſterflijkheid.
U, Edelmoedige! wordt billijk Eer gegeeven,
Die door uw pen de Stad belooft een eeuwig leven!

ARNOLD HOOGVLIET.

ô Quinkhard! druk 't penſeel, met uw konstrijke vingeren,
Aan tintelenden gloed, en Febus helder licht!
En wil om uwen ſtok festons van ſtraalen ſlingeren,
Wanneer gij maalen zult dit levendig gezicht!
Vertoon ons Hoogvliet met die oogen, met dat wezen,
Waar meê hy Nazo volgt, wanneer dees vierdagh houdt:
Vertoon hem zo hij ons d'Aardsvader geeft te leezen,
Wanneer 'er voor hem vloeit een ſtroom van dierbaar goud:
Want hij die hooger dan een Arend heeft gevloogen,
Moet ook ten minſten zien als de Arend uit zijn oogen.

GER-

GERARD VAN LOON.

Wie zou, beroemde Man! uw' lof oit willen heelen?
Die zo veel edel werk, zo nuttig brengt in 't licht!
Gij roert zomtijds noch wel uw' braaven geest uit ſpelen,
En zingt, in zuiver Duitsch, een keurig maatgedicht.
Maar als wij u, VAN LOON! zo onvermoeid, zien zweeten,
't Zij gij de munten ſchuift zo ſierlijk voor de hand:
Hetzij gij opdelft dat bijna al was vergeeten,
Hoe dier verplicht gy dan 't beproefde Vaderland!
Het doe uw beeltenis op gouden munten zetten,
Opdat die uitblinke in de beste kabinnetten.

SIJBRAND FEITAMA.

De wakkre FEITAMA vertoont zich dus naar 't leven,
Wiens vaarzen vloeien als de klaarſte Hipokreen.
Waartoe heeft hij 't Gedicht der Gaulen niet verheven
Door zijn vertaalingen! zo mals, van top tot teen!
Dees maakt zijn' naam vermaard door naarſtigheid en ijver.
Ons nederduitsch Tooneel is veel aan hem verplicht.
Hij heeft de Lesſen van den besten franſchen Schrijver,
Bekoorelijk geſteld in edel heldendicht.
De Zangberg, FEITAMA! belacht het vruchtloos zweeten,
Maar zal uw werkzaamheid, uw' arbeid! noit vergeeten!

KOR-

KORNELIS BOON van ENGELAND.

De Dichter BOON, wiens kruin al lang met lauwren pronkte;
Wiens beeld bemind is bij de zusters op Parnas;
Wiens aangenaame geest door edel vuur ontvonkte;
Die lieffelijke vrucht uit ſchoone bloemen las;
Vertoont zich levendig door konstpenceel, en verven.
o Gij! die altoos hebt den dichtlust aangekweekt,
Uw poëzij zal nooit verdiende loffpraak derven.
Wie treurt niet, als u 't hart aan 's Moeders doodbus breekt?
Maar gij bekoort voor al, als gij de grootſche daden
Van Griek, en van Romein, vertoont op uwe bladen.

KORNELIS ZWEERTS.

Zal ook mijn hand een blad aan uwe lofkroon hechten,
Mijn *Vader*? zal uw zoon voldoen aan zijnen plicht?
Jaa, ſchoon de lasterzucht mijn liefde zou bevechten,
Ik kus uw beeld, en eer uw lieffelijk gedicht.
Wanneer gij u verzaadt met letterlekkernije,
Dan ſtraalt 'er uit uw oog een glans van hemelvier,
Dan zien wij hoe uw geest zich ſtreelt door Poëzije,
En vloeiende in den inkt, zich uitdrukt op 't papier.
Dus maalt ge een tafereel, dat ijder moet behaagen
De hemel rekk' nog lang mijn Vaders levensdagen.

PIETER LANGENDIJK.

ô Langendijk! die uwen zangberg hebt aan 't Sparen,
Dat zo veel Dichters plag te kweeken aan zijn' zoom,
Wanneer gij in den Hout beweegt uw zachte ſnaaren,
Zingt dan de nachtegaal niet ſchooner in den boom?
Gij vloeit, gelijk een beek, langs veld en boterweijen.
Uw lof praalt als de zon die op de duinen blinkt.
Wanneer gij boert, en jokt, verdient gij groene meijen;
Dan gaat den Schouburg aan: dan lacht men dat het klinkt.
ô Langendijk! die u vermaakt in 's Landskronijken,
Uw *Trouw* en liefde tot de kunst, *moet* altoos *blijken*.

FRANS RIJK.

Met welk een zacht geluid, hoe los hoe ongedrongen,
Verſpreiden zich alom de klanken van uw lier!
Gij hebt *Corneille* zo natuurlijk naagezongen,
Dat *Polieukte* won aan houding, kracht, en vier.
O Momus! lust het u met dezen niet te kampen,
Die zo getrouw is in 't betaalen zijner ſchuld?
Indien het u behaagt frans rijk aan boord te klampen,
Hij ſchenkt u haast een vaars, doorpepert en doorzult.
Hebt gij voor *Bake*, zo gelukkig in het Dichten!
Of *Bake* ook wel voor u, ô braaf Poëet! te zwichten?

AAR-

ADRIAAN HOPPESTEIN.

Dees tweede *Nazo* leert den Minnaars 't geestig vleien.
Hoe teder ſlaat de galm van zijn verliefde klacht!
Wie hoort den Dichter van 't bevallig Zwaantje ſcheien,
En ſchreit niet, nevens hem, om 't meisje, dagh en nacht?
Voorzichtig, *Adriaan!* voorzichtig! ſtaak uw zingen.
En jaag den jongeling geen minnekoorts op 't lijf.
Schoon gij geen ooren kwetst, gij kunt de zielen dwingen.
Gij ſpant, voorwaar! gij ſpant uw ſnaaren veel te ſtijf.
De liefde vraagt niet meer naar ſcherpgeſleepe ſchichten:
De Min ſtookt vuur, en vlam, door HOPPESTEINS gedichten.

MATTHEUS BROUËRIUS VAN NIEDEK.

BROUËRIUS! gij hebt door kloek, door naarſtig ſlooven,
Aaloude dingen, haast verlooren, weêr herſteld.
Geen werk viel u te zwaar. Gij kwaamt het al te boven,
En droegt in 't letterperk u als een wakker held.
Gij weet een' grooten ſchat van zaaken op te zoeken.
Van ouds, van nieus, van daar noch nooit om is gedacht.
Na honderd jaaren, zal 't ſieraad der woordenboeken
Getuigen van uw' naam, en uw beroemd geſlacht.
Dat niets uw' lof verdoov', die, met het puik der tongen
Het goed en 't kwaad der Tong, doorluchtig hebt gezongen.

JOHANNES HAVERKAMP.

Snel oordeel, en begrip, vertoonen zich in 't weezen
Dat zo behaaglijk is aan 't Zanggodinnenkoor
Uw vlijt! ô HAVERKAMP! uw arbeid wordt gepreezen.
Wanneer gij dichten wilt vermaakt gij 't kiesch gehoor.
Wat lof komt u niet toe die nuttige kronijken
Voor gansch Europe ſchrijft, en zameltze op uw blad?
Om dus het nazaad met die giften te verrijken,
Opdat het geen gebeurt, bewaard worde als een ſchat.
Melpomene zal u de lauwerkroon opzetten,
En Klio de eer en roem van uwen naam trompetten.

PIETER LE CLERCQ.

Le CLERCQ, wiens vaardigheid geen wedergaé kan vinden,
Hoe rijk is uw vernuft! hoe vruchtbaar uwe pen!
Gij kunt ons aan uw' ſtijl, zo los, zo zwierig, binden.
Dat dan de ſnelle tijd uw ſchriften nimmer ſchenn'.
Het nederlandſche volk waardeert uw ſchoone gaaven,
En kan, door u, althans, zich met den fraaiſten geest
Van andre volkren, en hun lekkernijen laaven,
En gaat, zo ras gij hen wilt noodigen, te feest.
Doch als ge uw dichtvuur eens ten ſterkſte voelde ontvonken,
Toen heeft uw Mintafreel op 't ſierlijkst uitgeblonken.

WIL-

WILLEM VANDER POT.

De zilvren Maasſtroom danst wanneer hij u hoort zingen,
O VAN DER POT! en zet zijn gretige ooren ſchrap.
Uw ſtad prijst niet alleen de drie paar lievelingen
Van Febus, al wat ſpeelt roemt ook het Broederſchap.
Dat, door *Natuur*, de *Kunst* weet kracht en vuur te geeven.
Het broederſchap, daar gij een waardig lid van zijt!
Dat, door een zuivre drift, en edle zucht gedreeven,
De Dichtkunst niet onteert door jaloezij, of nijd.
Uw lof bloeie onverwelkt, ô braave Kunstgenooten!
De ganſche Zangberg blijve als gij in een geſlooten.

MICHIEL DE ROODE.

De liefde tot de kunst, en tot Apolloos zoonen,
Straalt uit het weezen van DE ROODE in vollen gloed.
Hij luistert altijd ſcherp naar 't ſlaan van hunne toonen,
En betert, en verſiert, doch op een' andren voet,
Den noeſten arbeid van goedwilligen *van Halen*:
Want, niet als Hij, die, al wat hand ſloeg aan de lier,
Al waar 't in weêrwil van Apollo, af zou maalen;
Verband hij hen, die niet verdienen den laurier.
Gij kunt geen krekels bij de leeurikken verdraagen
DE ROODE! uw oordeel moet, gelijk uw zucht, behaagen.

1734. P. ZWEERTS.

LOFOFFER,

TOEGEWIJD AAN HET

PAN POËTICON BATAVÛM.

Het konstlief oog, gestreeld in aller Dichtren Tempel,
Daar hunne Beelden door 't penceel zijn afgemaald;
Doet nog mijne aandacht als verrukt staan op den drempel;
In twijfel, wie den prijs des Lauwerkrans behaalt:
Of 't braave *Quinkhard* zij, die hier zijn Schildertrant,
Het juichend Priesterdom, in Febus liefste zoonen,
Met stoute trekken, door een vaste tekenhand,
In 't PANPOËTICON, naar 't leeven doet vertoonen.
Dan of *van Halens* roem, met grooter glans moet praalen,
Die aan dit Konstgesticht heeft d'eersten steen geleid:
Of moet het Dichterdom ook zelv' den prijs behaalen?
Wie word van mij, als waarst! den Lauwer toegezeid?
Treed nader, zegt de Konst, die ijlings mij verrast,
Zie hier het waardigst Beeld om uw Lauwrier te geeven:
De Roode is van Apol dien krans om 't hooft gepast,
En tot Aartspriester van zijn Tempelchoor verheven.

H. POST.

1734.

INWYDING
VAN DEN
TEMPEL DER DICHTKUNSTE:
AAN DEN HEERE
MICHIEL DE ROODE;
OP HET VOLMAKEN VAN ZIJN
PAN POËTICON,
EN VERZAMELEN VAN DE WERKEN DER
NEDERDUITSCHE DICHTEREN.

Reik my de plechtige offerschalen,
  Met wijn en melk en honig, toe;
Dat ik, op 't klinken der simbalen,
  Der DICHTKUNST myne hulde doe!
Versier, versier mijn blonde hairen
Met lauwerier en klimöpblaren,
  DE ROODE, Aartspriester dier Godin!
Zoo wyde ik, op 't gejuich der volken,
En 't ryzen van de wierookwolken,
  Haar' nieuwgebouwden Tempel in.

Hoe ſchittren hier gewelf en wanden
Van hemelgloed en 't zuiverst licht!
Hoe houdt de Kunst, met ſterke banden,
Hier alles in zijn evenwicht!
De ſchoonſte Deugden, de eêlſte Spreuken,
Door nijd, noch ramp, noch tijd, te kreuken,
Treên, naar de Zangkunst, op de maat:
Hier vloeiën ſtroomen van Welſpreken:
Bevalligheid kent geen gebreken,
Maar rijst hier als de dageraad.

Wie is Zy, die, zoo ſchoon van leden,
Met een ontzachtbre majeſteit,
Aanminnig ons komt nadertreden,
In 't byzijn der Welvoeglijkheid?
Wie is Zy, in wier wezenstrekken
Men zooveel ſchoonheid kan ontdekken?
Zijt Gy 't, zijt Gy 't *Denkbeeldig Schoon?*
ô Ja, ik ken u aan uw gangen;
U, die de DICHTKUNST, door haar zangen,
Doet pralen met een glorykroon.

Gy wenkt: wy volgen uwe schreden,
Welwyze Maagd! en zijn bereid,
Met u, onze offers en gebeden
Te paren aan de Ootmoedigheid,
In ernst en aandacht opgetogen! . . . .
Maar, wat vertoont zich aan onze oogen?
Wat heiligdom wordt door de hand
Der eedle *Schilderkunst* ontsloten?. . . .
't Is 't Heiligdom der Lettergrooten,
Der Dichtren van ons Vaderland!

't Onfeilbaar *Oordeel* weegt de Gaven,
Weegt, in haer juiste schaal, de Kunst;
Zy roept: „ Hier kent men Heer noch Slaven!
„ Noch Jeugd noch Ouderdom noch Gunst!
„ De onsterflijkheid wordt maar geschonken
„ Aan hun wier Gaven heerlijk pronken!
„ Hier is de groene kunstlauwrier
„ Voor 't zengend blikfemvuur geveiligd;
„ Der Wijsheid deze Grond geheiligd!
„ Wijkt, lage Geesten, wijkt van hier!

Aartspriester! onderſtut mijn gangen;
Beſtier mijn' ſtruikelenden voet!
Mijn hart, met diep ontzag bevangen,
Verliest hier teffens kracht en moed!
't Zijn waarlijk geen vermetelheden
Die my doen voor uwe outaars treden,
ô Hemelwyze POËZY!
Mijn geest is rein, doch zwak van krachten;
Verhoog mijn lage dichtgedachten,
En ſta my met uw Wijsheid by!

't Gaat wel: ik voel mijn lippen roeren
Door heilig vuur! uw ſterke gloed,
ô DICHTKUNST! kan mijn' geest vervoeren;
Uw Godſpraak werkt op mijn gemoed!
Zwijg Delphos, uwe orakels zwygen;
Uw drievoet zag men nederzygen,
Hoe ſtevig door de Kunst bereid!
Hier laat zich de eedle Wijsheid hooren!
Hier klinkt muzijk van hemelchoren!
Hier is 't al enkle Godlijkheid!

Ik treê, gesterkt, eerbiedig nader.
  Hier groeien palm- en lauwerblaên:
Hier steekt uw beeld, ô *Dichtren Vader*!
  In ons nog 't heilig Dichtvuur aan!
Hier leven *Baarlen*, *Hoofden*, *Grooten*,
En *Huigens*, wyze Kunstgenooten,
  De Roem en Glory van hunn' tijd;
Met grooten *Vondels* brave *Zonen*,
De wakkre *Branden*, *Dekkers*, *Moonen*:
  Al Helden de eeuwigheid gewijd!

Hier . . . . Maar wat onbekend genoegen
  Verrukt my? welk een zoet geluid!
Wat stemmen of zich zamenvoegen
  Met orgelkelen, lier en fluit,
En Zang der blijde Kerkchoralen:
Van waar zijn hier die schoone stralen,
  Die luister en dat hemelsch licht?
ô Majesteit! gewyde zangen,
In 't Koor der DICHTKUNSTE aangevangen!
  Gy noodt, gy roept my tot mijn' plicht!

ô Gy

ô Gy die, op VAN HALENS gronden,
Der KUNST volbouwde deze Kerk,
DE ROODE, aan haren dienst verbonden;
Ai onderfteun mijn loflijk werk:
Wil 't reukwerkoffervuur ontfteken,
Mijn geest zal dichtörakels fpreken,
Verkondigen haar' roem en eer;
En, gansch verhelderd, onder 't zingen
In 't diepst der dichtgeheimen dringen.
Men kniel' des voor hare outaars neêr.

Dat nu dees blyde wierookgeuren
Ons wenfchen en genegenheên,
Op haren damp, ten hemel beuren!
Daar we U een' rijkstroon zien bekleên,
Daar we U, ô DICHTKUNST! met de ftralen
Der ware *Zuiverheid* zien pralen!
Daar elke ftar van 't blaauw gewaad
Een' glans verfpreidt van eedle Zeden,
Van Godvrucht, Deftigheid en Reden,
Van Oordeel, Wijsheid, Magt en Raad!

De,

De, in 't hart beſchaamde, Batavieren
Erkennen, eedle DICHTKUNST! hier
De uitmuntendheden die U ſieren;
Zy zweren hulde aan uw' Lauwrier.
't Berouwt Hun dat ze uw brave Zonen
Met ſchimp en ſchennis dorsten honen,
Bezwalken uwen heldren glans:
Dat ze U een kleed vol lastervlekken
Aan 't zuiver Lighaam dorsten trekken.
't Berouw wekke uwe ontſerming thans.

Behoed me, ô DICHTKUNST! al uw luister,
Verbaast me! welk een majeſteit
Verheft mijn' geest, uit 's werelds duister,
In 't glansrijk licht der eeuwigheid?
Gy knikt my toe, ô Nooitvolprezen'!
Gy noodt my, met een lagchend wezen',
En ſtort my uw geheimen in.
ô Rijkdom, Schoonheid en Vermogen!
Ai, dat die gloed mijn ſcheemrende oogen
Niet krenke, grootſte Kunstgodin!

„ ô Ne-

„ ô Nederland! uit deze Koren
(Zoo is de taal der POËZY)
„ Zult gy de Dichtörakels hooren,
„ En 't heil van Staat en Burgery:
„ Gy zult de Afbeeldzels myner *Zonen*
„ Hier met een' krans van achting kroonen;
„ En eeren dus mijn Majesteit.
„ *Aartspriester*, stut van mijne altaren,
„ Ontfang mijn lauwers op uw hairen;
„ En, met die kroon, de onsterflijkheid."

Reikt my de plechtige offerschalen;
Plengt wijn tot dankbare offerspijs;
Verheft de stemmen en simbalen;
Dat elk der DICHTKUNSTE eer bewijs'!
Versiert, vol vreugd, de blonde hairen
Met lauwerier- en klimöpblaren;
Verbreidt den roem der Zanggodin!
Zoo wijdt uw dankbaarheid ô Volken,
Op 't ryzen van de wierookwolken,
In Nederland haar' Tempel in.

1734. WILLEM VANDER POT.

O P

OP HET
AFBEELDSEL
VAN DEN HEERE
JAN DE MARRE.

Ziet hier DE MARRE, die door heldenpoëzy
En vloeijend Treurdicht zich beroemd maakt aan het Y:
De Zeevaart, die weleer dien braaven Zanger noodde
Om wonderen te zien aan 't Aziaansche strand,
Schonk hem Apol weêrom en brengt hem in zyn Land:
Nu pronkt zyn Beeld in 't *Pan* des Kunstmeçeens *de Roode*.

1735. LUCAS PATER.

WEÊRKLANK
TER AFBEELDINGE
VAN DEN HEERE
LUCAS PATER.

Dit 's PATER, die al vroeg, door zuivre Poëzy
In Gracchus dood zyn' naam beroemd maakt aan het Y.
Apol, schoon uwe gunst mij ook ten Zangberg noodde
't Is vruchtloos; 'k zie de kiel van myne hoop gestrand:
Die Zoon verkrygt den prys, tot eer van Amstelland,
En siert het Dichtrenkoor van Kunstmeçeen *de Roode*.

1735. JAN DE MARRE.

OP

OP DE

AFBEELDINGE

VAN DEN HEERE

JAN DE MARRE.

Het nieuw Batavië moge op zijn' luister roemen;
Dees Zoon van Nereus, door Apolloos geest verlicht,
Verzaamlende op Parnas de keurelijkste bloemen,
Verheft dit morgenland nog hooger door zijn dicht.
De Schouwplaats juicht van vreugd nu hij haar helpt regeeren,
De Schouwplaats treurt en schrikt als Curtius verschijnt,
Nu zal hij vrouw *Jacobe*, als andren, schreien leeren;
En troosten 't klaagend hart, door droefheid afgepijnd.
Rijk Indië, en de Kunst beschaduwen zijn haaren
Met Tamarindeloof, en groene lauwerblaaren.

PHILIP ZWEERTS.

1735.

WEÊR-

WEÊRKLANK

VOOR DEN HEERE

PHILIP ZWEERTS.

Beſchouwers ziet het Beeld, daar de Amſtel op mag roemen,
Den derden ZWEERTS, al vroeg door Phebus glans verlicht.
Hy leest de Poëzy, verzameltze als de bloemen, *
Of ſtreelt, en kluiſtert ziel en ooren door zyn Dicht:
Koomt jonge Vorſten, eerge uw volken zult regeeren,
Ten Schouwtooneel, daar zyn *Semiramis* verſchynt;
Daar zal hy u 't beſtier der Koninkryken leeren,
Uw' geest verlustigen, door ſtaatzorg afgepynd.
Hoe ſchoon de rykskroon blink, en weêrlicht op uw hairen,
Nog ſchooner pronkt dees kruin met groene lauwerblaaren.

* *Z*inſpreuk van zijn Ed.

JAN DE MARRE.

1735.

AAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

NAADAT ZIJN E. MIJ DE EERE HADT AANGEDAAN, OM MIJNE AFBEELDING MEDE IN ZIJN KUNSTKABINET TE PLAATSEN.

ó Dichtkunst, ed'le gaaf, 't ontbrak u nooit aan helden,
Die op verheeven wys', ver booven 't dwaas verſtandt,
Den Lof des Opperheers, ten hoogſten toppunt ſtelden,
En zongen zynen roem, op een doorluchten trant.
Geviel 't ons, van 't begin door de eeuwen heen te dringen;
Daar ſtelt 't Orakel-Boek ons eene reeks ten toon:
Daar hoort men Godsgezant, den grooten Moſes zingen,
Vorst David, en naar hem zijn Koningklijken Zoon.
Hoort Zacharias dan in Loſgezangen weiden:
Hoort eens de Moedermaagt, en d'ouden Simeon,
Hoe zij in maatgezang des Almachts eer verbreiden,
En zig verlustigen in 't ſchynſel van die Zon.
Ontbrak het na dien tydt de Dichtkunst ook aan looten?
ó Neen! d'aloutheidt ſtelt voor 't oog een gantſche rij;
Dat vuur ontvonkten ook de kriſtenkunstgenooten,
Die zongen 's Heeren lof in zuivre Poëzij.

Dogh

Dogh waar zou mijne lust zig in het eind' bepaalen,
Doorkruiste ik dezen beemdt, van zoo veel zielsvermaak:
'k Zou dan met *Vollenhoov'*, Godts Zoon zien zegepraalen
Aen 't kruis, en 't werk van *Baak*, mij ſtrekken tot een baak.
Geen wonder dat wy dan de Dichtkunst hoog waardeeren!
Aratus leeft hierdoor in Paulus heilig bladt:
In laater tijden zag men Dichters, Dicht'ren eeren,
Toen bloeide in vollen glansch dien ed'len letterſchat.
Barleus hoorde men een jongen *Brandt* verheffen;
En de IJſtroomdichter kreeg den naam van Vondels Zoon;
Dat waaren prikkelen om ijders lust te treffen,
Men ſtelde niemants werk door lastertaal ten toon.
Of zijn die tijden reets te ver ons ooge ontdraagen?
Voldoet een jonger tijdt volmaakter het gezigt?
Hou dan met aandagt 't oog op 't Kunsttreſoor geſlaagen,
Waar aan de ROODES vlijt, nogh daaglijks bout en ſticht.
Daar ziet men Dichters, die hoewel zij zijn geſtorven,
Geveiligt voor 't vergaan, en 't ſlijten van den tijdt,
Zig een onſterſb'ren naam bij ijder een verworven,
En hun verheeven werk aan d'eeuwen toegewijdt.
Daar toont zig *Vondel*, *Hooft*, *Heins*, *Huigens*, *Spiegel*, *Moonen*,
De *Haas*, *Antonides*, *Zweerts*, *Dullaart*, en *Oudaan*,

 Zeeus,

Zeeus. *Bake*, Vader *Brandt*, en twee van zijne Zoonen,
Vos, *Dekker*, *Vollenhoov'*, *Hoogſtraaten*, *Westerbaan*.
Dogh ſchoon deeze en veel meer ons allen zijn onttoogen,
De Phenix als hij ſterft laat weêr een Phenix na:
De Zangberg kwijnde nooit: 't bewijs ſtaat voor onze oogen,
Zie *Huidekoper*, *Rijk*, *Pot*, *Hoogvliet*, *Feitama*.
En wilt gij vrouwen zien door 's Hemels geest ontſteeken,
Zie *Schuurmans*, *Tesſelſcha*, *Lescailje*, met *Questiers*,
En zal ik nevens deez' van die nog leven ſpreeken,
Zie van der *Maalen*, *Brit* en *Coets*, vol ijverviers.
Dat zijn ze... maar wat 's dit? wat naam hoor ik hier noemen!
Geniet ik mede plaats bij zulk een ed'le rij!
ô Onwaardeerb're gunst, niet naar waardij te roemen!
Dus wordt de lust gevoedt van mijne Poëzij.
Heb dank mijn Vrindt voor d' eer hierdoor aan mij beweezen,
Uw heusheidt ſpoor mij aan, om met ontvonkten moedt,
Geen vuile lastertaal een's Onverlaats te vreezen,
't Is olij in het vuur 't welk brant met meerder gloet.
Vaar ijv'rig voort, Mijn Heer! uw Kunsttreſoor te ſtichten,
Verſtrek het Dichterdom nogh lang een Meçenaat:
Dan zie ik Midas kroost, in 't eind' verwonnen, zwigten,
En uwen naam in ſtant tot het Heelal vergaat.

1735. GOVERD KLINKHAMER.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN KUNSTKENNER EN OPKWEEKER,

DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

BENEVENS DEN WEÊRGALOOZEN TOONEELSPEELDER

DEN HEERE

JAN PUNT, JUNIOR.

Beide door QUINKHARD geschilderd.

Dus maalde QUINKHARD, den Meçenas, aan het IJ;
Steeds onvermoeid om zorgh voor Febus kroost te draagen,
Het grootste Flonkerligt, in *Punt*, verzelt zijn zij,
Die om Apolloos Koor; dees om 't Tooneel te schraagen:
Opregte Liefde en Kunst straalt beide uit hun gezigt;
Hun lof wekt Febus kroost, hun beider roem te zingen:
Ik roep verwonderd uit, door heus onthaal verpligt,
Dog meêr uit vrindschap, die door vrees zig niet laat dwingen,
Leef lang, DE ROODE en PUNT! gij wondren van deez' tijd,
Die, en in Liefde en Kunst, beide onnavolgbaar zijt.

LUDOVICUS PHILIPPUS SERRURIER.
Le Plus Sincere.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

Mr. KORNELIS BOON VAN ENGELANT.

Zoo maalde QUINKHARDS hand den grooten Dichter BOON,
Die door zijn' Hemelzang ons d'ooren weet te streelen,
En zich vereeuwigt door onschatbre Treurjuweelen.
Melpomene schonk hem al vroeg de Lauwerkroon.
Een ander poogt vergeefs dien edlen prijs te winnen,
Dees is de wellust van de negen Zanggodinnen.

1735. IZAAK BOONEN.

OP DE ZELFDE

AFBEELDING.

Dit's BOON, wiens groote geest heel Nederlant verpligt,
Door trotsche Poëzy, door grootsch tooneelgedicht.
Apelles QUINKHARD trof dien Sofokles naar 't leven;
Apol versierde hem voorlang met Lauwerblaân:
En, had het in de magt der Schilderkunst gestaan,
Hy had zyn kroon van licht hem nu op 't hooft gegeven.

ARNOLD HOOGVLIET.

OP

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
BALTHAZAR HUYDECOPER.

Dus ſtelt de Schilderkunst het edel aangezicht
Van HUYDECOPER, d'eer der Kunst en Taal, in 't licht:
Doe hem, DÈ ROODE, in 't koor van Hollants Dichtren pralen.
Neen, hef zyn Beeltenis aen 't hooge tempelwelf
Met lauren om het hooft: ô neen, met zonneſtralen;
Waar hy op Pindus ſtygt, daar is hy Febus zelf.

1735.

OP DE
BEELTENIS
VAN DEN HEERE
HENDRIK SCHIM.

De kristen Flakkus, die zyn Serafynenveer
Doopte in de Heilbron, om met vloeiende gedichten,
Tot 's Heilants heerlykheit en eeuwigduurende eer,
De ſchoone Kerkbruit aan zyn' yver te verpligten;
De vlugge SCHIM, wien't vuur der Kunst uit d'oogen ſtraalt,
Werdt dus door Diönys naar 't leven afgemaalt:
Die zwygende Poëet kan woordenſchilders treffen;
Maar ſtryk, ô Maasäpel, 't penſeel aan 't zonnevier,
En ſchilder hem om 't hooft een' Paradyslaurier;
Op dat men zyn verdienſte en d'uwe moog' verheffen.

ARNOLD HOOGVLIET.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

WILLEM VANDER POT.

LID VAN HET KONSTGENOOTSCHAP

Onder de Spreuk:

NATURA ET ARTE.

Geschildert door den Heere J. M. QUINKHARD.

Dit's braave VANDER POT, door Vrouw Natuur beschonken
Met eedle gaaven, en gekoestert door de Kunst:
Het waardig voorwerp van Apolloos dierbre gunst,
Wiens Zanggodinnen hem uit tedre min belonken.
Dus maalde Quinkhards hand hier Pindus middagzon,
Die lang een plaats verdiende in 't Pan Poëticon.

BERNARDUS DE BOSCH.

1735.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

KORNELIS VANDER POT,

In zyn Ed[s]. leeven Lid van 't Konstgenootſchap

Onder de Spreuk:

NATURA ET ARTE.

Natuur heeft VANDER POT met yver, en verſtand,
En zuivre deugd bezield; de Kunst boodt hem de hand,
Op dat hy 't ſteile pad der eedle weetenſchappen,
In zyne blonde jeugd, manmoedig op zou ſtappen:
Maar ach! de Dood heeſt ons dien Letterheld benyd.
Ziet hier zyn beeltenis Apolloos Choor gewydt.

BERNARDUS DE BOSCH.

1735.

OP HET

PAN POËTICON BATAVÛM,

VAN DEN KUNSTLIEVENDEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

Schoon de onkunde in deze eeuw den meester speelt,
En onbeschaemt, dewyl 't haer al verveelt,
Wat niet haer beurs doet zwellen van de schyven,
Den spot durft met de wetenschappen dryven:
Zy kon nochtans, ondanks haer razerny,
't Grootst voorwerp van haer' haet, de Poëzy,
Die tael der Goôn, zoo walghelyk niet malen;
Of haer vermaek bekoorde eerst zoo VAN HALEN,
Dat hy haer met den bou eens tempels eert,
Dien hy met al de Afbeeldingen stoffeert

Der

Der Dichteren, waer Neêrlant op mag boogen:
Daerna DE ROODE, om, toen de doot 's mans oogen
Voor eeuwig floot, het werk, met nieuwen moed
Te vordren, en voltoien op dien voet,
Door *Quinkhards* hulp, gewoon met zyn penfeelen
Der kunfte te voldoen in al haer deelen.
'T Gedrocht barst vry van blinden toorne en fpyt,
Wie Dichtkunst mint, bedankt DE ROODES vlyt.
Hoe moet die zelf aen Febus niet behagen!
Ik hoor hem by de Goôn daer roem op dragen.
Wou, zegt hy, een Agrip, in vroeger tyt,
Zyn tempel, dien hy Jupiter toewyd,
Te Romen zich een hemel doen vertoonen,
En laten van ons beelden dien bewonen,
Myn Dichtmaet treft zoo teeder met haer zoet
VAN HALEN, en DE ROODE, het gemoet,
Dat zy voor geen *Agrippa* willen zwichten,
Maer myne kunst ter eer een tempel ftichten,
Waer Nederlants Poëten, hier by een
Vergaêrt, de plaets der Goôn bekleén.
Kan ik wel in 't genoegen my bepalen!
Waer zal ik toch hunn' yver meê betalen?

Gy

Gy Medegoôn, door welker zorg bestaet
Dit groot heelal, 't geen zich daer op verlaet,
Heeft in uw hoede een uwer iet genomen,
Dat zulk een eer beneden heeft bekomen?
Schoon Focis my wydde een Parnas, my was
De Muiderberg myn waerdigste Parnas.
Alleen niet my, maer ook der Zanggodinnen,
Die Helikon niet hartelyker minnen,
Dewyl 't vernuft hier kunsten vond, gelyk
Daer *Koster* van strek geen geringen blyk.
Bragt Focis eer myn kunst beschaeft te voren,
Het Neêrlantsch volk word met de kunst geboren.
In ruuwen eeuw, eer noch in dezen oort
Werd van papier, of pen, of inkt, gehoort,
Eer noch de bloem van vreemde tael der byën
Haer honing schafte, om weêr die lekkernyën
Te storten, was den Zuigling elke borst
Een hengstebron, die leschte zynen dorst.
De moeder leerde al zuigend hem in zangen,
Die zy weêr had van hant tot hant ontfangen,
De daden van de helden, welkers moed
De vryheit had verdedigd met hun bloet;

De-

Dewyl die moed hier diende voor Jaerboeken,
Om daerin 's lants hiſtorie naer te zoeken.
En hadden wel de dichters, die daer na
Zich queten, in beſchaeftheit wedergâ?
Men antwoord' my daer vry op, zonder veinzen:
Daer immers zong een *Scaliger*, de *Heinzen*,
De Groot, de Heer van *Noortwyk*, *Baudius*,
Secundus, een *Broekhuizen*, *Francius*,
Antonides, *Hooft*, *Vondel*; allen namen,
Die al wat hant ſloeg aen de lier, beſchamen.
Lang queek' de Maes, lang queeke de Amſtel aen
Hunne oevers, my ten pryze, zwaen op zwaen,
Die ſluimerende op 't geruisch des wints, die ſtroomen
Vereeuwigen met hare zoete droomen.

KORNELIS BOON VAN ENGELANT.

Den 13 April.
1735.

AAN

AAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

BY GELEGENHEID DAT IK MY OP ZYN AANHOUDEND VERZOEK, TER VERMEERDERING VAN ZYN

PAN POËTICON,

Door den wakkeren Portraitſchilder J. M. QUINKHARD in het klein liet ſchilderen.

Waarheen vervoert u d'overmaat
Van onverdiende gunst',
De roode! om quinkhards kunst
Te laaten treffen myn gelaat,
En dat te plaatſen by
Uw' Neêrlands Digterry:

Die Digterry in vroeger' tyd,
't Werk van van halens hand,
Dog nu in beter' ſtand
Gebragt, en veel vermeerd door vlyt
En kosten, die gy mild
Daar aan beſteeden wilt?

Gy

Gy drongt, met vriendelyken dwang,
Slechts op 't gezigt belust,
My, ganschlyk onbewust
Van 't oogmerk, dat ge reeds voorlang
Genomen hadt, om my
Te zien in ſchildery.

Ik had (gy weet het uit myn' mond)
Noöit lust, dat ik in prent
By yder wierd bekend,
En veil dus voor elks oogen ſtond;
Schoon iemand heuschlyk dat
My aangeboden had.

Dog wie kon zulk een' dwang weêrſtaan,
Wie had zoo hard een' borst
Dat hy vlak weigren dorst
Een' eereblyk, hem aangedaan,
Door 't plaatſen by de bloem
Der Dichtren, hoogst in roem?

Uw

Uw Kabinet houd hen bedekt
  Voor 't oog van 't wuft gemeen;
  Maar toont hen aan elkeen'
Die, door een' zugt tot kunst gewekt,
  Veel' Mannen, groot van naam,
  Daar ziet gebragt te ſaam'.

Hoofddigters van den eerſten bloei
  Der Digtkunst' vind men hier:
  Men vind 'er, wier papier
Haar toont in een' volmaakten groei,
  Sint HOOFTS en VONDELS tyd,
  Op 't cierlyxt uitgedyd.

Die vrugtbaarheid houd nog ſteeds aan,
  En zweeft en leeft, vol glans,
  In HUYDECOPER thans,
In FEITAMA (wiens ſpelen ſtaan
  d' Aeloudheid naar de kroon)
  In HOOGVLIET, SCHIM en BOON.

De

De besten van verſcheiden aardt,
  Daar Neêrland roem op draagt,
  Wier ſtof en toon behaagt,
In 't nette ſchryn byéén geſchaard,
  Verquikken hier 't gezigt
  Door verwe, als 't oor door digt.

Wat toonde Roomes pantheon?
  Verdigtſels, anders niet.
  't Zyn wezens, die men ziet
In Amſtels PAN POËTICON.
  Wie kiest dan niet dit zyn
  Voor dien verſierden ſchyn?

Beroemde Geeſten aan het Y,
  Aan Rhyn, of Maas, of Scheld',
  Hoe is 't, dat gy vergeldt,
Naar heur verdienſten en waardy,
  DE ROODES milde gunst
  Ter eere van de kunst?

De meeſten queeten in hunn' pligt
Zig, yder reeds om 't best;
Dies koome ik ook op 't lest
En offer u myn dankgedigt:
Want zulk een' Letterkroon
Agt gy den lieſſten loon.

De vader BIDLOO had voorheen
Vereerd VAN HALENS vlyt;
Maar, in veel korter tyd,
Ziet gy alreeds, hoe meenigéén
Der braaſſte Digtren ſtof
Verſchaft heeft tot uw' lof.

Verheug u nog, DE ROODE, lang,
In het beſpieglen van
Uw fraai vermeerderd PAN,
En in verſcheiden lofgezang,
Dat menige edle veêr
Geſteld heeft u ter eer.

1735. PIETER DE LA RUË.

OP

OP MYNE BOVENGEMELDE

AFBEELDING.

De Bloeimaand van dit loopend jaar,
Waarin my QUINKHARD trof, naar 't leeven,
Had my (verneemt 'er iemand naar)
Myne oudte 't vierde kruis gegeeven.

1735. PIETER DE LA RUË.

OP DE

AFBEELDING

VAN WYLEN DEN HEERE

JAN BAPTISTA WELLEKENS.

Des Amſtels Theokryt, voor wiens bevallig Dicht
Al 't Veldpoëtendom met diepen eerbied zwicht;
De groote WELLEKENS, hier door 't penſeel herboren,
Zet Neêrlands Helikon een' nieuwen luister by.
„ De ſchoonſte kunstkroon ſier' (dus juichen al de Choren,)
„ Deez' Vader der volmaakte Arkader Poëzy!

1734. STUDIO FOVETUR INGENIUM.

OP DE

BEELDTENIS

VAN WYLEN DEN HEERE

PIETER VLAMING;

Geschilderd door den Heere C. TROOST.

De Kunst, met uw verlies in VLAMINGS dood bewogen,
En schenkende u zyn Beeld, vol levend vuur in de oogen,
Verzagt dus, door haar *Troost*, uw smart, ô Amstelrei!
Zo leeft uw Sannazaar, die aan uw Stadsgeschichten
Zich toewydde, en u streelt door zyne Veldschalmei,
Onsterflyk in uw Choor, als in zyn Herdersdichten.
1734.

OP DE

BEELDTENIS

VAN DEN HEERE

WILLEM VANDER POT;

Geschilderd door den Heere J. M. QUINKHARD.

Zie hier uw' Pindarus, zie uw' Anakreön,
In uwen VAN DER POT, die door zyn zilvren tonen,
ô Neêrland! u verrukt, en als een middagzon
Het heilig Choor verlicht van Vondels groote Zonen.
Hoe wenscht de Batavier, dat hem dees Letterheld
Zyn' Stamheers Legertogt in gouden vaerzen meld'!

1734. STUDIO FOVETUR INGENIUM.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JAN DE MARRE;

DOOR DENZELFDEN HEERE J. M. QUINKHARD KUNSTIG AFGEMAALD.

Men zie, indien Natuur alleen kan Dichters vormen,
Dat wonder in DE MARRE, ons hier verbeeld, volwrocht.
Deze Amſtelzwaan, gekweekt in de opgeruide ſtormen,
Beſchaamt de Goeſche Zwaan, door grootſcher Watertogt,
Den Batavier ter eere, aan Javaas kust te zingen.
Waakt, Treurſpeldichters! dees zal u den prys ontwringen.

Studio Fovetur Ingenium.

1734.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

Mr. JAN JACOB MAURICIUS,

RESIDENT DER H. H. STATEN GENERAAL, BY DEN NEDERSAXISCHEN KREITS;

Mede door den Heere J. M. QUINKHARD
Kunſtig geſchilderd.

Juich vry, ô Elveſtroom! om de eer, dat Nederland
Zyn heil, en 't uwe, door MAURICIUS doet bloeijen:
De zangberg juicht niet min om dit geleerd Verſtand,
't Geen Amſtels Treurtooneel in luister aan doet groeijen:
Noch blyder juicht de Kerk, wanneer zyn dichtpenſeel
Gods liefdewondren maalt in 's Heilands Kruistafreel.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1735.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

DIRK SMITS,

OUDSTE LID VAN HET KUNSTGENOOTSCHAP

Onder de Spreuk:

NATURA ET ARTE;

Kunstig geschilderd door den Heere DIONYS VAN NYMEGEN.

Wat Letterheld, zo mild begunstigd van Natuur,
Wat Dichter munt hier uit by zyne Kunstgenooten?
't Is SMITS, de roem der Maas, 't sieraad van *Pindus* Looten;
Ja, 't is die klocke Geest, wiens heilig yvervuur,
Wiens zwierig liermuzyk gantsch Neêrland kan bekoren:
o Neen; 't is *Vondel* zelf, in dezen Zoon herboren.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

1735.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

PHILIP ZWEERTS.

Hoe ſtout ge, ô *Quinkhard*! als met Febus gouden ſtralen,
Den levendigen gloed, den geest van 't Heldendicht,
In Pallas Lievling ZWEERTS voor 't Zangkoor af mogt malen;
Dat heilig dichtvuur 't geen met luisterryker Licht,
Als erflyk aan zyn' Stam, is in zyn Werk te ontdekken,
Maalt hem nog ruim zo ſtout als uw volmaakte trekken.

1735.

OP DE

BEELDTENIS

VAN DEN HEERE

LUCAS PATER.

ô Dichtkunst! draag vry roem op deez' uw' Voedſterzoon,
Uw jongſten Phenix, de Eer van uwe Gunstelingen,
Den ſchrandren PATER, die door treur - en mengeltoon
Zo grootsch, met zo veel zwiers ons leert naar lauwren dingen,
Gelyk uw Zuster, op des Zangkoors hoog bevel,
Hem in uw' Tempel wyd door Helikons Apel.

In Herfstmaand
1735.

STUDIO FOVETUR INGENIUM.

AEN

AEN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

OP ZIJN

KUNSTKABINET DER DICHTEREN.

Gij die de Dichters eert, door de eedle Schilderkunst
In 't kunstrijk KABINET, zijt altijd waerdt de gunst
Der beide Zusteren, voorāl der Poëzijë.
DE ROODE, 't is dan recht dat ze u een Eerkroon wyë,
Die hoog te prijzen zijt om uw kunstminnende aert,
Daer gy de Afbeeldingen der Dichteren vergaert:
Afbeeldingen, waerdoor hun wezen blijft in 't leven,
Die uw Apelles * zo natuurlijk weet te geeven.
Gij ſiert van *Halens* werk nu beter voor elx oog,
Daer u de Schildermin en Dichtkunst toe bewoog,
De Dichtkunst is ook zelf een Schilderkunst in 't ſpreken.
De Schilderkunst, ſchoon ſtom, is nooit van lof verſteken.
Gij dan genoopt door drift van dicht en ſchildermin,
Zoekt in de Werken der Poeëten geest, en in
De malſche Schilderkunst gelijknis van hun wezen,
Daer gij de vrolijkheit of ernst uit weet te lezen.
Die de eer des Dichters dus met die des Schilders paert,
Is zelf van Febus hant den ſchoonen Lauwer waerdt.

* *Quinkhard.*

1735. KORNELIS ZWEERTS.

OP DE
AFBEELDING
VAN DEN HEERE
LUCAS PATER.

Aanschouwers! vraagt gy wie hier afgeschilderd is?
't Is PATER, de Eer der kunst, wiens eedle Poëzye,
Zo grootsch van trant, ons is een Letterlekkernye,
Terwyl der Dichtren Choor praalt met zyn Beeldtenis.
Apol schonk hem zyn lier, en om zyn kruin te sieren,
Gaf Melpomeen' haar kroon, en Helicon lauwrieren.

ANDERS.

Hoe, *Quinkhard*! maald' uw hand der muzen teêrsten vriend,
Die reeds in zyne jeugd den zangprys heeft verdiend,
En door zyn edel Dicht 's Aanschouwers hart kon kneeden?
Toen Gracchus aan het Y op 't hoog Tooneel kwam treden?
ô Ja, 'k zie uw penseel stelt hem voor 't oog ten toon.
Ai, Kunstmeçenas! doop in guldene inkt uw veder,
En schrijf daar onder, als gij 't legt in 't Eerchoor neder:
Een tweede Apelles treft Apolloos liefsten Zoon.

DIRK CLOES LUTKEMAN.

Den 16den. van Wyn-
maand 1735.

IN-

INWYDING
VAN MYNE
AFBEELDINGE
IN HET
PAN POËTICON BATAVÛM.
AEN DEN HEERE
MICHIEL DE ROODE.

Hoe dootsch is 't lichaam als 't den geest,
Zyn' trouwen reisgenoot, moet derven!
Dan baet geen ryzigheit van leest',
Of gloedt van levendige verven.
De Maelkunst moog', met haer penſeel',
De ſchaduw van ons ſterflyk deel
In oly zulten, en beſprengen
Met zout van kleur' die ſpaê verſchiet;
't Zal zynen duur niet lang verlengen,
Zoo onze geest geen' byſtandt bied.

Hier-

Hierom, DE ROODE, die, aen 't Y,
In Febus naem', de blonde haren
Der Nederduitſche Poëzy'
Bekroont met onverwelkbre blaêren;
Hierom ſpreit, op myn liergeluidt,
Myn dichtgeest zyne vleugels uit,
En 'k volg, met zang' en vrolyk ſpelen,
Myn ſprakelooze Beeltenis,
Zoo als ze, door de Kunstpenſeelen
Van Dionys *, herboren is;

Myn Beeltenis, die gy onthaelt
Op eeuwige eer en loflauwrieren,
Op glory, die van Pindus daelt,
En lauwers, die de Dichters ſieren.
De Rotte duikt uit ons gezicht.
Wy zien van ver uw kunstgeſticht,
Het Hof van Neêrlands Dichtren ryzen.
Wat komt ons thans een glorygloedt,
Wat komen ons verheven wyzen
En edle toonen te gemoet!

* Den Hr. DIONYS VAN NYMEGEN.

Maer

Maer mooglyk ziet men van beneên
My na, met morrend onbehagen,
Gelyk de Dochters van Klimeen
Haer' Broeder, op den zonnewagen,
Naöogden, in het ruim verſchiet,
Aen Padus ongerusten vliet.
Ach! hadt ge ons aen de Maes doen blyven!
'k Weet wat gevaer het in zich heeft,
Zoo hoog op vleugelen te dryven,
Die ſlechts met wasch zyn aangekleeft.

Waer zyn wy? Goôn! wat licht, wat glans
Verblind hier onze ſcheemrende oogen?
Wat galm rolt hier, van transſ' in trans?
Hier heeft Apol Jupyns vermogen.
o Groote Febus! 't belge u niet
Dat gy ons hier verſchynen ziet,
In 't midden van de glorylichten,
Waerdoor uw tempel word verguldt.
Wil ons met geenen waen' betichten;
De roode heeft alleen de ſchuldt.

Gedoog, gedoog nu, op myn beê,
Dat ik uw trotſche tempelzalen
En heilig lauwerbosch betreê,
Daer uwer Zonen Beelden pralen,
Opdat ik hun myne achting biê,
En yverig in 't ronde zie
Waer myne Beeltenis gae dolen,
Door dit loftelend ryksgebiedt.
Ei toon my waer zy is verſcholen,
Want hier ken ik myzelven niet.

Gedoog dat wy hier, onder 't groen
Der dichterlyke glorykroonen,
Ons Zangziek hart en zinnen voên,
Met dichtbanket en cytertoonen,
Vol ambrozyn en hemelval.
't Gaet wel: wy dryven, op 't geſchal
Van uwe zangerige volken,
Naer 't eeuwigblinkend koor der eer',
Als op een koets van lichte wolken.
Wy raken thans geen aerde meer.

o Gry-

o Gryze Helden, die voorheen
De Dichtkunst, uit gansch verre landen,
Om haren zwier en ſchoone leên,
Getroont hebt binnen Batoos ſtranden!
U eer ik, met een edle vreugd';
Gy, *Spiegel!* ſpiegel van de deugd'!
Gy, *Visſer*, die elks hart kunt vangen!
En gy, *Kamphuizen*, die 't gemoedt
Ten Hemel beurt, door uw gezangen!
Hebt Neêrlands Dichtmaegdt opgevoedt.

Maer wie, wie heeft haer majeſteit
Dat kleedt, vol ſtarren, aengetogen?
Wie ſchonk haer die bevalligheit?
Wie zaeide in hare hemelſche oogen
Dat godlyk licht, dat nooit verdooft?
Gy, gy, o lauwerryke *Hoofdt*!
En gy, o Roem der Lettergrooten!
o *Vondel*, die, vol hemelsch vier,
Apolloos goddelyke noten
Volgde op uw' Nederduitſche lier!

Hier

Hier praelt, o Dichtkunst, 't zangrig koor;
Hier trippelen de vlugge reijen,
Die u, langs uw verheven ſpoor,
Naer 't Hof der eeuwigheit geleijen.
'k Zie *Huigens*, *Heins*, de goeſche Zwaen,
Six, *Anſlo*, *Vollenhove*, *Oudaen*,
De wakkre *Branden*, *Dekker*, *Moonen*,
Hoogſtraten, *Dullaert*, *Rotgans*, *Poot*,
De Haes, en Febus andre Zonen,
Hier lofryk leven na hunn' doodt.

We ontmoeten hier, met blyden zinn',
De Fenixdichters onzer dagen,
Die gy begunſtigt met uw minn',
En lauwers om de kruin doet dragen,
Ten ſmaed' der drieſte onwetendheit.
Wat 's dit? word myn gezicht misleid,
Door 't wemelen der lauwerloten?
o Neen: wat vreugdt ſtreelt myn gemoedt!
Ik zie myn waerde Kunstgenooten.
o Zangöresten! weest gegroet.

By u, wier lust myn leven is,
Onthoud zich 't voorwerp van myn pogen.
Hier vind ik myne Beeltenis,
Doch met een wolk' van ſchaemte omtogen.
Hier roept myn Dichtgeest uit de verſ',
Waerin ik duurzaemheit verwerf:
„ Vraegt niet of wy hier plaets verkregen
„ Door onze zanggerige kunst:
„ Wy zyn in dit Paleis geſtegen,
„ Op wieken van DE ROODES gunst".

o Dichters, die dit hof bewoont!
Helpt my den Yäpolo danken;
Eert hem, die u met lauwren kroont,
Met uwe onſterfelyke klanken:
Sints Vorst Augustus tydt verſcheen
Der kunst' geen edeler Meçeen
Dan uw DE ROODE, waer VAN HALEN
Ter goeder uur' thans in herleeft.
Verheft hem, o Parnaskoralen!
Hem die uw' Zang' zyn' luiſter geeft.

En Gy, die my in 't eerperk leidt,
Gy, die myn' lagen lof doet ryzen,
De roode! gun myn dankbaarheit,
Dat zy dees blyde cyterwyzen
U vrolyk toewyde aen het Y.
Intusſen legt myn Poëzy,
Die nu met uwen naem' mag pronken,
En ſteeds zal leven tot uwe eer,
De kroon, die gy haer hebt geſchonken,
Eerbiedig aen uw voeten neêr.

DIRK SMITS.

Aen de Rotte den 31. der
Wynmaendt, 's Jaers
1735.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JAN DE MARRE.

Dees is d'Ariön van onze eeu, die 't golvend zout,
En 't woedend onweêr kan met zyne Lier bedaren;
Die monſters temt, en met zyn' toon by d'ooren houdt,
Als hy Batavia verheerlykt op zyn ſnaren:
En, na behoude reis, door Treurtooneelgedicht,
Den Amſtelſchouburg aan zyn' yver duur verpligt.

ARNOLD HOOGVLIET.

OP HET

PAN POËTICON BATAVÛM,

AANGELEGD DOOR DEN HEERE

ARNOUD VAN HALEN,

EN NA DESZELFS OVERLYDEN VERVOLGD

DOOR DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

VAN HALEN ſtichtte, uit zucht voor d'eedle Poëzy,
Een Dichtrentempel aan het kunst en ſcheeprijk Y,
En had dat wonderſtuk voltooit in al zyn leden,
Had Atrops niet den draad zyns levens afgeſneden.
Thans zag men dat gebou door 's mans te vroegen dood
Vervallen, en Parnas van dat Juweel ontbloot,
Had niet DE ROODE, door een zelfde zucht gedreven,
Het weder door zyn vlyt in ryker ſtand verheven.
ó Brave Man, wat blyft de Zangberg u verplicht,
Daar gy de Dichtkunst, zulk een eerentempel ſticht,
Die als een wonder voor elks oogen ſtaat te pryken,
En Griekenlant noch Rome in boukunst heeft te wyken!
Gy plaatst daar levenden en dooden onder een;
Beroemde mannen, door de Dichtkunst lotgemeen,
Wier

Wier wezens, wen 't u lust ons op de kunst te onthalen,
Ons, als met diep ontzag, tot in de ziel beſtralen;
Daar hunne werken aan weerzyden even ſchoon
In kostbre banden om het cierlykst ſtaan ten toon!
Zoo deed Agrip den Goôn in Rome een' Tempel bouwen,
Vol hunner beelden, op het kunſtigst uitgehouwen.
Zoo wydde Grieke zyn' doorluchtigen Homeer
Een kerk en ſtokbeelt, 's mans gedachtenis ter eer,
En Mantua deed, om den Griek niet toe te geven,
Den grooten Maro op zyn penningen herleven;
Een beelt hem rechtende van heerelyken ſtaat.
Gy doet zoo veel als Rome, Italje en Griekenlant,
Kunstlievende MICHIEL, met ook uw lantgenooten
Hun denkbeelt te eeren en roemruchtig te vergrooten.
Uw' naam blyve eeuwig des d'onſterflykheit gewydt,
Verdurende den roest en 't woeden van den tydt.

FRANS GREENWOOD.

Den 28den. van Wyn-
maand 1735.

OP HET AFBEELDZEL
VAN DEN WELEDELEN GESTRENGEN HEERE
Mr. JAN JACOB MAURICIUS,
RESIDENT DER H. H. STATEN GENERAAL, TE HAMBURG.

Dus praalt MAURICIUS in 't PAN POËTICON,
Dien wy een' voedſterzoon van Pallas mogen noemen;
Wiens jeugd reeds vruchten droeg, zo ras haar bloei begon,
Op welken Febus Choor en Themis hofzaal roemen:
Dit is hy, die aan de Elve ons ſtaatsbelang bewaakt,
Terwyl zyn ſchrander brein zyn' naam onſterflyk maakt.

1735. ABRAHAM DE HAEN, *de Jonge.*

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
FRANS DE HAES.

DE HAES, die zich niet kreunt aen 's werelds woest getier,
Is hier gelegert in de ſchaduw' van loflauwrier:
Als hy is afgeſlooft van 't rennen, ginds en weder,
Door handelakkers of den ruimen lettertuin,
Stygt hy, met éénen ſprong', op Pindus hooge kruin,
En vlyd zich in den ſchoot der zanggodinnen neder.

1735. DIRK SMITS.

AAN

AAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

Wanneer zyn Ed. myne Afbeelding, door den vermaarden Kunstſchilder J. M. QUINKHARD geſchilderd, ene plaats in het Kabinet der Nederlandſche Dichteren vergunde.

Zal dan myn beeltenis uw Kabinet verméren,
 De ROODE, die zo heusch, als waar' 't een gunst van my,
 My daartoe aanzoekt? neen, een plaats voor myn ſchildry
By Neêrlands Dichters kan niet dan my zelf vereren.
 Het enige, waarvoor ik ſchroom, is, of misſchien,
 Wanneer men ook BODDAERT zal by de namen zien
Dier grote mannen, die ten top van ere ſtegen
 Door keur van Nederduitsch of zuiver Roomsch gedicht,
 Men my met rede van verwaantheid niet beticht:
Maar ſchryf 'er by: Dees plaats heeft hy door gunst verkregen.

PIETER BODDAERT.

Middelburg, den 15den.
November 1735.

KLINKDIGT
OP HET
PAN POËTICON BATAVÛM,
VAN DEN HEERE
MICHIEL DE ROODE.

Dus praelt de Schilderkunst, vereent met Poëzij:
De Dichters leven hier, volmaekt geschetst naer 't leven.
Wat dankbaerheid, en lof moet men DE ROODE geven?
Want zijne gunst zet hun den grootsten luister bij.

De ontzinde tijd beschouwt, verschrikt, dees eed'le rij,
Het achtbaer wezen van dees Mannen doet hem beeven,
Daer hij hen, na hun dood, in achting ziet gebleven,
Misgunnend dit juweel, dit pronkjuweel, aen 't IJ.

Hier praelt nog de Agrippijn bij alle puikpoëeten,
Hier leeft de Dichtkunst, van geen bitze nijd gebeten,
Elk Dichter krijgt naer eisch, hier zijn verdienden lof.

Laet anderen, om strijd, van vrijë kunsten zingen,
De schoone Poëzij geeft Febus lievelingen
In dees Tafreelen steeds een overrijke stof.

BARTHOLOMEUS BAZUYN, *Junior.*
1735. Oud 14. Jaeren.

OP

OP HET

AFBEELDSEL

VAN DEN WELËDELEN GESTRENGEN HEERE

DEN HEERE

PIETER DE LA RUË,

OUD SCHEPEN EN RAAD TE MIDDELBURG, EN WEGENS DE GEMELDE STAD REKENMEESTER IN DE GRAAFLYKHEIDS REKENKAMER.

Dus maalt het kunstpenſeel LA RUË, d'eedlen Raad,
Wien Zeelands Hoofdſtad eert, gelyk een Zuil van Staat.
Treed toe, gy Laster, die de Dichtkunst ſteeds durft laaken!
Zie groote Mannen zelfs tot haar in liefde blaaken:
Maar neen, wyk af, op 't zien van zulk een ſchoon vertoog:
Zyn Nimf ſpreekt hemeltaal, en die is u te hoog.

LUCAS PATER.

Den 16den. van Bloeimaand 1736.

OP HET

AFBEELDSEL

VAN DEN WELËDELEN HEERE

DEN HEERE

MR. PIETER BODDAERT CORNELISZ.

GRIFFIER DES EDELMOGENDEN LEENHOFS VAN VLAANDEREN, EN ZEERAADS IN ZEELAND.

Wie BODDAERT kennen wil, den ſchranderen Griffier,
Beſchouwe in dit tafreel de trekken van zyn weezen:
De Godsvrucht kroont zyn hoofd met heiligen lauwrier,
Terwyl 's Mans edle deugd in Zeeland word geprezen.
Zyn Zangſter, die altoos een luſt der Christnen was,
Koos David tot Apol, en Sion tot Parnas.

LUCAS PATER.

Den 16den. van Bloei
maand 1736.

AAN DEN HEERE

J. M. QUINKHARD,

SCHILDERENDE MYNE VRIENDEN,

ARNOLD HOOGVLIET

EN

SYBRAND FEITAMA,

Voor het PAN POËTICON.

Vlieg, vlieg, ô QUINKHARD! niet te hoog met uw Penseel;
Daar 't deze Vrienden maalt kan 't gunst noch roem behalen:
Hun wezen schittert door de gloryryke stralen
  Van Kunst en Wijsheid, niet te volgen op 't Paneel! ....
Wilt ge echter FEITAMA en HOOGVLIET doen gelyken?
  Maal twee Apolloos, dees' der Maze en dien aan 't Y:
Maar maal Hen (zoo uw kunst niet mogt in kracht bezwyken!)
  Met al den Geest en zwier van hunne Poëzy!

WILLEM VANDER POT.

1736.

O P

OP DE

AFBEELDING

VAN MYNEN VRIEND

ARNOLD HOOGVLIET.

Dus maalde de Yäpel mijn' Kunstvriend naar het leven,
Gulharten HOOGVLIET, wien gantsch Neêrland is verplicht;
Den *Christen Maro*, dien we, in onnavolgbaar Dicht,
Met zynen ABRAHAM ten hemel in zien ſtreven.
Hoe, *Quinkhard!* ſuft uw Kunst?... maal lauwers! maal een' gloed....
Neen...De Englen vlechten 't Loof dat ARNOLD ſieren moet!

1736. WILLEM VANDER POT.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN MYNEN VRIEND

SYBRAND FEITAMA.

Kunstminnaars, die uw oog vest op dees Beeltenis,
Waarin de Zedigheid zoo juist getroffen is,
Waaruit de Vroomheid blinkt met vriendlyke eigenschappen,
Ziet hier den Lieveling der Duitsche Poëzy,
Die *Vrankrijks Treurtooneel* ten nutt' maakt aan het Y,
En die *Voltaire* weet, in *Henrik*, na te stappen;
'T Is FEITAMA, vermaard door 't Werk van *Fenelon*:
Zoo Ge eenige achting voed voor Deugd en Vriendenpligten,
Zoo Ge ooit getroffen werd door Netbeschaafde Dichten,
Eert dan die Glory van het *Panpoëticon*.

WILLEM VANDER POT.

1736.

OP

OP DE AFBEELDING
VAN MYNEN VRIEND
JAN DE MARRE.

Rechtschapen' Minnaars van de Dichtkunst! kroont de hairen.
Van dezen Kunstheld met een onverwelkbre kroon:
Zoo eert men *Febus* in de MARRE, zynen Zoon,
Dien Hy beschonken heeft met zynen Geest en snaren,
En neêrzond, van Parnas aan de Oevers van het Y.
Daar lang dit Kunstlicht blink' tot Roem der Poëzy!

1736.

OP DE
AFBEELDING
VAN MYNEN VRIEND
FRANS DE HAES.

Dit is de nyvre HAES, door Febus Gunst bestraald,
Gewoon op Helikon, op eel gebloemt, te grazen,
Der Zanggodinnen lust, de Glory der *de Hazen*,
Voor 't *Panpoëticon* naar 't leven afgemaald.
Nymegen! door wat kracht mengt ge in uw verw het leven,
'k Zie *Brands en Baarles* Geest nog in deze Oogen zweven!

1736. WILLEM VANDER POT.

AAN

AAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

BEZITTER EN WAERDIG VOLTOOIER
VAN HET

PAN POËTICON BATAVÛM.

Wat vergt uw groote heusheid mij?
Hoe ver kunt Ge uw beleefdheid vieren?
Zoude ik met laffe Rijmerij,
Uw PAN POËTICON ontsieren,
Die reeds te veel geluks genoot,
Dat mij daarin wierd plaats gegeeven;
Een Eer ô MICHAEL! te groot
Voor mij, gewoon langs de aard te zweeven
Met mijnen geest, die, traag en grof,
Verdiende Lauwerkrans noch Lof.

Dat

Dat voegt aan wakk're Letterhelden,
  Die zich, voor 't welzijn van de Taal
En Dichtkunst, in de bresſe ſtelden;
  Niet mij, die, in die beide ſchraal,
Nooit opgang kreeg, door mijn Gedichten,
  Ontbloot van zenuwen en kracht;
Dat past aan Neêrlands eerſte Lichten,
  Om hunn' verdienſten hooggeächt,
Als FEITAMA en HUYDECOPER,
En HOOGVLIET: maar geen tusſchenlooper.

  Des bidde ik, ô DE ROODE! dat
Gij Paludanus wilt verſchoonen,
  Die nooit op 't ſpoor der Dicht'ren trad,
Noch elk kon ſtreelen door zijn' toonen:
  Maar ſlechts wat wildzang, nu en dan,
Als andre Rijmers heeft gezongen,
  Geen Hemel ſpijz' geen dierbaar Mann',
Dat ſmaaklijk viel aan kiesſche tongen,
  Door vinding, ſpelling, taal en kunst,
  En waardig iemands lof en gunst.

Doch

Doch als ik zo veel gunst kan winnen,
Bij 't groeien van mijn' levenstijd,
Van 't koor der negen Zanggodinnen;
Dat ik door oefening en vlijt,
Iets dichten kan, het geen aan de ooren
Der Dicht'ren, ſtraks genoemd, behaagt;
Dan laat ik mij vrijmoedig hooren,
Dat elk van Uwen Naam gewaagt;
Een Naam, die eerst zijn' Lof zal derven,
Als Neêrlands Taal en Dichtkunst ſterven.

1736.

OP DE AFBEELDING VAN DEN HEERE LAURENS BAKE, HEERE VAN WULVERHORST ENZ. ENZ.

Dit's BAAK, der Dichtren *Baak*, die van Gods geest bezeten,
Door onnavolgbre Poëzij,
Op 't heilig woord geſchoeid, den Grootvorst der Poëeten
In kracht en ſchoonheid ſtreeft voorbij.
Wat eerkroon voegt 's Mans hoofd, om 't naar waardij te ſieren?
Een krans van eeuwige Lauwrieren.

LAMBERT PALUDANUS,
gezegt
LAMBERT VAN DEN BROEK.

Den 15den. December 1736.

I OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN WELËDELEN GESTRENGEN HEERE

BALTHAZAR HUYDECOPER,

BALJUW VAN TEXEL, ENZ. ENZ.

ZOONS-ZOON EENS

BURGERVADERS DER STAD AMSTELDAM.

'T Is loflijk, dat ons ciere en Adeldom en Wapen,
Gebeurd van Ouders en Voorouders: maar 't is meêr,
Doorluchtiger, te treên op 't ſpoor van deugd en eer;
Want zonder zulks zijn we all', hoe ad'lijk ook, wanſchapen:
Dies is mijn BALTHAZAR, een dubblen Eerkroon waard;
Dewijl Hij Deugd en Eer, met zijn Geboorte paart.

LAMBERT VANDEN BROEK.

Den 15den. December 1736.

OP

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
SYBRAND FEITAMA.

Wat ſchilder is zo ſtout om FEITAMA te treffen?
'tIs *Quinkhard*: vaar, Doorluchte, in uw beſluit vrij voort!
Gij, die, naar waarde, u ziet, als een' Apel verheffen,
Maalt best Apol, den God der Dichters, als 't behoort:
Maar zorg, dat uw Penſeel, ô *Quinkhard!* niet verwilderd,
Wen Gij's Mans oogen maalt, waar in het dichtvuur ſpeelt,
Door 't welk Hij levendig, met juiſte verven, ſchilderd',
Al 't fraaiſte dat Natuur, Gods dochter, immer teelа';
Dewijl dit vuur ons vormde een reeks van Treurjuweelen,
En 't werk* eens Biſſchops, dat Hem de eeuwigheid kon teelen.

* De *Telemachus*.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
ARNOLD HOOGVLIET.

De Dichtkunst leeft en zweeſt, ô HOOGVLIET! in uw' geest.
De Zangberg juicht van vreugd om uw doorluchte werken.
Gij ſchoeide ons ABRAHAM op eenen Heidenleest,
En ſtreeft de Zon * der kunst op zij, met Arends vlerken.
Rekt God uw' tijd, en word uw Dichtvuur niet verdoofd,
Zo zien we in u eerlang een' VONDEL en een' HOOFT.

* *Vondel*.

Den 15den. December 1736.

LAMBERT VANDEN BROEK.

AAN DEN HEERE
MICHIEL DE ROODE,
OP ZIJN ED^s.
PAN POËTICON BATAVÛM.

Wat Lof verdiend hij die voor 't roesten van den Tijd
Der Dichtren Rei bewaart, in weerwil van den Nijd?
Dat Phebus eerſte Lievelingen
Eeuw uit, Eeuw in, zijn' Roem opzingen.

Den 20ſten. Januarij 1737. JACOB VOORDAAGH.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
LUCAS PATER.

Dit's PATER, naar de kunst, door *Quinkhard* afgemaald,
Een waardig Voedſterling der Duitſche Zanggodinnen;
Zijn Melpomeen', die, jong, reeds lauwren heeft behaald,
Zal, ouder, d'eerſten prijs des gantſchen zangbergs winnen:
Dies hem dus vroeg een plaats in 't *Pan* met reden past,
Eer zijn bejaarder geest dit Kunstheeläl ontwast.

17 5/7 37. ABRAHAM DE HAEN, *de Jonge.*

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN WELËDELEN HEERE

Mr. JOAN STEENGRACHT,

BEWINDHEBBER DER OOSTINDISCHE MAETSCHAPPYË TER KAMER ZEELANDT, EN EERSTE PENSIONARIS DER STAT MIDDELBURG.

De Dichtkunst bloost van vreugd', nu ze, in haer heiligdom,
't Raetsheerelyk gelaet van STEENGRACHT dus ziet pronken.
De Zangberg heeft dit hoofdt de lauwerkroon geschonken;
De Rechtsgeleertheit hong dees' Heldt den tabbert om:
De zilvren glans der Deugd' en de onbezwalkte stralen
Der Godvrucht' zetten voorts dit wezen luister by.
De Zeeuwsche Hofstat ziet dus haren Raetsman pralen,
Wien 't Ooste hulde doet, aen 't roer der Maetschappy.
Zoo eert de Kunstmin hier, met Hollands Letterbraven,
Dees' STEENGRACHT als een Bron vol onwaerdeerbre gaven.

DIRK SMITS.

1737.

OP DEZELFDE
AFBEELDING.

Die thans verstrekt, in mannelyke jaaren,
  De Mond der Stad, en Oostlands Maatschappy
In welstand, als Bewindsheer, helpt bewaaren,
  Was in zijn' jeugd, van d'edle Poëzy'
Een oefnaar; en verdiende ook door zyn' digten
  Een' plaats in der Poëeten Kabinet,
't Geen hen ter eer, VAN HALEN eerst deed stigten,
  Nu, door DE ROODE, in grooter glans gezet.

1737. PIETER DE LA RUË

OP HET AFBEELDZEL
VAN DEN BEROEMDEN DICHTER
PIETER LANGENDYK.

Zien wy Terentius of Plautus in dit beeld?
Of is 't Moliere, wien de Kunst hier doet herleeven?
  ô Neen; 't is LANGENDYK, die hart en ooren streelt,
Als hy dier Helden spoor in blyspel na wil streeven.
  Hoe hoog de klank der Seine ons Dichterdom behaagt,
  Dees toont dat Neêrland ook volmaakte vruchten draagt.

17$\frac{6}{7}$37. ABRAHAM DE HAEN, *de Jonge.*

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN WELËDELEN HEERE

BALTHAZAR HUYDECOPER.

BAILJUW EN DYKGRAAVE VAN 'T EILAND TEXEL,

Geſchilderd door den Heere J. M. QUINKHARD.

Dank hebbe *Quinkhards* kunst, dank hebb' *Houbrakens* hand,
Die Amſtels Puikpoëet en allernetſten ſchryver
Zoo cierlyk toont in zyn' natuurelyken ſtand.
Gansch Neêrland is verpligt aan zynen letteryver.
Ik eere d'edlen zwier van HUYDECOPERS Beeld;
Maar meer nog d'eelſten geest, die in 's Mans werken ſpeelt.

PIETER DE LA RUË.

1737.

VERLEGENHEID
OM EEN DANKDICHT,
AAN DEN HEERE
MICHIEL DE ROODE.

Is myn getrouwe dienst zo ſchielyk dan vergeeten,
En daar ik in den rei van Nederlands Poëeten
Weleer een' naam verwierf, en 't eelſte van myn' tyd,
ô Zanggodinnen, aan uw' dienst heb toegewyd,
Laat gy my in den nood nu onmeedoogend ſteeken?
Of is myn tong ontwend van zuiver duitsch te ſpreeken,
En is de Zachtheid van het Vaderlandsch geluid
Verbromd door 't Hoogduitsch, dat my ſteeds in de ooren tuit?
Ken ik my zelven nog, o Febus! in het krieken
Van myne kindsheid vloog myn Geest op vlugge wieken
Den Zangberg vrolyk op, uit heusheid of uit pligt,
In droefheid of in vreugd, Tooneel of Heldendicht
Of Veldzang, hoe 't ook was, 'k ſtond ſtrax gereed te zingen,
Nu moet men met geweld my tot het dichten dwingen.

'k Voel,

'k Voel, hoe myn hand, in lang de ſnaaren ongewoon,
Op 't ſpeeltuig zweeft en doolt en zoekt vergeefs den toon,
En blyft verlegen om een weinig dankbre klanken,
Om naar behooren een' beleefden vriend te danken,
En hem te roemen, die, verliefd op Poëzy,
Voor Neêrlands Dichterdom een' Tempel ſticht aan 't Y.
't Is wel! 'k zoek elders heul, ondankbaare Godinnen,
Die eeven dartel, als de Juffers, in het minnen
(Nog vond ik moogelyk by deeze meér gehoor)
Liefst jonge aanbidders kiest. Sluit gy me uw Tempelkoor,
De wyze Pallas zal misſchien my beter loonen,
Dan met een ingebeeld ſieraad van Lauwerkroonen.
Maar hoe! waartoe vervoert me een redenlooze ſpyt!
Ben ik myn eerſte kragt van rym- en dicht-kunst quyt,
Moet ik daarom de kunst verkleinen en onteeren?
Neen ed'le Poëzy, 'k zal eeuwig u waardeeren.
Zo lang ik adem ſchep blyf ik uw trouwe Vriend.
Ja heeft myn tong of pen ooit eenige eer verdiend
In Themis hofzaal, of in dienst der Vrye Staaten,
Ik moet voor 't grootſte deel aan u daar de eer van laaten,
Uw maat en kunst, die in myn jeugd myn ſpeelpop was,
Kwam in veel hooger werk my ſteeds met nut te pas.

Gy zyt het, die ons leert een rede in orde ſtellen,
Gy leert ons 't nutte met het aangenaam verzellen,
Gy zuivert ons de taal, gy geeft haar geest en zwier;
Gy weet een zilverdauw te ſtrooien op 't papier,
En hebt iets Godlyx, met geen woorden uit te drukken,
Dat zielen roert, en 't hart ten Hemel kan verrukken.
Alle andre kunst geeſt eer of voordeel voor een' tyd
Maar gy alleen verſchaft een' roem, die nimmer ſlyt.
De Naneeſ zal misſchien myn Kruisgedicht nog leezen,
Wanneer myn ander werk lang zal verlooren weezen.
De Naneef! neen, dat was my zelf te veel gevleid,
Men ſtygt zo ligtlyk niet tot die onſterflykheid,
Neen, zo myn Dichtnaam by geluk niet wordt vergeeten,
Ik zie nu en erken, aan wien ik 't dank moet weeten.
Aan Febus Prieſter, die uit onverdiende gunst
Myn beeltenis vergoodt door *Quinkhards* ed'le kunst.

JOAN JAKOB MAURICIUS.

1737.

OP

OP HET AFBEELDZEL
VAN DEN HEERE
BALTHAZAR HUYDECOPER.

Dus trof de Schilderkunst het levendig gezicht
Van HUYDECOPER, in zyn edelfte ommetrekken,
De Fenix onzer eeuw, dat helderftraalend Licht,
Waar by het Dichterdom zyn feilen kan ontdekken:
Wat is de Schouwburg niet verfchuldigt aan zyn vlyt?
Daar hy, gants Neerland lokt, door twee paar Dichtjuweelen!
Wat onze Moederfpraak, de onfterflykheid gewyd!
Toen hy die redde in haar ontelbre taalkrakeelen;
Maar wat onze Amftelftad, als zy dien dag befchouwt,
Dat zulk een groot vernuft haar op 't papier herbouwt.

KORNELIS BOON VAN ENGELANT.

Wat Deftigheid! wat zwier! wat onbepaalt vermogen
Vertoond zich in den fchets van BOON VAN ENGELANT!
Het vuur der Dichtkunst, dat uit de edele oogen brand,
Straalt als een heldre Baak de Dichtren in hunne oogen!
De Merwe, roem vry op zyn Maro, grootsch van ftof,
De Vecht, de Vliet, de Schie, de Rotte, en 't kielryk Ye,
Al fchoolen van de kunst! op Helden die hun lof,
En naam vereeuwigden door edle Poëzye;
De gryze Maas, zo wél beroemd als deze fes,
Lauwriert de fchrandre kruin van dezen Sofokles.

S Y-

SYBRAND FEITAMA.

Dus ſchetſte 't kunstpenſeel, het flonkerlicht aan 't Y,
Den ſchrandren FEITAMA, de zuil der Poëzy!
Den Heldendichter! die zo grootsch, zo onbedwongen,
Den franſchen Helikon volmaakt heeft nagezongen,
Die, ſchoon zyn zedigheid verdienden lof weerſtreeft,
In Prins Telemachus, zich zelf vereeuwigt heeft!
Ja die, ſchoon Febus hem de Lauwren heeft geſchonken,
Al te edelmoedig is, om met die kroon te pronken.

JOHANNES HAVERKAMP.

Dus trof Apelles Zoon, het werktuig van 't verſtant,
Dat 's Lands geſchichten maalt op een volmaakten trant;
Uitheemſche volken, in hun zege en ongelukken,
Uit 's Waerelds donkere eeuw in onzen dag kan rukken;
Waar aan de dappre Zweed oneindig is verpligt,
Daar 't zyne Koningen een eeuwige eerzuil ſticht;
Terwyl ons Schouwtooneel dat oor en ziel kan treffen,
Zyn Dichttaffreelen tot den Hemel moet verheffen:
Wie is dat groot vernuft, door omtrek niet bepaalt?
't Is HAVERKAMP, die hier in 't koor der Dichtren praalt.

KORNELIS ZWEERTS.

Dit 's ZWEERTS, die 't heilig vuur uit zedige oogen ſtraalt,
Daar hy een nut Taffreel van deugd en ondeugd maalt,
Door Leerzaam fabeldicht den Geest weet op te wekken,
Een heilzaam Artſeny van 't nietig ſtof te trekken;
Door Beeldenſpraak het hart der waereldlingen roert,
Of met zyn Harpgezang de ziel ten hemel voert:
Dingt ooit de Poëzy naar eeuwige eerepalmen,
't Is dan wanneer zy hem Gods glori uit doet galmen.

ARNOLD HOOGVLIET.

Dus ſcheste *Quinkhard*, de eer van 't neerduitsch Heldendigt,
Den duitſchen Arent, die de Zon vliegt in 't gezigt!
Die, trots het buldren van wangunſtige onweervlagen,
Den Naam van Nazo heeft de Waereld omgedragen,
Ja die, ontſtooken door een Goddelyken vlam,
Gods werk verheerlykte in het werk van Abraham,
Toen hy op vleugels van 't denkbeeldig zielsvermogen,
Van 't aardſche Kanaän ten hemel was gevlogen:
Wie is die Arent? wie ondekte ons 't Englen Hof?
't Is HOOGVLIET, die 't gerucht doet juichen van zyn Lof!

WIL-

WILLEM VANDER POT.

Vlegt ge ooit de Kunstlauwrier een Dichter om de hairen,
ô Febus! dit vernuft is waardig zulk een kroon.
Dees tweede Pindarus, uw VANDER POT, uw Zoon!
Die Amſtel, Rotte, en Maas, doet tripplen op zyn ſnaaren,
Natuur en Kunst verſierde, en aan het ſcheepryk Y
Het Dichtren koor vereerd, is 't Licht der Poëzy.

WEERKLANK VOOR DENZELVE.

Uw vriendſchap, vlechtende de Lofkrans om myn hairen,
Heeft zich te veel misleid, u voegt de Lauwerkroon,
Daar gy ô VANDER POT, als Febus waardſte Zoon!
De Rotte en Maas verrukt door 't roeren van uw ſnaaren:
Blonk ooit myn ſmeulend vuur aan de oevers van het Y,
't Is nu, daar gy 't beſtraald met uwe Poëzy.

JAN DE MARRE.

1737.

OP

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
BALTHAZAR HUYDECOPER.

Sta af Verwaentheid, die u zelfs in Phebus kooren
Zo stout, zo onbesuist, zo laf als plomp laet hooren;
Genaek dit kunststuk niet: 't is HUYDECOPERS beelt
Door *Quinkhards* hand gemaelt! of zo gij 't wilt genaken,
Zo zwijg, eer uw geluid 's mans kiesch gehoor verveelt;
En leer door zijnen toon uw kreuple toonen wraken.
Vraegt gij wat BALTHAZAR op Pindus maekt vermaerd?
Geleertheid, Tael en kunst, vernuftig t' saem gepaert.

1737. J. VAN MUSSCHER.

OP HET AFBEELDSEL
VAN DEN WELËDELEN GESTRENGEN HEERE
MR. JOAN STEENGRACHT.

De Poëzij, belust om met de Beeldtenis
Van d'eedlen STEENGRACHT in haar kunstryk Choor te praalen,
Laat door haar Zuster dus dien schrandren Dichter maalen,
Wiens kruin met heilig loof reeds vroeg omvlochten is.
Schoon wigtige ampten hem een' grooten luister geeven,
Zijn Deugd en Dichtkunst doen zyn' naam onsterflyk leeven.

LUCAS PATER.

Den 13den. van Wiedemaand 1737.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN VROUWE

ANNA RETHAAN,

WEDUWE VAN DEN WELËDELEN GESTRENGEN HEERE

JOHANNES RADÆUS,

KIESHEER DER STAD MIDDELBURG, EN GRIFFIER VAN DEN RAAD TER ADMIRALITEIT IN ZEELAND ENZ. ENZ.

Door den beroemden Kunstſchilder J. M. QUINKHARD geſchilderd.

De Vrouw, hier afgemaald door *Quinkhards* wakkre hand,
Blonk boven andren uit, in Godsvrugt en Verſtand;
Zij loofde haaren God, en zogt zijn volk te ſtigten,
Door eedle Zangkonst en zinrijke Maatgedigten
In Zeelands eerſte Stad, daar ze eerst het Ligt genoot,
Was 't ook, dat haar de Dood ontijdig de oogen ſloot;
't Behaagde God, haar zorg en opzigt mij te ſchenken.
'k Mag aan mijn Moeders Naam in Zegening gedenken.

JOH. MARG. RADÆUS, Wede. MACARÉ.

1737.

OP

OP HET ZELFDE

AFBEELDSEL.

Een' ſchrandre dogter van een' grooten Regtsgeleerden *
Een' Zedeleeraares van die met haar verkeerden,
Een trouwe volgſter van heur naamgenoote †, met
Uitgalming van Gods lof door heilige gezangen,
Ziet gy Aanſchouwer, in dit kleine rond omvangen,
'T Geen QUINKHARD maalde voor DE ROODES Kabinet.

* Den Heere Mr. Johan Pieter Rethaan, Raad en Penſionaris der Stad Tholen.
† Hanna, de Vrouwe van Elkana. 1 Sam. II: vs. 1. enz.

1737. PIETER DE LA RUë.

OP HET ZELFDE

AFBEELDSEL.

Dus maalde *Quinkhard* 't beeld der ſchrandere RETHAAN,
Reeds in haar morgen zoet op waereldwyze blaên;
Maar in haar middag op 't gedurig onderzoek
En 't welbeleven van de wysheid uit Gods Boek.
In haren avondſtond ſloeg zy, vol hemelvier
En kunst, haar handen aan de Godgewyde lier,
Totdat de duiſtre nacht, by haar te vroegen dood,
Die zuivre dichtaêr en 't voorbeeldig leven ſloot.

1737. PIETER BODDAERT.

OP HET ZELFDE

AFBEELDSEL.

De Spruit van Tholens Raad, RADÆUS Echtgenoot',
De deudgzaame ANNA, voor wier zuivre hemeltoonen
De Zedepoëzy haar 't hoofd met veil doet kroonen,
Word dus door Schilderkunst verëeuwigd, na haar' dood.
Schoon haar oprechte ziel zich heeft naar' God begeeven,
Nu ſtigt zy met haar Dicht; eerst deed zy 't met haar leven.

1738. LUCAS PATER.

OP HET ZELFDE

AFBEELDSEL.

Dus maalt de Schilderkunst, met haar penſeel en verven,
De zedige ANNA, die in goddelyke min
Op 't vuurigst blaakte; 't puik der Walcherſche Minerven;
Een Telg uit edel bloed; RADÆUS Echtvriendin,
En de Eer van Middelburg. Haar geest, hoe ingetoogen,
Wist, op de vleuglen van gewyde Poëzy,
Zich op te heffen tot het eeuwig Alvermogen.
Dit beeld zal (ſchoon dus niet verheerlykt naar waardy')
Met onbezwalkten roem in 't Choor der Dichtren praalen;
Haar ziel pronkt in den rei der hemelſche Chooraalen.

1738. BERNARDUS DE BOSCH.

OP

OP DE

BEELTENIS

VAN DEN HEERE

ADRIAEN VANDER VLIET.

Door den Kunstryken Schilder DIONYS VAN NYMEGEN Geschilderd.

Nymegen maelde dus myn' Kunstvriendt VANDER VLIET,
Wiens zang beluistert word door vliet - en veldgodinnen,
Terwyl zyn heldeluit en streelend herderriet,
Door vloeijend dichtmuzyk, elks gunst en aendacht winnen;
De *Roode* onthoud hem des geen' welverdienden lof,
Maer zet zyn beeldt te pronk in Febus lauwerhof.

DIRK SMITS.

1737.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN

VOORTREFLYKEN DICHTER

PIETER LANGENDYK,

Gefchilderd door J. M. QUINKHARD.

De Digtkunst heeft verfcheiden deelen,
Waardoorze leeren kan of ftreelen,
In ernst of heufche jokkerny,
Deez wint door zyne Poëzy,
Veel lofs in zeedlyke onderwerpen;
Een tweede, met zyn pen te fcherpen,
Gelyk een roskam of harpoen;
Een derde in fcherfend nut te doen.
Maar wie van Nederlands Poëeten
Heeft dit al t'faamen wel geweeten?
Voor my; geen kenne ik hier zoo ryk
Als den doorfchrandren LANGENDYK.
Befchouw zyn Beeld. In 't vuur der oogen
Zweeft zelf dit drieërlei vermoogen;
Maar 't fpreekt nog klaarder op het blad,
't Geen keur van yder foort bevat.

PIETER DE LA RUË.

1738.

AEN

AAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

Nadat het zyn E. geliefd had myn Afbeeldſel te plaetſen in het

PAN POËTICON BATAVÛM.

In wat geſtalte in wat gewaedt,
Op welk een wys, met wat gelaet
Zal u myn Zangheldin begroeten,
De roode, nu ik de eer geniet
By zoo veel glanſen u te ontmoeten
Als de edle Dichtkunst in uw Tempel van zich ſchiet?

Gy noopt, door uw, gulhartigheden
My lustig rustig toe te treden,
In 't midden van uw Heiligdom,
Wel aen ik volg op uw bevelen.
Hoe gloeit, hoe blinkt het hier alom
Van Wysheits Parelen en edle Kunstjuweelen!

Wat zeg ik Paerle of Diamant!
Hier flonkeren aen allen kant'
De schoonste en rykste Starreglansen,
Die de edle Dichtkunst schittren doet
Tot sierfel van haer Tempeltransen.
Hier blinken zonnen vol onsterffelyken gloedt!

Hier doet een *Spiegel*, voor de stralen
Zyns Spiegels myn gezicht verdwalen
In zoo veel oude Taelsieraên
Hier strekt my *Bake* tot een baken;
Hier doet een *Huigens*, *Westerbaen*
En *Vollenhove* my in zuivre kunstmin blaken.

Wat zeldsaem, wat drievoudig Licht
Schynt, stralende op myn aengezicht,
My eenen liefdengloedt te toonen?
My dunkt ik ken dat drie Gestarnt.
't Is Grootvaêr *Brandt* met zyn twee Zonen,
Wier godlyk dichtvuur my zoo sterk in de oogen barnt.

Nog

Nog zie ik gints meêr ſtarren blinken,
Wier glans myn zwak gezicht doet pinken,
Een' *Moonen*, *Rotgans*, en *Oudaen*.
Een *Schermer*, ryk van Lauwerblaren,
Een ſtar, die in de Letterbaen
Naeuw haren loop begon of neerzonk in het ſparen.

Hoe heerlyk gloeit en blinkt van ver
Die heldre en wonderbare ſtar,
Die Abswouts velden ſchoon vergulde.
Haer volgt de ſtar, wiens edle gloedt
De Dortſche Maegt zoo ryk omhulde,
En Vlaerdings gryze kruin van glans' nog ſchittren doet.

Wie kan al de andre ſtarren noemen,
Wie al de Hemellichten roemen,
En glory ſchenken naer waerdy,
Die hier vol vuurs en geest en leven
Van Duitſche en Roomſche Poëzy
Om ſtrydt den ſchoonſten gloedt en ſtralen van zich geven.

Maer welk een glans, nooit blinkens moê,
Schynt my van ver zoo heerlyk toe?
Daer zie 'k in vollen luister pralen,
Die Star der starren, die voorheén
De Goesche Landstreek met haer stralen
En Neêrlandt met haer tael en Dichtsieraen beschcên.

Wat 's dit! waer treên wy, in wat kringen?
Wat licht, wat gloedt komt ons omringen?
'T Is de Agrippyner met zyn' glans',
En 't Hooft der Dichteren, twee Zonnen,
Die aen den Helikonschen trans',
In glans en licht den prys van alle Lichten wonnen.

ô Licht! ô glans! ô zuivre gloedt,
Wie is 'er, die niet zwichten moet
Voor uw onsterfelyk vermogen?
DE ROODE stut, ei stut myn schreên,
Leid my van hier; myn scheemrende oogen
Bezwyken, ja de kracht begeest myn' geest en leên.

Maer

Maer zacht! wie poogt my, onder 't wenken,
Zoo gunſtig zyne hulp te ſchenken?
Wien zie ik gints zo heusch te moê?
Zyt gy 't myn waerde en lieve Vader?
Ach! rykt gy my uw handen toe!
Ei gun my, dat ik u met diepen eerbied' nader.

Ach! vind ik u ter goeder uur!
ô Zuivre banden der Natuur,
Hoe forsch zyn uwe teedre krachten!
Gy wekt een drift in myn gemoedt,
Die my naer uwe Liefde trachten
En op dees' wondren ſtondt van vreugde ſchreijen doet.

ô Bron, naest Godt, van al myn leven!
Hoe word myn hart naer u gedreven,
Bedeel my toch met uwe gunst'.
En wil my hier een ſchildt verſtrekken,
En 't wasch van myne zwakke kunst',
Door uwe ſchaduw, voor die Zonneſtralen dekken.

Gy knikt my gunſtig toe, wel aen.
De roode, die my langs dees paên
En ſteile wegen woudt geleiden,
Ei wenk my niet maer gun veel eer,
Dat ik een wyl hier moog' verbeiden
Opdat ik uwen roem naer eisch verheffen leer'.

Opdat myn Zangnimf u moog' kroonen
Als een' Meçeen van Febus Zonen,
Als Bouwheer van die trotſche Kerk,
Geſticht voor Neêrlandts Hoofdpoëten.
Geen tyd zal uw eelaertig werk
Geen Hollandtsch Dichter ooit uw hooge gunst vergeten.

FRANS DE HAES.

1738.

O P

OP DE BEELDTENIS VAN MEJUFVROUWE JETSKE REINOU VANDER MALEN.

Wat 's dit? treft *Accama* een tiende Zanggodin?
De Vriesche Sapho en Apolloos Priesterin?
ô Ja, zyn kunstpenseel vertoont ons VANDER MALEN,
Wier eedle Geest, gevoed met zielenlekkerny,
Gantsch Nederland vergast op hemelpoëzy:
Wie is 'er die van haar den lauwerprys kan haalen?

DIRK CLOES LUTKEMAN.

Londen, den 1sten December 1738.

OP HET ZELFDE AFBEELDSEL.

Dus maelt de Vriesche Apel de Sapho van zyn Land;
Den roem van haare kunne, in Poëzy ervaaren:
't Is VANDER MALEN, die, beroemd door vlug verstand,
Van Deugd en Godsvrucht word bekranst met lauwerblaêren:
Dies zy met recht verdient dat Helicons Meceen,
In Neêrlands Dichtchoor haar een hooge plaats verleen'.

LUCAS PATER.

1738.

OP DE BEELDTENIS
VAN DEN HEERE
BERNARDUS DE BOSCH.

De Bosch, de jongſte Telg der Bybelpoëzy,
Die 'sHeilands waereldkomst zo grootsch heeft opgezongen,
Wiens lof en naam reeds zweeft op aller Dichtren tongen,
Pronkt dus in Beeldtnis door d' Apel van 't vlagryk Y.
Zyn Zangſter ſtreelt en ſticht door haar *Verlustigingen*,
Ja voert het hart tot God door alle hemelkringen.

1741.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
FRANS VAN STEENWYK DEN JONGEN.

Zie, roemryke Yſtad! hier uw' Steenwyk afgemaald,
Wiens gladde Dichtkunst, die elks hart heeft ingenomen,
In Treurtooneelzang vloeit gelyk uw zilvren ſtroomen;
Wiens Zedepoëzy, van hemelglans beſtraald,
Ons wegvoert van deeze aarde op Cherubynen ſchachten.
Wat heillicht mag men niet na zulk een' morgen wachten.

LUCAS PATER.

1744.

OP

OP HET

PAN POËTICON BATAVÛM

VAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

Vlecht elk een' eerkrans om de haren
Van hem, wiens naerſtigheid zich zet
Om, in een penningkabinet,
Een dierbren muntſchat op te garen,
En uit dat kostelyk metael
Vermaek te ſcheppen voor zyn zinnen;
Terwyl gelaet en pracht en prael,
Van Keizers, Vorſten, en Vorſtinnen,
Voor zyn beſpiegelend gezicht,
De aloudheit voeren in het licht?

Wie

Wie moet DE ROODE dan niet eeren?
Wie moet om 't hoofd des wakkren mans,
Geen glorygroen, geen' eerekrans,
Vol aengenaem gebloemt ſchakeren?
Zyn Kabinet boogt op geen ry
Van Vorſten, of geweldenaren,
Niet zelden, om hun dwinglandy,
Voor 't gretig oog der later jaren,
In 's Lands Kronyk, der Vorſtenſchool,
Getekent met een zwarte kool.

ô Neen: de breede ry der helden,
Die hier DE ROODES vlyt vergaêrt,
Is edler van natuur en aert,
En zonder eerbiedt niet te melden.
't Zyn Dichters, die, van hemelsch vier,
Van hooger magt en geest gedreven,
Met gouden inkt en edlen zwier,
Voor de eeuwigheit hun vaerzen ſchreven;
't Zyn Dichteresſen, door haer vlyt,
Doorluchte wonders van haer' tydt.

't Zyn

'T Zyn feniksgeesten, zedenvormers,
Noordſtarren voor de blinde jeugdt,
Rustvoeders, leeraers van de deugdt,
Gewelt- en dwinglandybeſtormers,
Herſtellers van 't waerachtig licht
Ontſtoken aen het woordt des Heeren,
Zangmeeſters, met wier maetgedicht
De Kerkbruidt haren Bruigom eeren
En loven zal, tot zyne min
De Lieffte voert ten Hemel in.

Maer hoe! wat 's dit! of zyn myne oogen
Door waen beguichelt! word ik daer
Myn eigen beeltenis gewaer!
Neem weg, DE ROODE! myn vermogen
Is al te krachteloos, te teêr,
Om my die eerplaets waerd te maken;
Denk hoe de nydt, om zulk een eer,
Op my haer lastergal zal braken;
Ei! ruim my uit uw Kabinet,
Eer ze in myn beeldt haer klauwen zet.

Houdt

Houdt ge uw gehoor voor my gesloten!
Ik sta, u enkel ten geval,
Voor 't woên der wrevle nydt dan pal,
In 't midden van myn Kunstgenooten;
Om op de Kunstzee, even kloek,
Myn ranke dichthulk voort te roeijen;
En zoo ik ergens in een hoek
Een donkere onweêrwolk zie groeijen,
Zoo zoeke 't scheepje myner kunst
Een goede reede in uwe gunst.

Hier zal ik 't veilig mogen meren.
De laster zal den luister, dien
De Dichtkunst hier verspreid, niet zien,
Of straks verblind te rugge keeren.
Maer hoe! wat kracht beheerscht myn oog!
Of zou die luister my bestralen!
ô Neen: ik zie van 's Hemels boog
Een Heldre luchtwolk nederdalen.
ô Vreemd gezicht! ach! wat verspreid
Zich hier een geur van lieflykheit!

Wie

Wie prykt daer zoo volmaekt van leden
Met haren ſtoet, in blinkendt licht?
Hoe deftig ſtaet dat aengezicht!
Wat ſtaen die blaeuwe ſtaſykleeden,
Waerop een heir van ſtarren praelt,
Dier juiste ſchoonheit grootsch en edel!
Gewis de fiere Dichtkunst daelt,
Met friſſche lauwren om den ſchedel,
DE ROODE, wakkre Kunstmeçeen,
Van 't Stargewelfzel naer beneên.

Zy ſchynt u vriendlyk toe te lonken,
Verheugd in de eer die zy geniet.
De min, waerin ze u blaken ziet,
Doet haer in wedermin ontfonken.
Ei, zie! ze wenkt u, nader haer.
Daer vlechtze een' krans van lauwerblaêren,
En zet, met vriendelyk gebäer,
Dat ſierſel op DE ROODES haren,
Terwyl ze, in 't midden van haer' ſtoet,
Dien Kunstbeminnaer dus begroet:

De gunſten, die 'k u zie betoonen
Aen myne kunst, verplichten my
De roode, ô eer van 't koopryk Y,
Om dus uw waerdig hoofdt te kroonen,
Ten blyk' van myn genegenheên.
Gy zult voortaen, dit 's myn behagen,
Den naem van Amſtels Kunstmeçeen,
By myn Bataefſche Dichters dragen.
Myn Zangkoor, hef nu vrolyk op,
En voer 's mans hoogen lof in top.

Zy zwygt; en 't Zangkoor laet zich hooren
Op harp, en lier, en luit, en fluit.
Hoe treft dat hemelsch maetgeluidt.
Myn zanggezinde ziel door de ooren!
Hoe word de roodes naem om ſtrydt
Geroemt, en eeuwige eer gegeven,
En aen de onſterflykheid gewyd,
Opdat voor 't oog der later neven,
Zyn' loffelyke kunstmin blyk'!
Ik zwyg voor zulk een feestmuzyk.

1739. ADRIAEN VANDER VLIET.

OP DE AFBEELDING
VAN MYNEN KUNSTGENOOT
DEN HEER
FRANS DE HAES.

By al de helden, die der kunſte een' Tempel bouwen,
Is 't my gegunt DE HAES, myn' Kunstgenoot, te aenſchouwen.
Een ander drage roem op zucht tot lettermin,
Of wete in zyn geſlacht geleerden op te noemen,
DE HAES kan op een reeks geleerde Vadren roemen,
En ſtaptze ſlechts niet na, maer haeltze rustig in.

1739.

OP DE AFBEELDING
VAN MYNEN KUNSTGENOOT
DEN HEER
DIRK SMITS.

Als 't yvervuur van SMITS ontfonkt in zyne leden,
En zyn gedachten door dat vuur aen't gloeijen ſlaen,
Weet hy 'er met beleid gedichten van te ſmeden,
Die zynen ſchedel met lauwrieren overlâên,
Elks hart in gunst tot hem en zyne kunst doen blaken,
En zyne beeltenis deeze eerplaets waerdig maken.

1739. ADRIAEN VANDER VLIET.

OP DE AFBEELDING
VAN MYNEN KUNSTGENOOT
DEN HEER
NIKOLAES VERSTEEG.

Al flooft, en flaeft, en draeft VERSTEEG, fchier al den dag,
Ten dienst der koopmanfchap, met yverende zinnen,
Vergeet hy echter niet den dienst der Zanggodinnen,
Maer leeft, wanneer 't zyn' geest, in rust, gebeuren mag
In maetgezang den lof der Dichtkunst uit te meten,
Des prykt zyn beeltenis in 't midden der Poëten.

1739.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEER
SYBRAND FEITAMA.

Het beeldt van FEITAMA, den duitfchen Fenelon,
Prykt dus voor ons gezicht, in 't Panpoëticon;
Wanneer 't zyn' dichtgeest lust den fchouwburgop te ftappen,
Hoort Melpomeen haer hof, in duizend handen klappen,
En ziet het vloeijend Y geboeid aen zyn gedicht,
Waerin zyn dichtgeest hem een eeuwige eernaeld fticht.

1739. ADRIAEN VANDER VLIET.

OP DE AFBEELDING VAN DEN HEER HENDRIK SCHIM.

Hier voert DE ROODE 'tbeeldt van SCHIM voor ons gezicht,
De glory van Maessluis, op 't roeren zyner snaren,
Ontfonkt de vreugdt in 't hart van Salems maegdescharen,
Die, opgetogen, met 's mans vloeijend maetgedicht,
Den nooit volzongen lof haers grooten Konings galmen;
En kroonen Hendriks hoofdt met Idumesche palmen.

1739.

OP DE AFBEELDING VAN DEN HEER BALTHAZAR HUYDECOPER.

Dat, met vereischt ontzag, elk een dit beeldt beschouw'.
'T Is HUYDECOPER, die het grootsch en trotsch gebouw
Der Dichtkunst tot een zuil; den Dichtren, in 't bevaren
Der letterzee, verstrekt tot noordstar, op die baren.
Die duitsche Flaccus, veel te groot voor mynen lof,
Verheerlykt met zyn beeldt dus aller dichtren Hof.

1739. ADRIAEN VANDER VLIET.

OP DE AFBEELDING

VAN DEN HEER

ARNOLD HOOGVLIET.

Aenschouw hier 't sierſel van het Panpoëticon;
't Is wakkre HOOGVLIET, die, in Nederduitſche dichten,
De Roomſche feeſten zong, en als een heldre zon
Den Duitſchen Zangberg met haer ſtralen voor blyft lichten.
De Godvrucht eert den heldt, om Abrams heldenwerk,
En ſchryft zyn' naem en lof aen 't hoog gewelf der Kerk.

1739.

OP DE AFBEELDING

VAN DEN HEER

MICHIEL DE ROODE.

Augustus eeuw herleeſt voor de edle Poëzy,
Nu Amſtels Kunstmeçeen, DE ROODE, aen 't golvend Y,
Een' Eeretempel ſticht voor Neêrlands Hoofdpoëten.
Apelles *Quinkhard* trof zyn deftig wezen dus;
Maer om zyn' gouden lof in vaerzen uit te meten
Vereischt 'er een' Virgyl of een' Horatius.

1739. ADRIAEN VANDER VLIET.

OP

OP DE AFBEELDING

VAN MEJUFVROUWE JETSKE REINOU VANDER MALEN.

Als 't JETSKE lust het hart in maetzang op te halen,
Haer Jufferlyke handt, met mannelyken zwier,
Naer eisch der kunst te ſlaen aen hare duitſche lier,
Roept al het Dichterdom: houd op, ô VANDER MALEN,
Houd op, eer ons de ziel ontglipp' op uw gezang;
En heb in 't Heiligdom der Kunst den eerſten rang.

1739. ADRIAEN VANDER VLIET.

OP DEZELFDE AFBEELDING.

Dus tooit de Schilderkunst, bezielt van Febus ſtralen,
De Dichtkunst, in 't gelaet der ſchrandre VANDER MALEN,
Die haren geest ons maelt met verf' der Poëzy',
En 't hart der Vriezen blaeckt, door haer verrukkend zingen;
Des ſiert zy thans, met recht, by Febus gunſtelingen,
Als eene Zanggodin, den Helikon aen 't Y.

1739. DIRK SMITS.

AAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE,

OP ZIJNEN IJVER, IN HET VERMEERDEREN VAN HET

PAN POËTICON BATAVÛM.

ô Amſtels Kunstmeçeen, DE ROODE, die door vlijt,
Door liefde en ijver, op het voetſpoor van VAN HALEN,
Zoo veele Dichters door de Schilderkunst doet malen,
 Wier beelden, in uw Koor braveeren doot en tijdt.
 Uw vuurige ijver, aan de Dichtkunst toegewijdt,
Zal blinken, met uw' Naam, in alderhande taalen,
Op Dichttafreelen, die het licht der Zonneſtraalen
 Verdooven door hunn' glans, en tarten haat en nijt.
Vaar in dien ijver voort, waarin ge uw borst voelt branden;
Om zoo veel beelden van doorluchte Kunstverſtanden,
 Parnasſus Helden, blij te onthaalen in uw Zaal:
Om uit de trekken, van elks opgetogen wezen,
Hun grootſche neigingen, of geeſtigheid te lezen;
 Terwijl u ijder roemt in Kunstorakeltaal.

JOAN VERMEULEN.

Breda, den 21ſten. der
Wijnmaandt 1739.

AAN DEN ZELFDEN
HEERE
MICHIEL DE ROODE.

Hoe loflijk kwijt hij zich die Kunst, en Wijsheit eert,
En voelt zijn' boezem ſtaêg tot haar in liefde blaken;
  Die zoo veel Geeſten, in de Dichtkunst uitgeleert,
Rukt, door zijn' ijver, uit des doots verwoede kaken:
  Ja, voor den ſtaalen tandt des wreden tijdts bevrijdt;
Om in een Kabinet, hen voor den roest der jaaren,
  Bijeen verzamelt, dus aan d'Eeuwigheit gewijdt;
Gelijk een' dierbren ſchat zorgvuldig te bewaaren,
  Door 't edel Kunstpenſeel, op 't heerlijkſte afgemaalt.
Dus heeſt VAN HALEN zich op 't loffelijkst gekweten,
  Met zoo veel Helden, wier vernuft in Kunstwerk ſtraalt,
Zoo veel doorluchtige, en beroemde Hooftpoëten
  Eerst op te zaamelen, te treffen door zijn kunst,
Op 't Kopertafereel, door gloed van eedle verven.
  Hij, die hen 't leven gaf, zal leven door hun gunst
In grootſche vaerzen, en zelfs d'eeuwigheit verwerven.

Zijn liefde, en ijver, rechtte een' Eeretempel op,
Waarin de beelden der Bataafsche Dichtren pronken:
Maar Gij, DE ROODE, voert uw' ijver in den top
Naa zijnen doot. Zijn asch doet uwe liefde ontvonken,
En blaast het Dichtvuur aan, in 't zangziek Nederlandt.
ô Groote Kunstmeçeen! wie moet uw drift niet prijzen?
Gij, die in liefde tot de kunst van ijver brandt,
Ziet uwe Gloriefaam tot aan de starren rijzen.
Uwe edelmoedigheit spoort u gestadig aan;
Om Febus gloriekerk, door schrandre Kunstenaaren
Naar eisch te sieren, tot den Tempel vol zal staan,
En, voor den Vreemdeling, aan 't IJ, verwondring baaren.
Hoe zal hij staan verrukt, wanneer hij van nabij
Ziet zoo veel honderden geleerde Kunstverstanden;
Als hij met d'oogen staart op ijder schilderij,
En ziet hoe vruchtbaar dees Vereënde Nederlanden
In Kunstvernuften zijn, bezielt van Febus geest!
Als hij de schranderheit ziet in hun wezens speelen;
Of hun verheven taal in hunne boeken leest,
Hun grooten geest beschouwt in zoo veel Dichttafreelen.
Als hij dit Dichtrenkoor, op 't heerlijkst ziet volbouwt
Door vindingrijke kunst, met grootsche bijsieraaden;

Die,

Die, vol bevalligheit, geteikent los en ſtout,
Het oog verbaazen, 't geen zich naauwlijks kan verzaden!
Elks aandacht ſtaat voor 't Pan, voor 't Eerekoor verſuft;
Dat ſpoort uw' ijver, om uw Kunstzaal te vermeêren
Met lichten van Parnas, met Helden wier vernuft
Men om hun geeſtigheên, in taal en kunst, zal eeren;
Zoo lang men wijsheit acht, en Poëzij waardeert.
Hoe wil de Nazaat u in laater tijden roemen,
Wanneer hij 't heerlijk Pan dus ziet door u vermeêrt!
Wat ſtrooit de Dichtkunst, tot uw' Lof, dan ſchoone bloemen:
Alsze uwen ijver, met uw Glorie, in gedicht
Door 't vloeibaar fijnſte goudt of 't licht der zonneſtraalen,
Op 't blank gewijdt papier, op 't heerlijkst voor 't gezicht
Van 't Kunstrijk Nederlandt, met luiſter af zal maalen!
Gij zult door uw beleit, ô Amſtels Kunstmeçeen!
Uw' Naam, en Waereldſtadt, met roem onſterflijk maken,
En leven lofrijk, door de volgende eeuwen heén:
Dus ſtrekt gij, naa uw doot, gewis weêr tot een baken
Voor eenen andren Heldt; die, op uw prijslijk ſpoor,
De Kunst ter eere, houdt Apolloos Kerk in wezen,
Zijn eedle Zoonen meê dus plaatzende in het Koor.
Het belge u niet indien ge uw' yver ziet geprezen

In

In Lofgedichten, die de Kunst, tot dankbaarheit,
Ondanks uw Zedigheit,. u, als haare offerhanden,
Op 't dankbaar Hartaltaar, met eerbied, neder leit,
Om u dien Wierook van verplichting toe te branden.
Gulhartige Meçeen, vaar in dien ijver voort,
Die d'eedle Dichtkunst in uw' boezem heeft ontſtoken;
Haar liefde heeft u tot dien ijver aangeſpoort:
Maar ſchoon uw ijver door het ſterf lot wordt gebroken;
Geen noot; uw kunstſchat blyv, met uwen Naam, in ſtant;
Zoo lang de Poëzij in Nederlandt zal bloeien;
En 't heerlijk Pan blijve in der Kunstmeçeenen handt;
Zoo moet uw Glorie met de jaaren tierig groeien:
Zoo leeve uw roem, zoo lang de Dichtkunst blijft bekent,
En Febus zijn geſpan door zes paar tekens ment.

JOAN VERMEULEN.

Breda, den 22ſten
der Wijnmaand 1739.

BIJSCHRIFTEN OP DE AFBEELDING VAN DEN HEERE JOOST VAN VONDEL.

I.

Dit's VONDEL, d'Aertspoëet, de Fenix van zijn' tijdt;
De fiere Rijnzwaan; 't licht van Neêrlandts Hooftpoëten;
Met Pallas brein bezielt, van Febus geest bezeten;
De Dichtkunst heeft zijn' Naam aan d'eeuwigheit gewijdt.
Spaar 't schittrend diamant om dezen Heldt te sieren;
Want Febus schonk Hem zelf zijn heilige Laurieren.

II.

Dit 's de Agrippijnsche Zwaan, de Fenix der Poëten,
De groote VONDEL, 't Licht der Kunst, aan 't scheeprijk IJ.
Hij was, van Febus geest, en Pallas brein, bezeten,
De Nederduitsche Apol, de Bron der Poëzij.
Geen Serafijne schacht kan 't rijk vernuft afmaalen.
De waare grootsheit, en verhevenheit, der Kunst,
Doet Hij natuurlijk uit zijn rijpe werken straalen,
Door Taalgeleertheit, en der Zanggodinnen gunst.
Spaar vrij alle ijdlen lof, om dit vernuft te sieren,
Zijn werken vlechten hem een' eerkrans van Laurieren.

III.

III.

Een Nijvren weetlust, die zich voedt met gouden ſpreuken,
En 't zout der wijsheid, en op Bijbelgeuren aast;
In Griekſche velden weidt, op Roomſche aaloudheit graast,
En zich met Bloemen ſiert, van d'allereelſte reuken:
Een Geest, in kunſten, vlijt, en arbeidt, als vereelt:
Een ſchrander Brein, doorzult in Wetenſchap, en Taalen;
d'Apol der Dichtkunst, 't hooft omringt van zonneſtraalen,
Is vader VONDEL, dus door 't Kunstpenſeel verbeelt.

IV.

Dit 's VONDEL, d'Aertspoëet, de Fenix aller Helden;
Der Dichtren heilig; de eer, het wonder, 't grootſte Licht
Van Nederlandt! niet dan met diep ontzagh te melden:
't Orakel van de taal, en 't Nederduitsch Gedicht.
De Maro van zijn tijdt; die 't al kon overwinnen,
Vlocht zich een Lauwerkroon, en won d'onſterflijkheit.
Dus leeft der Dichtren Prins, de vriend der Zanggodinnen,
Van Febus zelf ten top van 't ſteil Parnas geleit.
Gij moogt, ô IJſtadt, op zoo groot een' Dichtvorst brommen,
Zijn Kunst zou Roome, en zelfs het grijze Atheen verſtommen.

V.

V.

Dit is de Fenix, d'eer der Duitſche Poëzij,
De Luiſter van Parnas, het Licht der Kunst en taalen.
Wie dan dees' Dichtvorst poogt in Bijſchrift af te maalen
Naar zijn verdienſten, heb den geest zoo groot als hij.
'T Is VONDEL! wie zou zulks zich durven onderwinden?
Zijn weêrgâ was 'er nooit; noch zal men nimmer vinden.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
JOANNES ANTONIDES VANDER GOES.

I.

De Schilderkunst trof dus ANTONIDES, naar 't leven,
DeGoeſche Zwaan,die als een Hemelsch Kunstlicht praalt!
Hij't wonder van zijn' tijdt,daar Vondels Geest uit ſtraalt,
Heeft zelf zijnkunstvuur, kracht, en eêl vernuft beſchreven,
Met gouden lettren, in zijn grootſche Poëzij.
Hij zong Bellone aan bandt, eer 't iemant dorst verwachten;
En vloog op vleugels van zijn ſchrandre kunstgedachten,
Den ganſchen Aertkloot rond; om 't Waereld dwingent IJ
In top te heffen, en zijn' Stroomgodt te verſieren,
Als opperſte Monarch, van s' Waerelds Hooftrivieren.

I I.

I I.

Hier ſtaat ANTONIDES, Apolloos zoon, verbeelt;
De Goeſche Zwaan; wiens kunst, en grootſche Maatgedichten
Het al, in houding, zwier en glans, voor zich doen zwichten,
Wat buiten Vondel, door de Dichtkunst is geteelt.
Wie twijfelt, ſla zijn oog op 's Mans geleerde blaren;
Daar klinkt zijn Glorie op verrukkende IJſtroomſnaaren.

I I I.

Dus wort ANTONIDES, de Goeſche Zwaan, verbeelt;
In kunst Heldt Vondels Zoon, en Neêrlandts eer, en luiſter,
De glorie van Parnas, waarin het Dichtvuur ſpeelt,
En ſtraalt met zwier en glans, gelijk een ſtar in 't duiſter.
Hij heeft zijn Kunstfaam, in zijn grootſche Poëzij,
Vereeuwigt, met den Lof van 't Kunst - en ſcheeprijk IJ.

JOAN VERMEULEN.

1739.

OP

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
JACOB ZEEUS.

I.

Dit's 't aangezicht van ZEEUS, Apolloos Troetelkindt;
Die aan de blanke Merk een Dichter wierd geboren.
Hij van het Negental, gevoed, gestreelt, bemint,
Liet zich, al in zijn jeugd, gelijk een wonder hooren:
Zijn grootsche Poëzij, rolt heerlijk, glad van toon,
Vol kunst, en houding, vol verhevene gedachten.
Zijn Wolf in 't Schaapsvel spant van zijne kunst de kroon;
Een Dichtstuk, dat zich, om zijn majesteit doet achten,
Het welk zijn' grooten Naam heeft tijdt en doot ontrukt,
En dien op 't voorhooft van d'onsterflijkheit gedrukt.

II.

Dit's ZEEUS, een zon der kunst, de glorie van Parnas,
De Duitsche Merkzwaan; 't licht, uit *Vondels* brein geboren;
Die al wat kunst waerdeerde, of ooit zijn vaerzen las,
Verbaasde, en met zijn' toon heel Neêrlandt kan bekoren;
Dat als een bijzwerm, op de honiglekkernij,
En geur der bloemen, aast van zijne Poëzij.

III.

Dit 's 't aangezicht van ZEEUS, het Zevenbergſche licht,
De jonge Fenix, uit heldt *Vondels* asch geboren,
De luiſter van Parnas; wiens hemelsch maatgedicht,
Heel Nederlandt, verrukt, houd door zijn' toon bij d'ooren.
De Zangberg juichte, toen dit jeugdig kloek verſtandt,
Met zijne tedre vuist, den Koordraak klonk aan bandt.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP DE AFBEELDING VAN DEN HEERE ARNOLD HOOGVLIET.

I.

Hier ziet gij HOOGVLIET, die heldt Naſoos Feeſten zong
In ſierlijk Neêrduitsch; die door ſchrandre Mengeldichten
Dichtkundige ooren ſtreelt; die naar den zangprijs dong
Met zijn' Aartsvader; die heel Neêrlandt kan verplichten,
Door 't glansrijk Heldendicht, dat ſchittrent Kunstjuweel!
De Dichtkunst ſtaat verbaast op 't zien der Bijbelzangen;
De Godvrucht blijft verlieft, op 't hemelsch maatgeſtreel,
In heilgen aandacht, aan die englentoonen hangen!
Spaar goudt en diamant, en ſier dees Fenix 't hooft
Met Paradijslaurier, die 't kroonegoudt verdooft.

II.

II.

Dit 's HOOGVLIET, die in 't koor van Hollands Dichtren praalt;
't Is Vlaerdings Maasapol, die Nasoos Feestgeschichten
In Neêrduitsch nazong; en heel Neêrlandt kan verplichten,
Door zijn' Aartsvader, daar zijn grootsche geest uit straalt.
Hij wraakt alle eer, en lof, die hem de Faam wil geven;
Waarom? Hij heeft die in zijn Werken 't best beschreven.

III.

De Schilderkunst, sla vrij aan HOOGVLIETS beelt de handen:
Maar, wie maalt zijnen geest, zo vol van hemelsch vuur?
Zoo rijk van taal en kunst! dit 's boven uw Natuur,
ô Eedle Kunst! gij zoudt u aan zijn Dichtvuur branden.
Dat straalt, door Godvrucht, met een heilige ijvervlam,
Uit zijne Poëzij, maar 't schoonste uit Abraham.

IV.

Dus staat hier HOOGVLIETS beelt, op 't Kunsttafreel ten toon,
De schrandre Maasapol, wiens grootsche Heldendichten
Hem zetten in het koor, bij Hollandts Flonkerlichten.
De Dichtkunst dekt zijn hooft met Febus Lauwerkroon;
Omdat zijn groote geest, van Abrams heilig leven,
Het schoonste kunsttapijt, voor Neêrlandt heeft geweven.

V.

Dit 's HOOGVLIET, die heldt Abrams leven,
Daar deugdt, en Heilgeloove uit ſtraalt,
Van Abrams geest, en vuur gedreven,
Heeft onnavolghlijk afgemaalt.
Dies hem, de Godvrucht, voor die klanken
Een Straalkroon ſchonk, van diamant;
De Dichtkunst, om deez' geest te danken,
Gaf hem haar harp, met eigen handt,
En vlocht, van Paradijslaurieren,
Een' eerkrans, om zijn hooft te ſieren.

VI.

Een ſchrander Dichtvernuft daar zedigheit in ſpeelt,
Van Hemelsch vuur beſtraalt, bezielt met geest en krachten,
Beſchaafdheit, oordeel, kunst, en rijkdom van gedachten,
Vindtge all' in HOOGVLIET, hier door 't kunstpenſeel verbeelt.

JOAN VERMEULEN.

1739.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

BALTHAZAR HUYDECOPER.

I.

Apelles maalde dus het deftig aangezicht
Van HUYDECOPER, d'eer der taal, en wetenſchappen;
Wiens geest door Febus geest; en Pallas brein verlicht,
Door ſchrander oordeel klom, langs d'eedle glorijtrappen,
Ten toppunt van Parnas. Dus blinkt hij aan het IJ,
Als 't Kunstörakel van de taal, en Poëzij.

II.

Dit's HUYDECOPER, die de gronden van de taal,
En eedle Dichtkunst, proefde, in al haere eigenſchappen:
Zijn keurigh oordeel weegt haar in de redenſchaal,
En toont ons 't merg der kunst; om langs de glorijtrappen,
Ten Eeretempel in te ſtreven. Dit 's die zon
Der eedle Poëzij, d'Apol op Helikon.

 III.

III.

Dit is d'Apol der kunst, de grooten BALTHAZAR,
Die aan den Helikon blinkt als een heldre ſtar,
Die Nederlandt verlicht! hij, diep in kunst ervaaren,
Toetst Vondels Poëzij, in zijn geleerde blaren;
En proeft, en wikt, en weegt, die in zijn redenſchaal;
Terwijl hij, 't edelſte ons leert kennen, en verkiezen,
De klippen mijden, en van d'oogen ligt de vliezen,
Spreekt hij zijn oordeel uit, in Kunstörakeltaal.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

SIJBRAND FEITAMA.

I.

Dit 's FEITAMA, een licht der tael en Poëzij,
De luiſter van Parnas, doorzult in wetenſchappen;
Die d'Amſtelſchouburg, en zelfs 't Kunstaankwekend IJ,
Op zijn Tooneelgedicht, doet in de handen klappen;
En die Thelemachus, het werk van Fenelon,
Eerst tot een Heldendicht, in 't Duitsch, herſcheppen kon.

II.

II.

Dit 's Febus echten Zoon, begaaft met wetenschappen;
Die Prins Thelemachus zong op een' Duitschen toon.
Dat heerlijk Heldendicht vlecht hem een Lauwerkroon;
Terwijl de Schouburg juicht, op 't vrolijk handenklappen,
Van zijn Tooneelgedicht! 't is FEITAMA, die 't IJ,
En zelfs heel Neêrlandt boeit, aan zijne Poëzij.

III.

Dit is 't Orakel, van zijn' tijdt, aan 't scheeprijk IJ;
De Duitsche Sophokles, in Treurtooneelgedichten.
't Is FEITAMA, wiens kunst, in taal en Poëzij,
Hem blinken doen in 't koor, bij Neêrlandts grootste Lichten,
Gelijk een heldre star, van Febus gunst bestraalt;
Wiens licht Thelemachus, zoo glansrijk heeft vertaalt.

IV.

Dit 's 't beelt van FEITAMA, uit wien het Kunstvuur straalt,
De groote Letterheldt, die, door Tooneelgedichten,
Den Amstelschouburg, en heel Neêrlandt kan verplichten;
Die Prins Thelemachus zoo heerlijk heeft vertaalt,
Dat zijn doorluchten Naam, met Fenelon zal zweeven,
Op vleugels van de Faam, en door alle eeuwen leven.

V.

Dit's 't beelt van FEITAMA, wiens vlugge Fenixschacht,
Thelemachus, in 't Duitsch, door grootsche Heldendichten,
Vereeuwigt heeft. Wat straalt 'er majesteit, en kracht
Uit zijn vertaalingen! hij zet zelfs Vrankrijks Lichten
Een' trotschen luister bij. Dit is d'Apol aan 't IJ,
't Orakel van de taal, en d'eer der Poëzij.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
JAN DE MARRE.

I.

Dus praalt DE MARRES beelt, bij Hollands Hooftpoëten,
In 't prachtigh Dichterkoor, aan 't Kunstekwekend IJ.
Men heb' zijn kunstfaam, noch zijn' lof niet uit te meten;
Die straalen heerlijk uit zijn grootsche Poëzij:
Zijn schrandre Dichtgeest vliegt, gelijk op arendspennen,
In zijn Batavia, dat heerlijk maatgedicht,
Den lof der Faam voorbij. Wilt gij deez' Dichter kennen,
Aanschouwer? zie deez' heldt dan in dit aangezicht;
Gelijk hem *Quinkhard* trof, door stoute meesterstreken;
Waar 't beelt als hij bezielt, 't zou Dichtörakels spreken.

II.

II.

Apelles *Quinkhard* heeft DE MARRE dus verbeeld,
Die 't grootsch Batavia verheerlijkte op zijn ſnaaren
En Neêrlandts Helikon verrukt, en d'ooren ſtreelt;
Ja, zee en windt, als een Arion, kan bedaren
Als hij de lier hanteert; wijl 't Kunst- en Scheeprijk IJ
Zijn Treurtooneelen roemt, en ſchoone Poëzij.

III.

Dit is DE MARRES beeld; wiens vlugge zwaaneſchacht
Het weitsch Batavia, in grootſche maatgedichten,
Vereeuwigt heeft, door kunst, vol majeſteit, en kracht:
Dus blinkt dees Kunstheldt, als een ſtar, bij Neêrlandts Lichten
In 't koor der Dichtren uit, aan 't ſcheep- en kunstrijk IJ.
Hij heeft zijn grooten Naam doen klinken, op zijn ſnaeren
Door zijn beſchaaftheit in doorluchte Poëzij.
De Faam bazuint zijn' lof, zoo ver de kielen vaaren.
Ja d'Amſtelſchouburg juicht, met vrolijk handgeklap,
Op zijn Tooneelgedicht, en roemt zijn wetenſchap.

JOAN VERMEULEN.

1739.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

FRANS GREENWOOD.

I.

Dit 's GREENWOOD, door 't penſeel van *Schouman* afgemaalt;
Wiens geest in Poëzij en Schilderkunst ervaaren;
Gelijk een Kunstlicht aan de Maaze en Merwe ſtraalt,
Apollo leerde hem het handlen van de ſnaaren:
Minerva onderwees zijn' geest, vol eedle drift,
Op 't glas te teiknen, met een diamanten ſtift.

II.

Dus ziet men 't aangezicht van GREENWOOD afgebeelt,
Beſchaafde geeſtigheit is hem als aangeboren.
Al wat Natuur en Kunst heeft uit dit brein geteelt;
't Zij Dicht, of Schilderkunst, kan oog en oor bekoren.
Minerva leerde hem, bezielt van kunst en drift,
Op glazen teiknen, met een diamanten ſtift.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

PETRUS FRANCIUS,

HOOGLEERAAR IN DE HISTORIEN, WELSPREKENTHEIT EN GRIEKSCHE TALE, IN DE DOORLUCHTIGE SCHOLE TE AMSTERDAM.

I.

Dus heeft de Schilderkunst ons FRANCIUS vertoont:
Maar niet zijn Hemelsch brein; zoo als 't, met zeelaurieren,
Den grootſten Waterheldt, de Ruiter, heeft gekroont,
En trotsch aan d'eeuwigheit gewijdt op zijn papieren.
Dit is de Fenix der welſprekentheit aan 't IJ,
't Sieraat der eedle Roomſche, en Griekſche Poëzij.

II.

Dus wordt ons, FRANCIUS, de Redenaar, vertoont:
Maar niet zijn groot vernuft; zoo als het, met laurieren,
Veel Helden, Koningen, en Vorſten, heeft gekroont,
En trotsch vereeuwigt op het veldt van zijn papieren.
Dus blonk de Fenix der welſprekentheit aan 't IJ
Als 't eerſieraat der Roomſche en Griekſche Poëzij.

III.

III.

Dit 's 't beelt van FRANCIUS, de Redenaar, aan 't IJ,
De Duitſche Cicero, de vader van 't welſpreken;
d' Apol der Roomſche, Griekſche, en Duitſche Poëzij.
Bemint van Koningen; wier gunst hem is gebleken
Door hun mildadigheit. Hij blinkt gelijk een zon
Der Letterwijsheid, op den hoogen Helikon.

JOAN VERMEULEN.

1739.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JOAN BROEKHUIZEN.

I.

Dit is BROEKHUIZEN, d'eer der Roomſche Poëzij;
Apolloos lieveling; 't ſieraat van Amſtels Lichten;
De groote Letterheld; in puiklatijnſche Dichten;
Die d'oude Helden heeft verlost van bastaerdij;
Hen als een zon verlicht, en in den dagh gegeven;
Waardoor zijn groote Naam den tijdt zal overleven.

II.

Dit is een Krijgsheldt, en dePrins van't Roomsch Gedicht,
BROEKHUIZEN, Neêrlandts eer, de luiſter der Poëten;
Die d'oude Dichters heeft gelijk een zon verlicht.
Geen wonder; wijl hij was van Pallas geest bezeten.
Hij volgde d'Outheit na, ja heeft haar achterhaalt;
Wier trotſche eenvoudigheit, uit zijne vaerzen ſtraalt.

III.

III.

Dit 's d'eer, en luister, van den Roomschen Helikon,
Broekhuizen, Amstels licht, de glorie der Poëten;
Die d'oude Dichters heeft verlicht, gelijk een zon:
Geen wonder; wijl zijn brein, van Febus geest bezeten,
Het puiklatijn bezat, van Maroos eeuwe, aan 't IJ.
Zijn groote Naam leeft door zijn trotsche Poëzij.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP DE AFBEELDING
VAN DEN HEERE
ARNOLD MOONEN.

I.

Dit 's Godts Orakeltolk, de Kunstgeleerde MOONEN;
Wiens toonen rijzen, als de schoonste dageraet,
In Herderszangen; daar de Kunst verstomt voor staat!
Dus vlecht dees Theokrijt zichzelven lauwerkroonen.
Zijn zang verrukt elks oor door 't hemelsch maatgeluit.
Dus dooft dees Kunstzon 't licht der mindre starren uit.

II.

I I.

Dit 's MOONEN, d' IJsſelzwaan, de Prins der Herderszangen,
Waarop de Godvrucht aest, als, in een' bloemenhof,
De noeſte bijen, die aan verſche kruiden hangen:
Dus zuigt men lekkernij van wijsheit uit die ſtof!
Wie hem recht kennen wil, lees hoe hij plag te preken;
Of hoore in Poëzij hem Dichtörakels ſpreken.

I I I.

Dit 's 't beelt van MOONEN, van een Hemelgeest bezeten,
't Sieraad van Deventer; wiens edel Dichtpenſeel
Hem maakt beroemt, als d'eer der IJsſelſtroom Poëten.
Hoe blinkt dees Bijbeltolk, door verf, op 't glad paneel!
Maar ſchooner ſtraalt zijn geest uit zijn geleerde blaren.
De Dicht- en Taalkunst vlecht laurieren om zijn haeren.

I V.

Dit is de Bijbeltolk, de Godtgeleerde MOONEN;
Wiens ſchrandre geest, door vlijt, de taal heeft opgebout:
De Duitſche Theokrijt, wiens kunstgeleerde toonen,
In Herderszangen, zich verheffen, door al 't woudt,
Tot Goëls eer en lof! Zijn zielberoerent preken,
Kan 't diamanten hart des ſtoutſten zondaers breken.

V.

V.

Dit is de Hemeltolk, de groote Dichter MOONEN;
  Die al wie Zangkunst mint betovert als hij ſpeelt
Op zijne herdersfluit! hij laat zijn englentoonen
  Verrukkend hooren als hij Trapgezangen kweelt.
Een ſchranderheit in kunst, in wetenſchap, en taalen,
Doet zijn verheven geest uit al zijn werken ſtralen.

JOAN VERMEULEN.

1739.

OP DE AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JOANNES VOLLENHOVE.

I.

Dit 's Godts Orakeltolk, de Haagſche Boetgezant,
De ſchrandre VOLLENHOVE, in Dichtkunst diep ervaaren.
  Hij boude kunst en taal. Zijn hemelsch vlug verſtandt
Zong 't Kruistriomfgezang op Euangelieſnaaren;
  En hoe heldt Willem met de zege in 't harnas blonk,
  Waarvoor die Vorst hem zelfs zijn gouden beeltnis ſchonk.

I I.

I I.

Dit 's VOLLENHOVE, dit 's de Haagſche Guldemont,
De wakkre Bijbeltolk; een Noortſtar der Poëten,
In Dichtkunst uitgeleert: en van Gods geest bezeten,
Ontvoude hij Gods Kerk, het Oude en Nieuw Verbondt;
Of kneedde 't zondig hart, en deed alle ondeugd zwichten,
Door zijne Boetbazuin, en Kruistriomfgedichten.

I I I.

Dit is de Guldemont, 't is VOLLENHOVE, een Licht
Den Christenkerke: in taal en dichtkunst diep ervaaren.
Wie zong ooit hooger toon dan 't Kruistriomfgedicht?
De Kerkſtof rolde alleen niet van 's Mans gouden ſnaaren:
Hij boude in zijn gedicht Vorst Willems Krijgstrofeen;
Die hem zijn borstbeelt ſchonk, in dierbaar goud geſneên.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JOANNES VAN BRAAM.

I.

Apelles *Schouman*, trof VAN BRAAM, dus naar het leven;
De Merwe Apol, waaruit het ſchittrend Kunstvuur ſtraalt.
Zijn geeſtig brein heeft hij zelf 't heerlijkſte afgemaalt
In Huwlijkzangen, door geen kunst voorbij te ſtreven:
De blijde Liefde klapt de wiekjes op zijn' toon,
En *Schijnvoets* Kabinet bewaert zijn glorie kroon.

I I.

Gij moogt, ô Dordſche Maagd, vrij op dees' Dichter roemen,
Het is VAN BRAAM! 't is d'eer, de parel aan uw kroon;
Wiens Huwlijks Poëzij, ſtrooit d'allereêlſte bloemen:
De Mingodt klapt van vreugd de wiekjes op zijn' toon.
Of wiltge oogpaerlen zien op 't zwarte dootkleedt ſchreien?
Zie hem een' Borgerheer dan prachtig grafwaerts leien.

III.

III.

Apelles *Schouman* heeft VAN BRAAM dus afgemaalt;
Wiens groote Dichtgeest uit zijn Lijk - en Bruilofts dichten,
Van Hemelsch vuur bezielt, met glans, en luister straalt;
Waardoor hij blinkt in 't koor bij Neêrlandts grootste lichten.
Zijn Dichtrafreelen zijn vol vinding, kunst en zwier;
Wat wonder? Febus schonk dees' heldt zijn gouden lier.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

GEERAERDT BRANDT.

I.

Dit 's BRANDT, wiens schrander brein, met kunst en zedigheit,
De Kerkhervorming heeft, door kracht van taal, beschreven.
De Ruiter, zoo vol moedt, als oordeel en beleit,
Den grootsten Waterheldt; daar 't al voor plagh te beven,
Heeft hij vereeuwigt door zijn pen. Gansch Nederlandt
Roemt zijne Dichtkunst, taal, en stijl en vlugh verstandt.

I I.

Dit's BRANDT; wiens braave geest, met oordeel en beleit,
De Kerkhiſtorie heeft in ſierlijk duitsch geſchreven:
Waaruit de waerheid ſtraalt; met grootſche eenvoudigheit.
Den grootſten Waterheldt, die 't al voor zich deet beven:
Den Zeeſchrik van 't Heelal, de Ruiter, zoo vol vier,
Leeft, door zijn Fenixpen, vereeuwigt op 't papier.

I I I.

Dit's 't aangezicht van BRANDT, waaruit de Godtvrucht ſtraalt;
Wiens vlugge veder heeft de Ruiter naar het leven;
Met al zijn daden, op het heerlijkſte, afgemaalt.
Zijn Kerkhiſtorie, met onzijdigheit geſchreven,
Maakt zijnen naam vermaart. Zelfs roemt heel Nederlandt
Zijn ſchrandre Dichtkunst, taal, en arbeidzaem verſtandt.

I V.

Dit is de groote BRANDT, door Nederlandt vermaert,
Een Hooftpoëet; een Kerk- en Landthiſtoriſchrijver;
Die door zijn vreedzaemheit, en arbeidzamen ijver,
In zijne ſchriften best zijn glorie heeft bewaart.
't Is hij, die 't leven van de Ruiter heeft geſchreven,
Een Zeehiſtorie, die zijn kruin met lauren kroont:
Maar

Maar welk een ſchranderheit, en majeſteit vertoont
Zijn grootſche Poëzij! waardoor zijn naam zal leven;
Zoo lang men Dichtkunst, en hiſtorikennis eert,
En 't vrije Nederlandt de Heldendeugdt waerdeert.

V.

Apel vertoont ons BRANDT, dus zedig afgemaalt,
Den Vrededichter, die, door zijn geleertheit, ijver,
En ſpits geſlepen brein, als Kerkhiſtoriſchrijver,
Heeft zoo veel glorie met zijn Fenixpen behaalt:
't Is hij, die weergaloos in Dichtkunst is bedreven;
En die de Ruiter, als 's Landes grootſten Waterheldt,
Op 's Waerelds Eertoneel, heeft in den dagh geſtelt.
In Graf- en Bijſchrift is hij niet voorbij te ſtreven;
De Taalhervorming, en doorluchte Poëzij,
Zet, met de Godtvrucht, hem den grootſten luiſter bij.

VI.

Geen Godtstolk kweet zich ooit, ten dienst van't vrije Landt,
Met grooter eere, in taal, geleertheit, trouwe, en ijver,
En kracht van ſtijl, als Zee en Kerkhiſtoriſchrijver;
Dan die hier wordt verbeelt, de Fenixdichter BRANDT.
In Graf- en Bijſchrift, kort diepzinnig en verheven,
Wist nimmer Dichter hem, in kunst, voorbij te ſtreven.

1739. JOAN VERMEULEN.

OP
MIJNE EIGENE
AFBEELDING,

Door den Heere SCHOUMAN geschildert.

I.

'k Ben meê dus afgemaalt; reets oudt en grijs van hooft;
Doch jong, in kunst, en taal; in Dichten onervaaren.
En plaatst men mij in 't Koor? 'k hadt nimmer dit gelooft,
Dat ik zulks hadt verdient, om 't klinken mijner snaaren:
Maar, 't schijnt, de Waerelt speelt een wonderlijke rol.
Men plaatst mij mede al bij de Zoonen van Apol.

I I.

'k Ben meê geschildert, schoon ik nooit den Helikon,
Noch Pindus heb gezien, noch d'eedle Zanggodinnen:
Veel min Apollo zelf; 'k dronk uit de Hengstebron
Ook nimmer. Wat doet u, Meçeen, mij dan beminnen?
Is 't om mijn Poëzij? Gewis, gij spilt uw gunst,
En plaatst in 't heerlijk Koor een' Dichter zonder kunst.

III.

I I I.

Mijn beelt is dus gemaalt, om, in Apolloos zaal,
Bij Neêrlandts Dichtren, aan het kunstrijk IJ, te pronken.
Spreek ik, dus oudt en grijs, dan ook Parnasſus taal?
ô Neen. Die waand mij met die Hemelgaaf beſchonken,
Bedriegt zich wis. Of plaatst gij ook, Meçeen, door gunst,
In Febus Glorizaal, een' Dichter zonder Kunst?

JOAN VERMEULEN.

In Breda, in Winter-
maandt. 1739.

OP DE AFBEELDINGE VAN MYNEN NEEVE, DEN HEERE BERNARDUS DE BOSCH.

Gefchilderd door den Heere J. M. QUINKHARD.

De roem der Schilderkunst, de Apelles van het Y,
De wakkre *Quinkhard*, maalt DE BOSCH dus naar het leven;
Wiens zangen luister aan de zededichtkunst geeven;
Die 's Heilands Waereldkomst vertoonde in Poëzy.
Men eer de fiere kunst, maar meêr den geest in 't wezen,
Die deugd en godsvrucht doet uit vrolyke oogen leezen.

1741.

VERSCHOONING VOOR LOF.

IN

IN HET

STAMBOEK

VAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

Heeft de edle DICHTKUNST ooit aan iemant dank te weeten
  Wat is zy wonder hoog aan uwe gunst verplicht,
DE ROODE, Voeſterheer, Mecenas der Poëten:
  Daar gy op 't luisterrykst ſteld haar waardy in 't licht.
  In 't Pan Poëticon praalt zy door uw beleit,
  Als Koningin, vercierd met glans en majeſteit.

JETSKE REINOU VANDER MALEN,

1740.

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

MICHIEL DE ROODE.

BEZITTER EN VERMEERDERAER VAN HET PAN POËTICON BATAVUM.

't Bataeffche Dichterdom, om 't Griekfche niet te wyken,
Stichtte eenen Zangberg, die Parnasfus tarten kon;
Dan niemandt wist wie daer, als Dichtvorst, op zou pryken,
En fchenken 't lauwerloof aen die den zangprys won.
Toen liet, ter goeder uur', zich eene godfpraek hooren;
„ Dat komt *van Halen* toe, den lust der' Poëzy.
Zie hier DE ROODE, die, na dezen Heldt verkoren,
De Dichtkunst loont en kroont, aen 't lauwerkweekend Y.
Had *Quinkhard* dit bedacht, toen hy hem af zou malen,
Gy zaegt dit beeldt gehult met Febus gouden ftralen.

DIRK SMITS.

1740.

OP

OP DE

BEELTENIS

VAN DEN HEERE

SYBRAND FEITAMA.

Dus toont de Schilderkunst ons, met verheugde zinnen,
Haer' minnaer FEITAMA, die de eêlſte zanggodinnen,
Des Franſchen Helikons, hoogdravend Neêrduitsch leert,
En Amſtels ſchouwtooneel met heldenwerk ſtoffeert:
Zy had dit beeldt niet af, of Melpomeen kwam 't ſieren,
Met een tooneelſestoen van blinkende lauwrieren,
En plaetſte, op Klioos wenk, dees' Tolk van Fenelon,
Het heldendicht ter eere, in 't Panpoëticon.

DIRK SMITS.

1740.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

JAN DE MARRE.

De MARRE, die, in 't woên der baren,
En aller winden ongenaê,
Het Oosterſche Batavia
Herbouwde, door zyn fikſche ſnaren
En zang, zoo gladt als Nereus rug,
Wanneer de ſtorm is aen 't bedaren,
Die Dichtgeest, als de wint, zoo vlug,
Is, op 't gejuich van Pindus ſcharen,
Hier Febus hofſtat ingevaren.

DIRK SMITS,

1740.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

SIJBRAND FEITAMA,

Gefchilderd door den Heere J. M. QUINKHARD.

Dus maalt de kunst een' vrind van Parnas Lettergrooten,
In wien een dierbre fchat van wijsheid is befloten;
Door wiens Tooneelzang 't hart in Christen deugden blaakt,
Wiens held Telemachus doet alle Helden zwigten
Gelijk de gouden Zon de mindre Hemelligten,
Terwijl dat wonderftuk zijn' naam onfterflijk maakt.
'k Weet niet waar FEITAMA den meeften lof te geven,
Of daar hij godlijk dicht, of hemelsch tragt te leven.

ADRIAAN VAN OMMERING
JACOBS ZOON.

1740.

OP

OP DE

AFBEELDING

VAN DEN HEERE

ARNOLD HOOGVLIET.

Geſchilderd door den Heere J. M. QUINKHARD.

Al wat Natuur, Verſtand en Kunst, aan velen ſchonk;
Dat *Vondel*, *Hooft* en *Zeeus*, *Antonides* en *Moonen*,
De onſterflijkheid vergunt, 't geen oit op Pindus blonk,
En Febus waardig keurt met hemelsch licht te kroonen,
Is in mijn' Held vereend, hier door 't penſeel vertoond
Van nijvren *Quinkhard*, wien een eedler glorie kroont
Dan oit Apel verkreeg door Vorſten af te malen.
Dier Fenixgeeſten Rei, wier kunst en vinding ſpeelt
In dit gelauwerd hoofd, omringd van Glorieſtralen,
Beſchouwt ge in HOOGVLIET, uit Apolloos brein geteeld.

ADRIAAN VAN OMMERING
JACOBS ZOON.

1740.

OP

OP DE

AFBEELDINGE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM DE HAEN, DEN JONGEN.

Dit is het wezen van vernuftigen de HAEN,
Den roem van 't Y, in dicht- en fchilderkunde ervaren;
Met recht mag, in den rang van wakkre kunftenaaren,
Deeze eedle beeldtenis een hooge plaats beflaan:
Hy weet het fcherpziende oog, en 't luistrend oor te ftreelen;
Hy fchildert met zyn pen, en fpreekt met zyn penfeelen.

BERNARDUS DE BOSCH.

1740.

OP

DE DICHTKUNST VERHEERLYKT IN HET PAN POËTICON BATAVÛM.

VAN DEN HEERE MICHIEL DE ROODE.

Wie zou de Dichtkunst niet vereren,
Geen lauwren voor haer kruin ſchakeeren,
Geen ſtarren zajen op haer hemelsch blaeu gewaet,
Daerze in het blinkent ryk der ſtarren is geboren,
En met haer goddelyk gelaet,
En ſtrelende engleſtem, de werelt kan bekoren?

Zy wiert al voor een' reex van tyt
Als d'eer der Kunſten ingewyt
Door grote Vorſten die op gouden tronen pronken;
En heeft de ſtralen van haer hemelsch aengezicht
Eerst aen d'onwetenheit geſchonken,
De woeſteny getemt, en Stat en Staet geſticht.

Heeſt

Heeft zy de woedende Tirannen
Niet uit het ryxgebiet gebannen,
De Vryheit met geen hoed en edlen ſtaf verſiert?
Heeft zy den Godsdienst niet gekleed met feestgewaden,
De zeden met haer tong beſtiert,
De Helden niet ontfonkt tot dappere oorlogsdaden?

Wat kon dat heerlyk Kunstjuweel;
Dat ziel betovrent Spraektafreel,
De worteloorzaek van de dingen kunſtig treffen!
Die vlugge Zangheldin, ontſlagen van het ſtof,
Kon zich aen 't blaeu gewelf verheffen,
En ging ſtaeg zwanger van Godts noit volprezen lof.

Wat ſtont d'aloutheit opgetogen,
Toenze, als een beekzwaen aengevlogen,
Den tempel der natuur met zinlyk koormuzyk
Vervulde! ja men zegt dat d'englenſchaer heur noten
Waerdeerde, en dat het hemelryk
Voor myn doorluchte Maegt met blyſchap wiert ontſloten.

Zy zingt d'onſtuime lucht gedwee;
Geeft oren aen de woeſte zee,
En doet het ſchor gebergt van zoeten honig vloejen,
Verandert op haer wenk 't onvruchtbaer jaerſaizoen,
Zy doet de dorre doornen bloejen,
En kleet het vale velt met eeuwig lachent groen.

De Deugt, door niemant overwonnen,
Bekroont zy met een' trits van zonnen,
En kiest de Godtvrucht tot haer edle gezellin;
Zy weet tafreelen voor d'onſterflykheit te malen:
Nu neemt zy eens den hemel in,
Dan komt de Godtheit in haer' tempel nederdalen.

Wie zou geloven dat, wanneer
Ze om regen bid, den Hemelheer
De wolkenſluize ontſluit om d'aerde te beſproejen?
Heeft zy den Vrede in 't oog flux vliegt hy naer heur toe.
Zy doet de heilolyven bloejen,
En zweept uit haer gewest de bloedige oorlogsroê.

Zy kan een klock gemoet ontroeren
En in verwondering vervoeren;
Zy heerscht in ons gemoet, en maekt de boosheit tam;
Zy schryft ons lessen voor met haer gewyde veder;
Herschept ons in een wolf of lam,
En zet ons nu te Athene, en dan te Thebe neder.

o Kunst! die zulken luister spreit,
Bekroont met eer en heerlykheit,
Die zelf uw zaken vormt, of met de schoonste bloemen
Van andre kunsten siert, en in den evenaer
Uws oordeels wikt, wie kan u roemen
Naar uw verdiensten, en vergult naer waerde uw hair!

Wie zal uw gouden lof verheffen
En uw doorluchtig wezen treffen!
Gewyde Dichters maeltme een Letterschildery!
Bedekt haer heilig hooft met paradyslaurieren,
En bloemen van uw Poëzy,
En doet haer als Heldin der kunsten zegevieren.

Op! op! eerwaerde Hemelboôn!
Verbreit met een' verheven toon
Den noit volprezen lof en luifter van *van Halen*,
Die d'edle Dichtkunst met een' Tempel heeft vereert,
Eer hy naer 's Hemels opperzalen
Verhuisde, daer hy niet dan koorgezangen leert.

Koomt, helpt *de Roodes* eer ontleden,
Die in *van Halens* fpoor wil treden,
En zyne kunstkapel met fraie beelden fiert
Van een' doorluchten Rei volgeeftige Poëten,
De kunst in hare Priefters viert,
En hun gedichten acht als lesfen der Profeten.

Verheft *de Roode*, die met lust
Die fchoone Kunstheldinne kust,
En wierookt, honig plengt, en in 't geweten heiligt;
Haer kerk met eerloof dekt, en naer den lauwer ftreeft;
Haer met zyn fchilt en naem beveiligt,
En haren tabbaert zelf met gouden bloemen weeft.

Ver-

Vereert *de Roode* met gezangen,
Die zynen Tempel heeft behangen
Met uwe afbeeldſels, en tafrelen van uw kunst;
Uw naem den tant des tyts met luiſter zoekt te ontrekken;
Koomt, Dichters, dankt hem voor die gunst,
En wil 't eerwaerdig hooft met palmen overdekken.

Maer waerom heiligtge aen het Y
Uw Kunstkerk aen de Poëzy,
ô *Roode*? of ziet gy daer een zilvren bron ontſpringen
Die geeſten wekt? ryst daer een zangberg? ja ik hoor
Daer ene vlucht van zwanen zingen,
Daer deelt men lauwren uit, daer ſticht en ſtreelt men 't oor.

Daer mag myn oor de klanken vangen
Van *Huydecopers* kunstgezangen,
Die Amſtels rechtbank, en het koor der Dichtkunst eert;
Daer vaer ik op den galm door lucht en wolken ſpelen
Van ſchrandren *Feitama*, daer leert
De Marre my 't geheim ontſluiten der tonelen.

Daer aes ik als een honigby
Op d'eelſte letterlekkerny
En drink den honig der vergulde Wetenſchappen;
Daer zie ik hoe *de Bosch* Mesſias wieg bekroont;
Daer leert men Pindus op te ſtappen,
En naer den Tempel gaen alwaer de Dichtkunst woont.

Zo pleeg men in de fabeltyden
Neptuin op ſtrant een kerk te wyden,
Aen Ceres op het velt, aen Mavors op het lant:
Dus weet men kunst en deugt gelukkig voort te queken;
Dus blyft 't gemenebest in ſtant;
Dus mag de Poëzy haer hooft ten hemel ſteken.

Ik kniel dan in dit Kunstgeſticht
Voor zo veel Dichters die het licht
Van hun geſpitst vernuft door 't wereltront verſpreiden;
En dank *de Roode* voor zyne onverdiende gunst,
Die my dien Tempel in wou leiden,
Waer d'eer vermaegſchapt is aen d'onverwelkte kunst.

1741. HENDRIK SCHIM.

OP DE

AFBEELDINGE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM DE HAEN, DEN JONGEN.

Gefchilderd door den Heere J. M. QUINKHARD.

Wien maalt ge ô *Quinkhard*! is 't Apoll of Theocryt?
Waarom geen Herdersfluit of Cyter 't beeld gefchonken?
Zo kende ik één uit beide en waare in minder ftryd.
Maar, wyl de Tekengeest uit de oogen heeft geblonken,
Hebt gy aan my genoeg door uw penfeel voldaan.
Ik ken hen beide in één, 't is fchrandere DE HAEN.

1741.

ANDERS.

Dit 's hy, wiens Tekenpen, de ftomme Veldfchildryën
Doet fpreeken, en zyn Dicht herfchept in een Tafreel,
DE HAEN; die oog en oor kan ftreelen en verblyên,
Wel dat DE ROODE hem dan met een plaats bedeel',
En in zyn Kunstgefticht voeg by der Dichtren fchaaren,
Wyl hy Apollo's kroost zo kunftig weet te paaren.

VERSCHOONING VOOR LOF.

1742.

OP DE AFBEELDINGE VAN DEN HEERE LUCAS PATER.

Kunſtig geſchilderd, door den beroemden J. M. QUINKHARD.

Dit 's PATER, dien Apoll met zynen geest beſtraalt,
Een telg van Melpomene, in Treurgedicht ervaren,
Die Gracchus heldenmoed met ſchoone verwen maalt,
En Amſtels Schouwtoneel op zyne deugd doet ſtaaren.
Met recht maalt *Quinkhard* hem in 't Pan Poëticon,
Die reeds op Pindus kruin den edlen zangprys won.

VERSCHOONING VOOR LOF.

1742.

OP

OP HET

PAN POËTICON BATAVÛM,

AANGELEGD DOOR DEN HEER

ARNOUD VAN HALEN,

EN NA DESZELFS OVERLIJDEN OPGEBOUD

DOOR DEN HEER

MICHIEL DE ROODE.

Had Vrankryks Gaston regt zyn hoogmoed aan te zetten,
Op het vermaard bezit van zyn Muntkabinetten?
Was hij roemruchtig op dien onwaerdeerbren schat
Van tronibeelden, in de fransche waereldstad?
Met welk een glori moet *de Roode* dan niet praalen?
Nu Gastons puikstuk 't hoofd geheel moet onderhaalen
Voor 't Dichterkunstpaleis, nu door zijn vlijt hersticht:
Daar de afgestorvenen herleven in het licht,
De levende zig zelf vereeuwigd zien. Wij treden
In dat ontschatbaar Hof, met wankelende schreden.
Gelijk Eneas, met Sibille vergezeld,
Verbaasd was, toen hij trad in 't Elizeesche Veld,

Om Vorst Anchizes te besproeijen met zijn traanen:
In het gezelschap der grootmoedige Dardaanen;
Zo word mijn geest ontroerd, nu ik dat kunstgebou,
Eertijds VAN HALENS werk, dog nu MICHIELS, beschouw.
'k Zie geen Trooijaanen, nog in oorlog dapp're Grieken,
Wier lof Homeer nu nog doet zweeven op de wieken
Der schelle Faam. Het is hier alles geschakeerd
Met zuivre Dichters, in de kunst en taal volleerd.
Hier pronkt de Drossaard *Hooft*! wie kan zijn' roem bepaalen?
's Mans beeld ligt hier ten toon, met duizend zonnestraalen
Van enk'le dichtkunst; hij herleeft, die groote ziel!
Daar is van *Vondel*, die navolger van *Virgiel*;
Gints praalt Antonides, en and'ren. Alle laden
Zijn vol. De Boekerij vermeld hunn' hooge daaden.
Dank zij DE ROODE voor zijn kostb're moeite en vlijt,
Zijn naam vereeuwige in 't vernielen van den tijd.
Is 't nu een' Dichter eens gegund te profeteeren?
Ik zie den Vreemdeling nooit rugwaarts van hem keeren,
Tenzij hij zegge, daar, daar ik mijn intrek nam
Is de eerste Pronknaald van 't roemruchtig Amsterdam.

HENRIK VAN BRACHT.

1742.

OP

OP DE

AFBEELDING

DER WELEDELE JONKVROUWE

CHRISTINA LEONORA DE NEUFVILLE,

Geschilderd door den Heer VERKOLJE.

Dit sierlyk Maagdebeeld, in 't leven ruim zo schoon,
Stelt schrandre DE NEUFVILLE ons op 't panneel ten toon.
Wat luister moet aan 't Pan Poëticum niet geven
Een Dichteres, begaafd met zo veel kunst en geest,
Datze oor en hert verrukt van die haar Dichtwerk leest,
't Geen haren edlen Naam voor eeuwig zal doen leven?

1742.

ANDERS.

Dus bragt *Verkoljes* hand NEUFVILLE in schildery,
Die schrandre Maagd, 't sieraad der Waereldstad aan 't Y,
Om 't Pan Poëticum een nieuwen glans te geven.
Voltaires Poëzy, door haar in Neêrduitsch dicht
Gevolgd, toont, dat haar kunst niet voor de zyne zwicht:
Ook zal haar roem zo lang als die des Franschmans leven.

PIETER BODDAERT.

1742.

OP

OP DE

AFBEELDINGE

VAN DEN HEERE

FRANS VAN STEENWYK
DEN JONGEN;

Kunſtig geſchilderd door den Heere J. M. QUINKHARD.

Hy, die Andronikus leert zuiver Neêrduitsch ſpreeken,
Die Beleazers deugd voert op het hoog toneel,
Die Nadirs heldenmoed grootmoedig af doet ſteeken,
Die keurige oogen ſtreelt door 't gladde dichtpenſeel;
De ſchrandre STEENWYK, doet, door *Quinkhards* fixe trekken,
Zyn beeldtenis, maar zelf best zynen geest ontdekken.

VERSCHOONING VOOR LOF.

1745.

AAN

AAN DEN

DICHTKUNDIGEN EN KONSTKWEEKENDEN

HEER

MICHIEL DE ROODE,

OP ZYN PAN POËTICON BATAVÛM.

Gy koestert, mint en eert niet slechts de Poëzy,
Maar voegt 'er oordeel by.
Gy kent haar schoon te wél, om niet van haar gebreken
Met grond te konnen spreeken.
Gy haakt niet naar den naam van braaven Konstmeçeen,
Behaald door 't geld alleen.
Gy poogt, door 't bloot bezit van vreemde, en kostbre zaaken,
U niet beroemd te maaken.
Gy bedelt om geen' lof, die vaak een' dwaas bekoort,
Doch hem niet toebehoort.
Gy wilt uw huis, noch hart voor gulle vrienden sluiten,
Maar houdt 'er vleiers buiten.
Uw Pan Poëticon, vermaard door 't gantsche land,
Is in de rechte hand.

Niet eerder dan gy 't werk eens Dichters hebt geleezen,
Verëeuwigt gy zyn wezen.
Des naamt gy nooit het beeld eens laffen rymers aan,
Al schreef hy duizend blaên.
Wiens hoofd niet is bekranst met groene dichtlaurieren,
Zou straks uw Pan ontsieren.
Tot deeze laatste soort behoor ik ook, myn Heer,
En dank u dus voor de eer.
Ik pas niet by een reeks alöude Konstenaaren,
Vergood door hunne snaaren.
Ik wyk, met eerbied, graag voor die van jongren tyd,
Den Zangberg toegewyd.
Ik moet het zulken ook, die thans naar glory streeven,
Helaas! gewonnen geeven.
Hier baat geen veinzery: geloof me, waarde Vriend,
'k Heb de eerplaats niet verdiend.
Uw pronkstuk blyve in roem, die eeuwig zy te kennen
Aan schrandre Fenixpennen!
't Vermeerdre dag aan dag, en 't spreekend' Konstpenseel
Kryge in dien lof zyn deel!
Zo mag men u, te recht, een' kenner van Poëeten,
En hunn' Meçenas heeten.

Leyden 17. Maart. 1750. JAN DE KRUYFF.

OP

OP DE BEELTENISSE
VAN DEN HEERE
FRANS GREENWOOD.

Dit 's GREENWOODS beeltenis, voor wien d'aloutheit bukt,
Wiens diamanten ſtift op glaezen drinkbokaelen,
Wiens dicht- en ſchilderkunst haer, ſchaemrood, houd verrukt:
Die kunst en wetenſchap doet op een' eertroon praelen.
Zij hoort in hem Apol, als hij de ſnaeren drukt,
En ziet Apelles geest door zijn tafrelen ſtraelen.

1752. NIKOLAES TEYSSEN.
J. U. Stud.

TER GELEIDE
VAN MIJNE
BEELDTENIS,
IN HET PAN POËTICON BATAVÛM, THANS BEHOORENDE AEN DEN HEERE
ARNOUD DE JONGH.

Geen ſtraalende eerzucht, uit verblinden waan gebooren,
Zend hier mijn Beeldtenis in Phœbus Tempelchooren,
Waar 't Panpoëticon, aan 't kunſtenkweêkend IJ,
De Dichters lauweriert om hunne *Poëzij*:
Maar ik voldeed alleen aan 't vuurige verlangen
Van Kunstmeçeen DE JONGH, om in een' hoek te hangen.

1771. ABRAHAM BLUSSÉ.

AAN DEN HEERE

ARNOUD DE JONGH,

WANNEER ZIJN ED. MIJN BEELTENIS IN HET

PAN POËTICON BATAVÛM

geliefde te plaatſen.

Quum te aliquis laudat, judex tuus esſe momento.
CATO.

Wat eer is mij en mijne Kunst beſchoren?
Een eer, die ſchaars een' vreemdeling gelukt,
Een' vreemdeling, in 't Kleefsch gebied geboren,
Die, door 't muzijk van Neêrlands Dichterchooren,
Wierd menigmaal verrukt.

Wie plaatst mijn Beeld bij zoveel Heldenbeelden,
Bij Mannen, die door keur van Poëzij',
Het luiſtrend oor der Batavieren ſtreelden,
En in den lof der braafſte Kenners deelden,
Aan Merwe, Maas en IJ?

Zijt

Zijt gij 't DE JONGH! die, met gelijke ſtappen,
DE ROODE volgt en HALEN op het ſpoor,
En weêr ontſluit voor Kunst en Weetenſchappen,
(Die op uw komst in blijde handen klappen)
Het loflijk Eerechoor?

Zijt gij 't, DE JONGH! die 't Praalgebouw wilt ſchraagen;
Der Kunst geſticht, in 't kunstrijk Nederland?
En kan u ook mijn laage zang behaagen?
Biedt gij, mijn Heer! (durft dit uw heuschheid waagen?)
Mijn Zangeresſe uw hand?

o Ja! zij wordt, al deinst haar kunstvermoogen,
Van u nogtans den Tempel ingeleid:
Maar ſtaat ſtraks van verwondring opgetoogen.
Wat Godlijk licht — hier ſchemeren haare oogen...;
Ziet zij alom verſpreid?

Het ſchittrend goud verſier' der Vorſten zaalen,
Hier blinkt het goud der Poëzij nog meêr.
De Diamant mag ſpeelen, watren, ſtraalen,
Hier zal de Kunst met grooten luiſter praalen
Van onbezoedelde eer.

Juweelen zijn 't, die we ons hier zien vertoonen,
Of ſtarren aan dees heldren Tempeltrans:
Daar *Vondel*, *Hooft*, Apolloos grootſte Zoonen,
Antonides, en *Vollenhove*, en *Moonen*
Verſpreiden hunnen glans.

Daar *Bake*, *Oudaan*, een trits van ſchrandre *Branden*,
De Haes en *Poot* hier ſchieten ſtraal op ſtraal',
Met *Hoogvliet*, *Zeeus* en andre Puikverſtanden,
Die ooit met roem hun zuivre ſnaaren ſpanden,
In 't zangrig Leeuwendaal.

Laat los, DE JONGH! waar voert uw gunst mij heenen?
Mijn Zangſter ſtapt, ontroerd, in uw vertrek,
In uw vertrek, ô Eer der Kunstmeçeenen!
Daar zij te klaar, door zoveel licht omſchenen,
Bemerkt haar kunstgebrek.

Zou zij, te dwaas, zigzelven dan vergeeten?
Zou zij, te ſtout op kunſteloozen zang,
Zig zetten in den Rei der Hoofdpoëeten?
Ligt vroeg men ſtraks: Wat durft ze zig vermeten?
Haar past een laagre rang.

Dit

Dit deed gewis haar in haar' weg vertraagen,
  Zo niet uw gunst, nooit ſlaafsch u afgebeên,
Haar van den Rhijn, daar, ſints haar lentedagen,
De Poëzij haar ſtreelde en kon behaagen,
    Riep naar uw Kunstzaal heen.

Daar wordt ze tans, terwijl ze aan uw verlangen
  Voldoet, van u, hoe min ze 't heeft verwacht,
Beleefde Heer! op 't vriendelijkst ontfangen,
Ten blijk dat gij haar, om haar maatgezangen,
    Uw kunstmin waardig acht.

Dat 's haar genoeg! laat nu de Nijd vrij ſmaalen,
  Op de eer, die haar door u wordt aangeboôn.
De kleinſte ſtar ſchiet nogtans ook haar ſtraalen,
De Leeurik zingt, al zingen Nachtegaalen
    Op onnavolgbren toon.

Wie zou de keur eens wijzen Tuinheers doemen,
  Wanneer zijn hof, niet ſlechts op Hijacint,
Op Tulp, Narcis en Anemoon mag roemen,
Maar als men daar, bij zoveel ſchoone bloemen,
    Ook mindre bloemen vindt?

Kunstkweeker! leef ten ſteun der Poëzije,
En zij erkenne en roeme uw liefdedaèn!
Hij kweekt gewis het nut der Maatſchappije,
Die kunſten kweekt, haar achting en waardije
Grootmoedig voor durft ſtaan.

Zo 't ooit tot lof des braaven Bouwheers ſtrekte,
Dat hij dees Zaal der Dichtkunst heeft geſticht,
Wat is aan hem, die voor 't verval haar dekte,
En, door zijn' lust, den lust der Dichtren wekte,
De Kunst dan niet verpligt?

De Hemel rekke uw nutte levensjaaren!
Geniet al 't heil, dat hier de Deugd verwacht,
Blijf lang, DE JONGH! beroemd bij de Amſtelaaren,
En met den naam der braafſte Kunſtenaaren,
Uw naam bij 't Nageſlacht!

JOHAN PIETER BROECKHOFF.

177[illegible].

O P

OP DE

INWIJDINGH

VAN DEN HEERE

JOHAN PIETER BROECKHOFF,

IN HET.

PAN POËTICON BATAVÛM.

Intaminatis fulget Honoribus.

Vinde ik, mijn BROECKHOFF! u, naar 't leven afgemaald,
In 't *Panpoëticon*, om uwe kunst verheven,
Gij zult met *Vondels*, *Hoofts*, *Antonidesſen* leeven,
Van 't licht der Poëzij, van godlijk vuur beſtraald;
Gij prijkt dan in den rang van Neêrlands Kunstgenooten,
De Jongh ſiert met uw Beeld zijn Zaal van Lettergrooten!

Van Lettergrooten, die voorheen aan 't Scheeprijk IJ,
Aan Maas- en Merweſtroom op grootſche toonen zongen,
Wier lof na hunnen dood nog leeft op alle tongen,
Vermaard in Nederland door de eedle Poëzij,
Gij moogt, mijn Kunstörest! met hen naar d'eerprijs dingen,
Die deugd en ondeugd ſchetſte in uw Beſpiegelingen.

Gij vlegt der Deugd een kroon van onverderflijk loof,
Verheft haar heerlijkheid op uwe fikſche ſnaaren,
Wie ziet hier de ondeugd niet ten duiſtren afgrond vaaren?
Voor pligt, vermaaning en voor zedelesſen doof,
Van al wat eerlijk heet, verbasterd en verwilderd,
In haare afſchuuwlijkheid met echte verf geſchilderd.

Roemt Neêrland op uw werk, Kunstſtukken voor den tijd,
Daar houding, vinding, geest zich met ſieraad verëenden,
Daar hoogſels, diepſels, licht en ſchaduw kracht verleenden,
Aan 't laate Nageſlacht als ſpiegels toegewijd;
Die op dit Letteröoft ons twee jaar lang onthaalde,
Verdient, dat hij tot loon in uwe Kunstzaal praalde.

Daar

Daar zal hij met een' *Smits*, een' *Hoogvliet*, Vlaardings lust,
Die ons zijn' *Abraham*, in 't goud der kunst, liet hooren,
De Marre, *Feitama*, tot Poëzij gebooren,
De Haes, *van Braam* en *Poot*, met gaven toegerust,
En andre Dichters, reeds ter ſtarren ingevlogen,
Tot een Gedenkzuil zijn, verheerlijkt in elks oogen.

Zo eert men Helden, die tot nut van 't algemeen
In 't ſtrijdperk voor het Land en zijne Vrijheid traden,
Zo kroont men Dichters met een' krans van lauwerbladen,
Wien 't licht der weetenſchap gelijk een zon beſcheen;
Zo blijft, ô BROECKHOFF! van de ſterflijkheid beveiligd,
Uw naam met uwen lof aan de eeuwigheid geheiligd.

Zo rigtge een' Tempel op, die eere aan kunst vergeld,
En volgt *de Roode* na met onvermoeide ſtappen,
De Jongh! die Poëzij bemint, en weetenſchappen,
Zo word uw roem alöm in Nederland vermeld,
Zo blijven Dichters in gedachtenis verheven
Door u, en gij met hen voor 't oog der waereld leeven.

1771. PHILALETHES.

O P

OP DE

AFBEELDING

VAN MIJNEN HOOGGEACHTEN VRIEND

DEN HEERE

J. P. BROECKHOFF,

Woonende te Emmerik.

Zo maalt ons 't puikpenſeel mijn' BROECKHOFF, die, vol ijver,
De fikſche ſnaaren ſtreelt, daar de eedle Rijnſtroom vloeit.
Men eer' zijn nuttig werk, en dank' dien Feniksſchrijver,
Die 't kunstziek oor en hart aan zijn tafreelen boeit:
Tafreelen, die de ziel door zwier en leeven treffen,
Tafreelen, die, gekuischt door heilig zangbeleid,
Eens Christens nijvren geest verwonderd doen beſeffen
Gods hoogverheven magt bij 's menſchen nietigheid.
Zijn Dichtheldin, gewoon op englenwijs te zingen,
Wordt met geen glorikrans van Pindusloof beloond;
Neen; eeuwig leeft zijn roem in 't ruim der Hemelkringen,
Terwijl de Deugd zijn Beeld met Edens lauwren kroont.

REINIER VAN SPAAN, J. U. STUD.

DANK-

DANKOFFER

AAN HET KUNSTGENOOTSCHAP

Onder de Spreuk:

KUNST WORDT DOOR ARBEID VERKREEGEN;

Toen het mij deszelfs PAN POËTICON BATAVÛM vertoond had (*).

Daal, heusche Dankbaarheid! daal neder,
Bestuur, ô Hemeltelg! mijn veder,
Opdat ik 't offer van mijn kunst
Aan 't koor der eedle Poëzijë
In 't Leidsch Atheen erkennend wijë,
Dat mij bestraald heeft met zijn gunst.

ô Rei van Febus echte zoonen!
Bij wien de Zanggodinnen woonen,
Hoe vriendlijk kuste uw lettermin
Mij welkoom, op den steilen drempel!
Hoe gul bragt zij mij Pindus Tempel
En uw gewijde Kunstzaal in!

Daar

(*) Met dit Kunstrijk Dichtstuk behaegde het den Wel Eerwaerdigen en zeer geleerden Heere J. VAN SPAAN, het nieuw aengelegd Stamboek van dit Genootschap in te wijden, waerom wij, ten blijke onzer erkentenisse, goedvonden het zelve alhier te plaetsen.

Daar hieldt uw gaêloos dichtvermogen
Mijn zangrige aandacht opgetogen,
'ťWas alles leeven, geest en zwier.
Gij deedt mijn ziel ten hemel vaaren,
Op 't ſtreelen van uw ſiterſnaaren,
En 't klinken van uw ſikſche lier.

'k Zag Hippokrene u mild beſproeien,
Uw gladde en gouden vaarzen vloeien,
Geſchoeid op Sofocleeſchen leest.
Ik hoorde Apollo's lievelingen
Thalië en Melpomene zingen,
Als op der Goden hoogſte feest.

Gij deedt mijn teedre nimf herleeven,
Hier, dacht haar, zijn de lauwerdreeven
Van 't hartbekoorend Negental:
Maar gij liet grootſcher toonen hooren,
En lokte mij den geest door de ooren
Met bijbeldicht en hemelval.

Mijn Zangſter luiſtrend toegeſchooten
Zwom op de goddelijke nooten
Van Isrels grooten Harpenaar,
Daar gij, met Cherubijnengalmen,
Hem nazongt zijn gewijde Psalmen,
Tot nut der Godgezinde ſchaar.

'k Breng niet, dan met ontſtelde zinnen
En diep ontzag, mij nog te binnen,
Wat wondergloed en majeſteit,
Aan 't eind van uwe Tempelboogen,
Verblindden mijn verwonderde oogen
En gluurende nieuwsgierigheid.

De fiere Dichtkunst, klaar te ontdekken
Aan 't hemelſchoon van all' heur trekken,
Aan 't rijk beſtarnde azuur gewaad,
En aan de blinkende lauwrieren,
Die haaren blonden ſchedel ſieren,
Streek neêr, met glinſterend gelaat.

Ik

'k Zag haar vol achtbaarheid zich zetten
Bij 't puik van Neêrlands Kabinetten,
Der Dichtren hoogſte Heiligdom;
Geen Midas mag 't van verr' zelfs groeten,
Hier niemand zijnen lust aan boeten,
Dan hij, wiens geest de laagte ontklom.

Was mij haar gunst niet ſtraks gebleeken,
Ik was bedeest te rug geweeken:
Zij gaf mijn ſtille beê gehoor,
'k Zie 't nog; met vrolijkflikkrende oogen,
Wou zij mijn Zangſter 't naadren doogen,
Ze ontſloot dat hemelſche Treſoor.

Zij wenkte mij met teedre lonken,
Die ijs en marmer doen ontvonken,
Naar 't heerlijk PAN POËTICON,
Waarop men Goden mag onthaalen,
't Juweel van Pindus zangkoraalen,
Dat ſchittert als de morgenzon.

'k Zag

'k Zag zich haar Priesters bij mij voegen,
Wien 't kunstbevordrend zielgenoegen
  Altijd uit vriendlijke oogen straalt:
(Hoe zal ik ooit hun gunst vergelden!)
Zij toonden mij die Fenikshelden
  Op 't schoonst naar 't leeven afgemaald.

ô Zielvervoerende tafreelen!
ô Tooverende puikpenseelen!
  Waar zelfs Apel naar watertandt.
Dichtfakkels! tintelende starren!
Hoe doet gij 't keurigst oog verwarren!
  Hoe zet gij 't kunstziek hart aan brand!

Wat nooit volpreezen Beeltenissen,
Door tijd noch wrevel uittewisschen,
  Verbijstren 't staarende gezicht!
'k Zie VONDEL, jong en oud van jaaren,
Een eerkrans siert 's Mans zilvren haren,
  Met lauwerloof en glorilicht.

'k Zie eedlen *Hooft* en ſchrandren *Moonen*,
Onſterflijk door hun zuivre toonen,
Poot, *Hoogvliet*, *Zeeus*, *de Haes*, *Oudaen*,
Hoogſtraten, *Dullaert* en de *Branden*,
All' vindingrijke Dichtverſtanden,
Waarvoor Natuur verbaast moet ſtaan.

'k Zie *Vollenhove's* deftig wezen,
Waaruit men deugd en kunst kan leezen,
Dien Euangeliheilherout,
Dien roem der Haagſche Godgezanten:
Men kasſ' dit beeld in diamanten,
En eeuwig ſtraalend zonnegoud.

Mijn geest ontroert..... 'k treed echter nader,
Daar zie 'k mijn Vraagbaak, wijzen Vader,
Mijn Kunstörakel, trouwen Gids,
('k Zal nooit dien Ariſtarch vergeeten)
Die blinkende eer der Maaspoëeten,
Den onnavolgelijken *Smits*.

Door

Doorluchte Aartsdichters! Letterbraaven!
Die, door uw hemelwaarde gaaven,
Nog de englen aan uw toonen boeit,
U zal, voor uw vergoden klanken,
Gansch Nederland verwonderd danken,
Zoo lang het kunstvuur blaakt en gloeit.

Men zal in Bato's vruchtbre dalen,
De jongh, de roode en wakk'ren halen,
Die deezen ſtoet herleeven deên,
En ons tot op deez' dag verplichten,
Een onverganklijke eerzuil ſtichten.
Hun lof rolt door al de eeuwen heên.

Geluk, mijn dierbre Kunstöresten!
Die, binnen Leidens achtbre vesten,
Hebt de eedle Poëzij getroont,
Geluk met zulk een grooten zegen:
Kunst wordt door arbeid dus verkreegen,
Maar arbeid ook door Kunst gekroond.

Ik voel mijn hart, beleefde Vrinden!
Onfcheidbaar aan uw' Rei verbinden,
Mijn Zangeres zwaait blij te moê,
U, onder 't vrolijk handenklappen
Van al de nutte Weetenfchappen,
De dankbre wierookgeuren toe.

JOÄNNES VAN SPAAN.

Den 17. van Oogst-
maand 1772.

NAEM-

NAEMLIJST
VAN DE
DICHTEREN
DER VOORSTAENDE VAERZEN.

N A E M L IJ S T.

FRANS

NAEMLIJST.

NAEMLIJST.

LU-

N A E M L IJ S T.

JO-

N A E M L IJ S T.

KOR-

NAEMLIJST.

DRUKFEILEN

dus te verbeteren.

Bladz. 59. 60. 61. *onder aen* J. VAN MUSSCHER *lees* J. VAN MUSSCHERT.
—— 64. vaers 3. Gij roert *lees* Gij voert
—— 70. vaers 5. *van ond.* waarst *lees* waardst
—— 88. vaers 1. Natuur heeft *lees* Natuur had
—— 113. vaers 12. Apolo *lees* Apollo